SANDHEDEN OM ENGLE

ELLEN WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Danish

Ophavsret © 2020. Nye Pagt Internationale Publikationer

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må gengives eller overgives i nogen form eller på nogen måde uden udtrykkelig skriftlig tilladelse fra forfatteren. undtagen i tilfælde af korte citater, der er indeholdt i kritiske artikler og anmeldelser. Henvis alle relevante spørgsmål til udgiveren.

Alle rettigheder forbeholdes. Ingen del af denne bog må reproduceres eller transmitteres i nogen form eller med nogen midler, elektronisk eller mekanisk, herunder fotokopiering, optagelse eller af en information storage and retrieval system - med undtagelse af en korrekturlæser, der kan citere korte passager i en anmeldelse til at blive trykt i et blad eller en avis - uden skriftlig tilladelse fra udgiveren.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Publikationsdata Katalogisering

Redigering og design: Nye Pagt International Gruppe

Trykt i Det Forenede Kongerige.

Første Udskrift Den 26. Maj 2020

Udgivet af: Nye Pagt Internationale Publikationer

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Besøg hjemmesiden: www.newcovenant.co.uk

Sandheden om Engle

Forbindelsen mellem den synlige og den usynlige verden, Guds engles tjeneste og onde ånders virksomhed er tydeligt åbenbaret i Skrifterne og uadskilleligt sammenflettet med menneskets historie. Der er en voksende tendens til ikke at tro på eksistensen af onde ånder, mens de hellige engle, som er "tjenende ånder, der sendes for at hjælpe dem, som skal arve frelse"[1Hebr 1,14.], betragtes som de dødes ånder. Bibelen lærer ikke blot om eksistensen af engle, gode såvel som onde, men præsenterer ubestrideligt bevis på, at disse ikke er frigjorte ånder fra døde mennesker. MBF 411.2
Der fandtes engle, før menneskets skabelse, for "alle morgenstjerner jublede, og alle gudssønner råbte af fryd,"[2Job 38,7.]da jordens grundvold blev lagt. Efter syndefaldet blev engle sat til at vogte livets træ, og det var, før noget menneske var afgået ved døden. Englenes natur er mere ophøjet end menneskenes. Salmisten siger, at mennesket blev skabt "lidt ringere end englene MBF 411.3

Denne side er tom med vilje

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformerede Bøger, Transformerede Sinds

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

Anerkendelse

Dedikeret til Gud.

Forord

New Covenant Publications International forbinder læseren igen med den guddommelige plan, der binder himmel og jord og styrker evigheden af loven om kærlighed. Logoet, Pagtens Ark repræsenterer intimiteten mellem Kristus Jesus og hans folk og centraliteten i Guds lov. Som det er skrevet, "dette skal være den pagt, som jeg vil indgå med Israels hus, siger Herren. Jeg vil lægge min lov i deres indre dele og skrive den i deres hjerter, og de skal være mit folk, og jeg skal være deres Gud. " (Jeremia 31: 31-33; Hebreerne 8: 8-10). Faktisk attesterer den nye pagt på en forløsning, der er født af uformindsket strid og forseglet med blod.

I utallige århundreder har mange udholdt tåbelig lidelse og uforståelig undertrykkelse, beregnet til at udslette sandheden. Især i de mørke tider var dette lys stærkt embatteret og tilsløret af menneskelige traditioner og folkelig uvidenhed, fordi verdens indbyggere havde foragtet visdom og overtrådt pagten. Kompromisens blødhed med spredende ondskab provokerede en sådan svøbe af uhæmmet degeneration og diabolsk umenneskelighed, at mange liv blev uretfærdigt ofret, idet de nægtede at overgive samvittighedsfriheden. Ikke desto mindre blev en mistet viden genoplivet, specielt i reformationens tid.

1500-tallets reformations æra udløste et øjeblik af sandhed, grundlæggende ændringer og deraf følgende turbulens, som det afspejles i modreformationen. Imidlertid genopdager man gennem dette bind den ubestridelige betydning af denne enestående revolution fra reformatorernes og andre modige pionerer. Fra deres beretninger kan man forstå de rasende kampe, grundene til sådan fænomenal modstand og overnaturlige indgreb.

Vores motto: "Reformerede bøger, transformerede sinds" fremhæver den distinkte litteraturgenre, komponeret i en kritisk æra og dens indflydelse. Det resonerer også, hvor presserende personlig reformation, genfødelse og transformation er. Da Gutenberg-trykpressen, kombineret med oversættelsesbureauet, sprede principperne for den reformerede tro, for omkring 500 år siden, kommunikerede den digitaliserede presse og online medier på alle sprog sandhedens lys i disse sidste tider.

Indholdsfortegnelse

Kapitel 1 - Engle og Dig—en Kort Oversigt. 4
Kapitel 2 - Engles Tjeneste i Dag 7
Kapitel 3 - Engle i Himlen, før Oprøret 12
Kapitel 4 - Det Ondes Oprindelse 16
Kapitel 5 - Oprørske Engles stødes ud, og Adam og Eva Faldt 24
Kapitel 6 - Engle før og efter Noas Vandflod 34
Kapitel 7 - Engle i den Patriakalske Tid 40
Kapitel 8 - Engle i Udvandringens Tid 48
Kapitel 9 - Engle fra Sinai til Indtagelsen af Jeriko 53
Kapitel 10 - Engle fra Dommertiden til det Jordiske Rige 61
Kapitel 11 - Engle fra Davids Tid til det Babylonske Fangenskab 68
Kapitel 12 - Engle fra fangenskabet til Johannes døber 75
Kapitel 13 - Kristi Inkarnation og Første Liv 83
Kapitel 14 - Engle ved Kristi Dåb og i ørknen 91
Kapitel 15 - Gode og Onde Engle under Kristi Virksomhed 97
Kapitel 16 - Engle fra Kristi Lidelse til Hans Død 103
Kapitel 17 - Engle fra Kristi Opstandelse indtil Hans Himmelfart 111
Kapitel 18 - Engle fra Pinsefesten til de Sidste Dage 121
Kapitel 19 - Engle i Ellen Whites Erfaringer 134
Kapitel 20 - Engle i den Sidste Krise 141
Kapitel 21 - Engle i det Store der Kommer Efterpå 153
Epilog 162

Kapitel 1 - Engle og Dig–en Kort Oversigt.

Forbindelsen mellem den synlige og den usynlige verden, Guds engles tjeneste og de. onde ånders virksomhed omtales tydeligt i Skriften og er uadskilleligt knyttet til menneskenes liv.....

Der eksisterede engle før menneskets skabelse, for "morgenstjernerne jublede til hobe, og alle gudssønner råbte af glæde," Job 38,7.... Englene står på et højere trin end menneskene, for Salmisten siger, at mennesket blev skabt "lidet ringere end englene." Sal. 8,5.

Engles antal og kraft

Skriften giver oplysning om disse himmelske væsners antal, magt og herlighed, deres forbindelse med Guds herredømme og deres forhold til frelsesværket. "Herren har rejst sin trone i himlen, alt er hans kongedømme underlagt." Profeten siger: "I synet hørte jeg røster af mange engle rundt om tronen." I Kongernes Konges audiensværelse står hans engle, som er "vældige i kraft," og som gør, "hvad han bryder," "hans tjenere, som fuldbyrder hans vilje." Sl. 103, 19-21; Åb. 5, 11.

Profeten Daniel så titusind titusinder og tusind tusinder af himmelske sendebud. Apostlen Paulus siger, at der eksisterer engle "i tusindtal." Dan. 7, 10; Hebr. 12, 22. Disse drager ud som Guds sendebud, "som lynglimt at se til" , så blændende er deres herlighed og så hurtig deres flugt. Den engel, der kom til Frelserens grav, så ud "som lynild," og hans klædning var "hvid som sne." Han fik vagtposterne til at skælve af frygt, og de "blev som døde." Matt. 28, 3. 4.

Da den stolte assyrer Sankerib spottede og hånede Gud og truede Israel med tilintetgørelse, "gik Herrens engel samme nat ud og ihjelslog i assyrernes lejr 185.000 mand." Han "tilintetgjorde alle krigere, høvedsmænd og hærførere" i Sankeribs hær, så assyrerkongen "med spot og spe måtte vende hjem til sit land." 2. Kong. 19,35; 2. Krøn. 32, 21.

Engle hjælper Guds børn

Englene bliver udsendt for at være til hjælp og velsignelse for Guds børn. De blev sendt til Abraham for at overbringe ham løfterne om velsignelse; de blev sendt til Sodomas porte for at redde den retfærdige Lot, da byen var dømt til at opbrændes; de blev sendt til Elias, da han var ved at omkomme af træthed og sult i ørkenen; de blev sendt til Elisa for med deres ildvogne og ildheste at omringe den lille by, hvor han var spærret inde af sine fjender; de blev sendt til Daniel, da han bad om guddommelig visdom ved den hedenske konges hof, og da han var prisgivet løverne; de blev sendt til Peter, da han sad i Herodes'

fængsel og ventede på døden; de blev sendt til fangerne i Filippi; til Paulus og hans ledsagere, da de befandt sig på havet en stormvejrsnat; til Kornelius for at gøre hans sind modtageligt for evangeliet; til Peter for at sende ham af sted med frelsens budskab til en ukendt hedning. På denne måde er hellige engle til alle tider kommet Guds børn til hjælp.

Disse løfter om de himmelske engles uophørlige beskyttelse gælder Guds børn, som er udsat for mørkets fyrstes forførende magt og uudslukkelige had, og som kæmper mod alle ondskabens magter. Men denne forsikring er ikke overflødig. Når Gud har lovet sine børn at skænke dem nåde og yde dem beskyttelse, skyldes det, at de må kæmpe mod ondskabens vældige kræfter, som er talrige, hårdnakkede og utrættelige. Og ingen kan føle sig trygge, hvis de er uvidende om eller ligegyldige over for disse kræfters ondskab og magt.

Satan og onde engle

De onde ånder blev fra begyndelsen skabt syndfri, og på det tidspunkt havde de samme natur, kraft og herlighed som de hellige væsner, der er Guds sendebud nu. Men efter at de er faldet i synd, har de sluttet sig sammen for at vanære Gud og gøre menneskene fortræd. De deltog i Satans oprør og blev udstødt af himlen sammen med ham, og lige siden har de stået på hans side i krigen mod Guds styre. Skriften giver oplysning om deres sammenslutning og styreform, den måde, de er inddelt på, deres forstand og snuhed og deres onde anslag imod menneskenes fred og lykke....

Ingen er i store fare for onde ånders indflydelse, som dem der, på trods af Skrifternes direkte og fyldige vidnesbyrd, fornægter djævelens og hans engles eksistens og virke. Så længe vi ikke kender til deres list, får de næsten ufattelig fordel, mange tager sig af deres påfund, når de selv mener de følger deres egen visdoms diktater. Dette er derfor at vi, eftersom tidens afslutning nærmer sig, når Satan arbejder med stor kraft for at bedrage og udslette, så spreder han den forståelse, at han ikke eksisterer. Det er hans politik at skjule sig selv og hans måde at arbejde på. . . .

Det er fordi han maskerede sig selv så dygtigt, at der blev spurgt vidt og bredt: ”Eksisterer et sådant væsen virkelig?” Det beviser hans succes at teorier lyver mod Skrifternes tydelige vidnesbyrd, vil antages generelt i den religiøse verden. Og det er fordi Satan hurtig kontrollerer deres tanker, som ikke er klar over hans indflydelse, at Guds Ord giver os så mange eksempler på hans ondartede værk, der afslører hans skjulte kræfter for os, og derved bliver vi på vagt mod hans overfald.

Kristi efterfølgere er sikrede

Satans og hans hærs kraft og ondsind må forurolige os, hvis vi ikke kan finde ly og udfrielse hos vor Genløsers overlegne kraft. Vi må nøje sikre vore huse med lås og slå for at beskytte vore ejendomme og vore liv fra onde mennesker; men vi tænker sjældent på

onde engle som hele tiden søger efter adgang til os, og imod de angreb vi får, hvor vi i egen kraft ikke kan forsvare os. Hvis de fik lov, kan de distrahere vore tanker, bringe uorden og plage vore kroppe, ødelægge vore ejendomme og vore liv. Deres eneste glæder er elendighed og udslettelse.

De mennesker, som kæmper imod Guds krav og giver efter for Satans fristelser så længe, at Gud overlader dem i de onde ånders vold, befinder sig i en frygtelig stilling. På den anden side er de, del følger Kristus, altid trygge i hans varetægt. Disse bliver beskyttet af vældige engle, som udsendes fra himlen. Den onde kan ikke trænge forbi den vagt, som Gud har sat omkring sit folk..—Den Store Strid - 511-513, 516, 517.

Kapitel 2 - Engles Tjeneste i Dag

Engle sætter vagt om os

Alle Kristi efterfølgere har en beskyttende engel. Disse himmelske livvagter værner de retfærdige imod den ondes magt. Dette erkendte Satan selv, da han sagde: "Mon det er for intet, Job frygter Gud? Har du ikke omgærdet ham og hans hus og alt hvad han ejer, på alle kanter?" Job. 1, 9.10. Det fremgår af Salmistens ord, hvorledes Gud beskytter sit folk: "Herrens engel slår lejr om dem, der frygter ham, og frier dem." Sl. 34, 8. Frelseren sagde med henblik på dem, der tror på ham: "Se til, at I ikke ringeagter en af disse små; for jeg siger jer: Deres engle i himlen ser altid min himmelske Faders ansigt." Matt. 18, 10. De engle der har til opgave at hjælpe Guds børn, har altid adgang til Gud.

Vi ved ikke hvordan en dags, en times eller et øjebliks resultater kan være afgørende, og bør aldrig begynde dagen uden at overlade vore veje til vor himmelske Fader. Hans engle er udpeget til at våge over os, og hvis vi underlægger os selv under deres ledelse, vil de være ved vore højre side, alt når farens stund kommer. Når vi ubevidst er i fare for at udøve en forkert indflydelse, vil engle være ved vor side, tilskynde os til en bedre vej, vælg vore ord for os, og påvirke vore handlinger.—Kristi illusturerede lektier, 341, 342.

Guds engle er helt omkring os. ... Oh, vi ønsker at kende disse ting, og frygter og skælver, og tænker meget mere på Guds engles kraft, som overvåger og bevogter os, end vi har tænkt hidtil. . . Guds engle er hvervet fra himlen til at bevogte menneskebørnene, og alligevel drager de væk fra deres betvingende indflydelse og går derhen hvor de kan få samkvem med onde engle. . . . . Oh, om vi må adlyde apostlens formaning .—5MR 125.

Engles sendes for at tjene Guds børn, some r fysisk blinde. Engle overvåger deres skridt for at frelse dem fra tusinde farer, som de ikke kender til, og er på deres sti. —Welfare Ministry, 240.

I dag skulle jeg skrive om Kristus da han gik på vandet og stillede stormen på søen. Oh, hvor denne scene gjorde indtryk på mig. Guds majestæt og hans gerninger beskæftigede mine tanker. Han holder vindene i sine hænder, han kontrollerer vandene. I Herrens øjne var vi dødelige væsener bare små prikker på det enorme, dybe vand i Stillehavet. Alligevel havde han sendt engle fra himmelen, fra sin ubeskrivelige herlighed, for at beskytte den lille sejlbåd som krængede sig vej gennem bølgerne. —Denne dagen med Gud, 110.

Engle er indvolveret i familielivet

Herren skal tjenes mere, ja meget mere, af trofaste hjemmearbejdere, som af ham der forkynder Ordet. Fædre og mødre bør indse at de er deres børns opdragere. Børn er Herrens

arvinger; og de bør oplæres og disciplinere til at danne en karakter, som Herren kan anerkende. Gøres det klogt og pålideligt og i bøn, vil Guds engle våge over familien, og det mest banale liv vil gøres helligt.— Union Konferens-referat, 6.september, 1909.

Inden man forlader huset for at gå til sit arbejde, bør hele familien samles, og faderen, eller i hans fraværelse moderen, bør bede Gud inderligt om at bevare dem gennem dagen. Kom i ydmyghed og med et hjerte, som er fuldt af ømhed, og med forståelse af de fristelser og farer, som ligger foran jer og jeres børn; bind i tro børnene til alteret og bed om, at Herren må have omsorg for dem. Tjenende engle vil vogte de børn, der således helliges til Gud.—Barnet i hjemmet, 499 ret

Guds engle, tusinde gange tusinde,... værner os mod alt som er ondt og jager mørkets magter bort som prøver at ødelægge os. Har vi ikke grund til at være taknemmelige hvert eneste øjeblik, selv om det kan ser ud til at komme vanskeligheder på vor sti? —Livet sammen med Gud, 16.jun.

Guds engle våger over os. På denne jord er der tusinde af himmelske budbærere som Faderen har sendt hid for at forhindre Satan fra at få fordel over dem som nægter at vandre på syndens vej. De englene som beskytter Guds børn på jorden, har forbindelse med Faderen i himmelen.—Lys fra det høye, 2 apr.

Vi må lære bedre at forstå englenes opgave! Det ville være rigtigt at huske på, at hvert eneste Guds barn kan regne med himmelske væseners medvirken. Usynlige hære af lys og kraft hjælper de frygtsomme og ringe, der tror og regner med Guds løfter. Keruber og serafer og vældige engle står ved Guds højre hånd: "Er de ikke alle ånder i Guds tjeneste, som sendes ud for deres skyld, der skal arve frelse?" — Mesterens efterfølgere, 154.

Engle oplyser vore tankesind

Gud kalder sine skabninger, om at bortlede deres opmærksomhed fra den forvirring der er omkring dem, til at beundre Hans værk. De himmelske organer er værd at betragte. Gud har gjort dette til menneskenes gavn, og når vi studerer Hans værker, vil Guds engle stå ved vor side, for at oplyse vore sind og vogte dem fra satanisk bedrag. —S.D.A. Biblekommentaren 4:1145.

Himmelske engle overvåger dem, der søger efter oplysning. De samarbejder med dem, som prøver at vinde sjæle for Kristus.— Bible Echo, 10.december, 1900.

Dit ... den syge er en udmattende proces og vil gradvis udtørre livets udspring hvis der ikke er nogen forandring, in mulighed for genskabelse, og hvis Guds engle ikke passer på og beskytter dig. Hvis du ser de mange farer som du styres sikkert af disse himmelske budbringere dagligt, vil din taknemmelighed sprinte op i hjertet, og komme til udtryk i dine læber. Hvis du gør Gud til din styrke, kan du, under de mest nedslående omstændigheder,

opnå højden og bredden i kristen fuldkommenhed, som du knapt tror det er muligt at nå. Dine tanker må ophøjes, du får ædle mål, klare begreber om sandheden, og hensigter, som skal rejse dig over alle usle motiver.—Counsels on Health, 384.

Jeg er fået vist din fare og jeg får og har fået vist, at din skytsengel beskytter dig igen og igen fra at du holder dig selv fra troens skibbrud. Min bror, højn standarden, opløft den og bliv ikke forknyt og modløs. —Vidnesbyrd for menigheden 8:175.

Engle hjælper at vi gør det rigtige

Lær at stole på Gud. Lær at gå til Ham som er mægtig til at frelse. . . . Fortæl den dyrebare Frelser præcis hvad du behøver. Han har sagt: ”Lad de små børn komme til mig, og nægt dem ikke,” vil han ikke afvise din bøn. Men Han vil sende Sine engle til at passe på dig, og beskytte dig fra onde engle, og vil gøre det let for dig at gøre det rigtige. Så vil det blive meget lettere, end hvis du prøver i egen styrke. Du vil altid have det således: ”Jeg har spurgt Gud om at hjælpe mig, og Han vil gøre det. Jeg vil gøre det rigtige i Hans styrke. Jeg vil ikke såre de dyrebare engle som Gud har udpeget til at våge over mig. Jeg vil aldrig gøre sådan, at de drives fra mig.”—An Appeal to the Youth, 55, 56.

Hvis du forsøger holde alle onde tanker nede i løbet af dagen, så vil Guds engle komme og dvæle hos dig. Disse engle er væsener der overgår i styrke. Du husker hvordan englen kom til graven, og romerske soldater faldt som døde for Hans åsyns herlighed; og hvis en engel kunne arbejde med en sådan kraft, hvordan kunne det have været, hvis alle englene som er hos her, havde være til stede? De engle som er hos os hver dag, for at passe på og beskytte os mod fjendens overfald.—Review and Herald, 14. august, 1888.

I er ikke alene i krigen mod det forkerte. Kunne forhænget rules til side, ville I kunne se himmelske engle kæmpe med jer. Dette må de gøre; det er deres arbejde at passe på de unge. ”Er de ikke alle ånder i Guds tjeneste, som sendes ud til hjælp for deres skyld, der skal arve frelse?” Ti tusinde gange ti tusinde, og trusinde af tusinde engle tjener de unge. — The Youth's Instructor, 1.januar, 1903.

Jeg er meget taknemmelig for at jeg kunne besøge jeres skole . Jeg har i årevis gjort hvad jeg kunne for at hjælpe farvede folk, og jeg har aldrig set et så godt påbegyndt et arbejde noget sted, som andre steder i øjeblikket. I alle jeres erfaringer, må I huske at Gud engle står ved siden af jer. De ved hvad I gør; de er der for at passe på jer. Gør ikke noget der ikke behager dem. Når du arbejder og de arbejder, vil denne skole blive en hellig plads. Jeg ville gøre høre hvordan det går. Hele himlen er interesseret i de bevægelser I gør. Lad os gøre vort yderste for at hjælpe hinanden og vinde sejr. Lad os leve sådan at himlens lys kan skinne ind i vore hjerter og sind, sætte os i stand til at gribe himlens rigdomme.—Southern Field Echo, 1. juni, 1909.

Engle hjælper de fortabtes anstrengelser

Når himmelske intelligensvæsener ser dem der hævder at være Guds sønner og døtre anstrenge sig på en Kristus-lignende måde, for at hjælpe de fejlende, vise deres ømhed og sympati for den angrende og faldne, presser engle sig tæt til dem, og får dem til at huske de ord som udglatter og opløfter sjælen. . . . Jesus har givet Sit dyrebare liv, Sin personlige opmærksomed til Guds allermindste; og engle som overgår i styrke, vil slå lejr omkring dem der frygter Gud.—Healthful Living, 277 ret

Englene bliver ikke sendt fra de himmelske sale for at ødelægge, men for at våge over og værne sjæle i fare, for at frelse de fortabte og for at bringe de vildfarne tilbage til folden. "Jeg er ikke kommen for at ødelægge, men for at frelse," erklærede Kristus. Har du da intet medynksfuldt ord at sige til de vildfarne? Vil du lade dem gå fortabt, eller vil du række dem en hjælpende hånd? Lige omkring dig er der sjæle, som står i fare for at gå fortabt. Vil du drage dem til Frelseren med kærlighedens reb? Vil du holde op med at bebrejde og sige noget, der kan indgyde dem tro og mod? —Review and Herald, 10. maj, 1906.

Det er alles privilegium at kende sine egne vilkår så godt at der uden videre kan søges tilgivelse for al synd. Lægge al mistanke bort at Guds løfter ikke er til jer. De er til enhver angrende overtræder. Styrke og nåde der gives gennem Kristus, kommer frem ved tjenende engle til enhver troende sjæl. - Vejen til Kristus - side 52 ret

De som arbejder for andres bedste, arbejder samstemmende med himmelske engle. De får deres stadige kammeratskab, deres uophørelige forkyndertjeneste. Lysets og kraftens engle er nær, for at beskytte, trøste, helbrede, belære og inspirere. Den højeste uddannelse, den sandeste kultur, den mest ophøjede tjeneste for mennesker i denne verden, er deres.—Review and Herald, 11.juli, 1912.

Himlens engle bevæger på menneskenes tanker, for at opvække Bibelens temaer. Et langt større arbejde vil gøres, end der indtil er blevet sket, og ingen menneskers ære vil tilkomme dem, for engle tjener dem, der skal være frelsens arvinger, arbejder nat og dag.—Counsels to Writers and Editors, 140.

Gud kunne have overladt til de himmelske engle at forkynde evangeliets budskab og fuldbyrde barmhjertighedens værk. Han kunne have anvendt andre midler til at gennemføre sin hensigt. Men i sin evige kærlighed valgte han at gøre os til sine og Kristi og englenes medarbejdere, for at vi kunne blive delagtige i den velsignelse, glæde og åndelige højnelse, som denne uegennyttige tjeneste medfører. — Steps to Christ, 79.

Engle styrker vor tro

"Herrens engel slår lejr om den, der frygter ham, og frier dem." Sl. 34,7. Gud giver sine engle befaling om at frelse hans udvalgte fra ulykke, om at bevare dem fra "pesten,

der sniger i mørke," og "middagens hærgende sol." Sl. 91,6. Atter og atter har engle talt med mennesker, som en mand taler med sin ven, og ført dem til sikre steder. Atter og atter har engles opmuntrende ord fornyet de troendes svage kraft, når den var ved at svinde bort, har ført deres tanker op over de jordiske ting og ladet dem ved troen se sejrens hvide klæder, kroner og palmegrene, der venter de sejrende, når de står omkring den store hvide trone.— Mesterens efterfølgere, 85.

Blandt dem som står ved siden af – fjendens ære, som prøver at bringe Guds folk i vanry, og himlens engle, ti tusinde gange ti tusinde, som våger og passer på Guds fristede folk, opløfter og styrker dem. Det er dem som står hos dem. Og Gud siger til Sine troende mennesker: I skal vandre iblandt dem. I skal ikke overvindes af mørkets magter. I skal stå frem for Mig for øjnene af hellige engle, som sendes ud for at tjene dem der skal være frelsens arvinger.— Generalkonferensens Bulletin, 23. april, 1901.

Kapitel 3 - Engle i Himlen, før Oprøret

Kristus som Skaber –Gud

Før mennesker og engle blev skabt, var Ordet hos Gud og var Gud.

Verden blev skabt ved ham, og "uden ham blev intet til af det, som er." Hvis Kristus skabte alt, må han have eksisteret før alt. Det som bliver sagt om dette, er så tydeligt, at ingen behøver at være i tvivl. Kristus var Gud fuldt ud og i højeste forstand. Kristus var Gud i sit inderste væsen i i højeste forstand. Han var hos Gud fra al evighed, Gud over alle, velsignet for evigt.

Herren Jesus Kristus, Gud evige Søn, ekisterede fra evighed, en virkelig person, dog ét med Faderen. Han var den herligste i himmelen, og han var englenes leder. Han modtog englenes tilbedelse som med rette tilkom ham.—Review and Herald, 5.april, 1906.

Gennem Salomon erklærer Kristus: Som begyndelsen på sine handlinger skabte Herren mig, som det første af sine værker dengang. Fra evighed er jeg dannet, fra begyndelsen, før jorden blev til. Jeg blev født, før strømmene var til, før der var vandrige kilder; da bjergene endnu ikke var sat ned, forud for højene blev jeg født, ... da han satte havet en grænse, at vandene ej skulle bryde hans lov, da han lagde jordens grundvold, da jeg var fosterbarn hos ham, hans glæde dag efter dag; frydede mig altid for hans åsyn. ret

Når der tales om hans forudeksistens, fører Kristus tankerne tilbage til datoløse tider. Han forsikrer os at der aldrig har været et tidspunkt hvor Han ikke var i nær fællesskab med den evige Gud. Hans stemme som jøderne lyttede til, har været hos Gud, som en der er vokset op med ham.—Signs of the Times, 29.august, 1900.

Hvad er engles arbejde I sammenligning med Han nedlod sig til det jordiske? Hans trone er fra evighed af. Han har udformet alle hvælvinger og piller i naturens store tempel.— In Heavenly Places, 40.

Kristus, Ordet, Guds enbårne Søn, var ét med den evige Fader - et i natur, karakter og hensigt - det eneste væsen i hele universet, som havde del i alle Guds råd og planer. — Den Store Strid, 353.

Før synden opstod, havde Gud en plan

Helt fra begyndelsen viste Gud og Kristus at Satan kom til at gøre oprør, og at Adam ville komme til at falde som en følge af oprørerens evne til at vildlede. Frelsesplanen blev lagt for at kunne genløse den faldne menneskehed og give dem en ny anledning. Gud gav Kristus opgaven som mellemmand. Fra evighed af var han bestemt til at være vor stedfortræder. — Udvalgte Budskaber 1:250.

Gud kender alle Sine gerninger, og nådens pagt har været i Guds tanker fra evige tider. Dette kaldes for den evige pagt; for frelsesplanen blev ikke undfanget efter menneskets fald, men det var den som var ”en hemmelighed, der var fortiet fra evige tider, men nu er bragt for dagen og ved profetiske skrifter efter den evige Guds befaling kundgjort for alle hedningerne for at virke tros lydighed hos dem.” Rom. 16,25. 26.—Signs of the Times, 15.december, 1914.

Planen om vor forløsning var ikke noget, man først bagefter tænkte på, ikke en plan, der blev lagt efter Adams syndefald. Den var "åbenbaringen af en hemmelighed, der var fortiet fra evige tider." Rom. 16,25. Den var en åbenbarelse af de principper, der fra evige tider havde været grundvolden for Guds trone. Lige fra begyndelsen vidste Gud og Kristus besked om Satans frafald og om menneskets fald på grund af den frafaldnes vildledende magt. Gud havde ikke bestemt, at synden skulle være til, men han forudså dens eksistens og traf forberedelser til at imødegå denne frygtelige ulykke. — Den store Mester, 12.

Engle bliver skabt

Faderen virkede gennem sin Søn ved skabelsen af alle de himmelske væsener. Thi i ham skabtes alt, ... hvad enten det er tronengle eller herskere eller magter eller myndigheder: alt er skabt ved ham og til ham.”—Patriarker og Profeter, 34.

Der eksisterede engle før menneskets skabelse, for "morgenstjernerne jublede til hobe, og alle gudssønner råbte af glæde," da jordens grundvold blev lagt. Job. 38, 7. Efter syndefaldet blev der sendt engle hen at vogte livets træ, og dette skete, før et eneste menneske endnu var død. Englene står på et højere trin end menneskene, for Salmisten siger, at mennesket blev skabt "lidet ringere end englene." Sl. 8, 6.—Den Store Strid, 365.

Fra evige tider var det Guds hensigt, at enhver af hans skabninger, lige fra den strålende og hellige seraf til mennesket, skulle være et tempel, hvor Skaberen kunne bo.—Den store mester, 101.

Alle skabte væsener lever ifølge Guds vilje og magt. De er afhængige af at modtage livet fra Gud. Fra den ypperste seraf til den ringeste levende skabning må de alle næres ved livets kilde.—Den store mester, 536.

Da Herren skabte disse engle-væsener, til at stå foran Sin trone, var de smukke og herlige. Deres elskelighed og hellighed stod på niveau med deres ophøjede stand. De blev beriget af Guds visdom, og blev omhyllet af himlens pragt.—Signs of the Times, 14.april, 1898.

Lucifer skabes

Gud gjorde ham god og smuk, så nær Han selv, som det er muligt.—Review and Herald, 24.september, 1901.

Gud gjorde ham ædel, og gav ham rige gaver. Han gav ham en høj og ædel position. Han bad ham om intet som var urimelig. Han skulle forvalte det Gud havde betroet ham, i sagtmodighed og helligelse, prøve at fremme Guds ære, som havde givet ham herlighed, skønhed og hellighed.—Sabbats-Skole Arbejderen, 1.marts, 1893.

Selvom Gud havde skabt Lucifer ædel og skøn, og fik ophøjet ham til høj ære i englehæren, var han dog ikke sat ud over ondskabens mulighed. Det var Satans kraft, valgte han ikke at gøre dette, for at forvanske disse gaver. — 4SP 317.

Lucifers høje position

Før sit oprør var Lucifer i himlen en høj og ophøjet engel, næst i rang for Guds dyrebare søn. Ligesom de andre engle havde han et mildt ansigt og udtrykte lykke. Hans pander var høj og bred, viste en mægtig intelligens. Hans form var fuldkommen; hans holdning ædel og majestætisk. Et særligt lys strålede i hans ansigt og skinnede klarere og skønner omkring ham, end omkring de andre engle, Guds dyrebare søn, havde forrang over hele englehæren. Han var ét med Faderen før englene blev skabt.—Genløsningens historie, 13.

Lucifer var den skærmene kerub, den mest ophøjede af himmelske skabte væsener; han stod nærmest Guds trone, og var tæt forbundet og så sig i administrationen i Guds regering, rigt begavet med Hans majestæts og krafts herlighed. — Signs of the Times, 28.april, 1890.

Herren Selv gav Satan sin herlighed og visdom, og gjorde ham til den skærmende kerub, god, ædel og overmådelig elskelig.—Signs of the Times, 18.september, 1893.

Blandt himlens beboere, var Satan næst efter Kristus, var på en gang den mest ærede gud, oghøjest I kraft og herlighed. — Signs of the Times, 23.juli, 1902.

Lucifer, “morgenens søn,” overgik englene som omgav tronen i herlighed ... blev forenet med tætte bånd til Guds søn.—Den Store Mester, 435.

Lucifer, “morgenens søn,” var den første af skærmene keruber, hellig og ubesmittet. Han stod i nærheden af den store Skaber, og de uophørlige herlighedsstråler der omgav den evige Gud, hvilede på ham. — Patriarker og Profeter, 35.

Han havde været den højeste af alle skabte væsener, og var den første der afslørede Guds mål med universet. — Den Store Mester, 758.

Før det onde opstod

Der var en fred og glæde, i fuldstændig underlæggelse til Himlens vilje, over hele englehæren. Kærlighed til Gud var højest, kærlighed til hinanden upartisk. Sådan var tilstanden i tiden før synden kom ind.—Profetiens Ånd 4:316, 317.

Han fik kendskab til de evige rugdommes uvurderlige værdi, som mennesker ikke har. Han erfaret den rene tilfredshed, fred ophøjede lykke og ublandet glæde til det himmelske deroppe. Før sit oprør mærkede han tilfredsheden ved Guds fulde anerkendelse. Han påskønnede de herlighed der omgiv Faderen til fulde, og vidste at Hans magt var ubegrænset. — Signs of the Times, 4.august, 1887.

Der var en tid hvor det var hans glæde at udføre de guddommelige befalinger. Hans hjerte var fyldt med kærlighed og glæde for at tjene hans Skaber.—Signs of the Times, 18. september, 1893.

Satan var en smuk ophøjet engel, og ville var været det for altid, hvis han ikke havde trukket sig fra sin alliance med Gud. — Signs of the Times, 21.december, 1891.

Kapitel 4 - Det Ondes Oprindelse

Mysteriet ved det ondes oprindelse

Englene var skabt gode og kærlige. De elskede hverandre uselvisk og deres Gud over alt, og hans kærlighed ledte dem til at gøre hans vilje. Guds lov var ikke et byrdefuldt åg for dem. Det var deres glæde at gøre hans vilje og lytte til hans røst. Men i denne fredfyldte, rene verden opstod synden hos en, som havde været fuldkommen på alle måder. Profeten skriver om ham: "Dit hjerte hovmodede sig over din skønhed, du satte din visdom til på grund af din glans." Ez 18,17. Synd er noget mystisk, noget uforklarligt. Der var ingen grund til dens opståen. At søge at forklare den, ville være at søge en grund til den og det ville være at retfærdiggøre den. Synden opstod i et fuldkomment univers den var utilgivelig og overordentlig forkert.—Signs of the Times, 28.april, 1890.

Gud havde kendskab om fremtidens begivenheder, selv før jordens skabelse. Han tilpassede ikke hans hensigter til omstændigheder, men han tillod forholdene at udvikle sig. Han arbejdede ikke på at tilvejebringe en bestemt tilstand, men han vidste, at en sådan tilstand ville eksistere. Planen, der skulle iværksættes ved nogen af Himmelens høje intelligensers frafald, dette er hemmeligheden, mysteriet, som er blevet skjult gennem tiderne. Og et offer blev forberedt i de evige hensigter for at udføre selve den gerning, som Gud har udført for den faldne menneskeslægt.—Signs of the Times, 25.marts, 1897.

Syndens indgang i himlen kan ikke forklares. Hvis det kunne forklares, ville det vise at der var grund til at synde. Men da der ikke var den mindste undskyldning for det, vil dens oprindelse altid være omgæret af mystik.—Review and Herald, 9.marts, 1886.

Gud skabte ikke det onde. Han gjorde kun det gode, som var som Ham selv.... ondt, synd, og død ... er resultatet af ulydighed, som stammer fra Satan.—Review and Herald, 4. august, 1910.

Den første mistanke om ondt

Der var et tidspunkt hvor Satan var i harmoni med Gud, og glædede ham at udføre de guddommelige befalinger. Hans hjerte blev fyldtes af kærlighed og glæde når han tjente sin Skaber, indtil han begyndte tro at hans visdom ikke kom fra Gud, men var indarvet i ham selv, og at han var ligeså værdig som Gud var til at få ære og kraft.—Signs of the Times, 18.september, 1893.

Gud havde skabt Lusifer som et ædelt og smukt væsen, og ophøjet ham over englene, men han havde ikke frataget ham muligheden for synd. Det var i Lusifers magt at synde hvis han ville. Lusifer kunne have fortsat med at være en elsket og æret kerub, han kunne fortsat have haft Guds og alle engles anerkendelse, og udført sin gerning til stor velsignelse

for alle, og derved helliggjort sin skaber, men lidt efter lidt begyndte han at bruge sin stilling til at ophøje sig selv og til at få englene til at prise og ære ham. Gradvis ledte han de engle han havde herredømmet over så de tjente ham i stedet for deres skaber. — Kampen mel Kristus og Satan 240.

Lidt efter lidt begyndte Lucifer at give efter for selvophøjelses-trangen. . . Selvom al hans herlighed var fra Gud, begyndte denne mægtige engel at se det som noget der angik ham selv.—Patriarker og Profeter, 35.

Gud sætter Kristi sande position frem

Før den store kamp begyndte, skulle alle have en klar fremstilling af hans vilje, hvis visdom og godhed var kilden til al deres glæde.

Universets Konge lod de himmelske hærskarer kalde sammen for i deres nærværelse at gøre rede for sin Søns sande stilling og vise, i hvilket forhold han stod til alle skabninger..... For Himmelens samlede beboere erklærede kongen nu, at ingen andre end Kristus, Guds enbårne Søn, kunne sætte sig helt ind i hans planer, og at det var overladt ham at udføre hans viljes mægtige beslutninger.—Patriarker og Profeter, 12.

Den store Skaber samlede den himmelske hær, så Han kunne rådslå Sin Søn en særlig ære, over for alle englene. Sønnen sad på tronen med Faderen, og den himmelske hær af hellige engle var samlet omkring dem. Faderen bekendtgjorde at det var Ham selv der forordnede at Kristus, Hans søn, skulle være lige med Ham selv; så der hvor Hans Søn var tilstede, var Han selv til stede. Sønnes Ord skulle adlydes lige så villigt som Faderens ord. Han havde tillagt Sin Søn autoritet til at befale over den himmelske hær. Hans Søn skulle arbejde i særlig forening med Ham Selv i forventningen om jordens skabelse. . . . .

Satan var skinsyg og jaloux på Jesus Kristus. Men alligevel bøjede Djævelen sig for Jesus med alle englene, og anerkendte hans overherredømme, høje autoritet og ret til at regere, skønt hans hjerte var fyldt med misundelse og had. Kristus havde deltaget i Guds hemmelige råd angående hans planer, medens djævelen var ubekendt med dem. Han forstod ikke Guds fortsætter, ej heller blev det ham tilladt at kende dem. Kristus blev anerkendt for himmelens regent, med samme magt og autoritet som Gud selv.

Djævelen tænkte at han var selv en yndling i himlen bland englene. Han var blevet høj ophøjet; men ... Han tragtede efter den samme højhed som Guds selv. Han var stolt af sin højhed. Han vidste at englene ærede ham. Han havde en tjeneste at udføre han havde været nær den store Skaber, og de evige stråler, fra herlighedens lys, og omgiver den udødelige Gud, havde skinnet på ham. Djævelen tænkte på hvorledes englene havde adlydt hans befaling med glad livlighed. Var ikke hans klædebon skøn og lys? Hvorfor skulle Kristus således æres frem for ham selv?—Profetiens Ånd 1:17, 18.

Englene anerkendte med glæde Kristi overhøjhed og kastede sig ned for ham, idet de udøste deres kærlighed og beundring. Lucifer bøjede sig sammen med dem, men i hans hjerte foregik der en mærkelig voldsom kamp. Sandhed, retfærdighed og troskab kæmpede imod misundelse og skinsyge. De hellige engles indflydelse så en tid ud til at kunne drage ham med sig..... Men atter fyldtes han af stolthed over sin egen skønhed. Hans begær efter overherredømmet vendte tilbage, og han gav endnu en gang efter for misundelse over for Kristus.—Patriarker og Profeter, 36, 37.

Lucifer begynder sin kampgne imod Kristus

Satan ... begyndte sit oprørsværk med engle han havde under sig, prøvede at udbrede en utilfredshed blandt dem. Og han virkede så bedragerisk at mange af englene blev vundet til hans alliance, før hans hensigter blev kendt til fulde.—Review and Herald, 28. januar, 1909.

Satan ... var så begærlig efter den højere ære som Han gav Sin Søn. Han blev skinsyg på Kristus, og viste sig for de engle der ærede ham, som en skærmende kerub, at han ikke havde den ære der tilkom ham, som hans position påkrævede. — Review and Herald, 24. februar, 1874.

Ved snedige påfund, fik han det til at se ud som om Kristus havde taget den plads som tilhørte ham, og Lucifer såede tvivlens frø i mange engles tankesind. — The Educational Messenger, 11.september, 1908 ret

Hans bedrageriske værk blev gjort så meget skjult, at de mindre ophøjede engle troede at han var himlens Hersker. — This Day With God, 256.

De engle som var tro og lydige forsøgte at forlige denne mægtige oprørske engel med hans Skabers vilje. De forsvarede Guds handling idet han overdrog ære til Jesus Kristus, og forsøgte med kraftige grunde at overbevise Satan om at han besad ikke mindre ære nu end førend Faderen forkyndte hvorledes han havde æret sin Søn. De fremstillede klarlig at Jesus var Guds Søn, som eksisterede med ham førend englene blev skabte; at han havde aldrig stået ved Guds højre hånd, og hans milde, kærlige autoritet havde ikke før været draget i tvivl; og at han ingen befalinger havde givet som ikke var en glæde for den himmelske hær at udføre. De påståede at den særdeles ære som Kristus fik af faderen, i engles nærværelse, borttog intet af den ære som han før havde fået. — Profetiens Ånd 1:19.

Han vandt nogle af sine omgangsfællers forståelse, ved at antyde kritiske tanker om Guds regering. Dette onde frø blev spredt på den mest forlokkende måde; og efter at de var spiret op og slået rod i manges tanker, samlede han de ideer som han selv havde først havde implamenteret i andres sind, og bragt dem frem for den højeste orden af engle, som tanker fra andre tænkende væsener imod Guds regering. Derved indførte Lucifer med sindrige påfundne metoder oprøret i himlen. — S.D.A. Bibelkommentaren 4:1143.

Lucifer havde til at begynde med tilrettelagt sine fristelser sådan, at han ikke kompromitterede sig selv. De engle, som han ikke kunne få helt over på sin side, beskyldte han for ligegyldighed over for de himmelske væseners interesser. Det arbejde han selv udførte, beskyldte han de trofaste engle for. Hans plan gik ud på at skabe uklarhed med hensyn til Guds hensigter ved hjælp af spidsfindige argumenter. Alt, hvad der var ligetil, indhyllede han i mystik og ved snedige forvrængninger kastede han tvivl over selv de enkleste af Guds forklaringer. Og hans høje stilling og nære tilknytning til den guddommelige regering gav hans argumenter større styrke. — Patriarker og Profeter, 15.

Satans første forsøg på at kuldkaste Guds lov blev gjort blandt himmelens syndfri beboere og syntes for en tid at være lykkedes fuldt ud. Et stort antal af englene blev forført; men Satans tilsyneladende sejr endte med nederlag og tab, adskillelse fra Gud og udstødelse af Himmelen. — Patriarker og Profeter, 166.

Guds regering indbefatter ikke kun himlens beboere, men alle de skabte verdener; og Satan tænkte at hvis han kunne få himlens intelligensvæsener med sig I oprør, kunne han også få andre verdener med sig.—Review and Herald, 9. marts, 1886.

Satan havde for en tid en fordel og han ophøjede sig selv over for himlens engle, ja endog over for Gud..... forklædte sig selv i falskhedens forklædning, og for en tid var det umuligt at rive forklædningen af, så de skjulte karakterdeformiteter kunne ses. Han overlades til at åbenbare sig selv, med sine grusomme, kunstige og onde gerninger.—Profetiens Ånd 4:319.

Lucifer får tid til at udvikle sit fundament

I sin visdom smed Gud ham ikke straks ud af himlen. Denne handling ville have forandret hans principper, og vil kun have styrket hans oprør, for det ville have skabt sympati for ham som en der er uretfærdig at have med at gøre; og han ville have fået mange flere med sig. Han måtte fjernes, og have tid til at udvikle sine principper mere fuldt ud.—Review and Herald, 9.marts, 1886.

Satan klagede over den mangelfulde ledelse af himmelske ting, og prøvede at fylde englenes tanker med sin utilfredshed. Fordi han ikke var højest, såede han tvivlens og vantroens frø. Fordi han ikke var som Gud, bestræbte han sig for at lægge sin egen misundelse og utilfredshed i englenes tankesind. Således blev frastødelsens frø udsået, derefter trykket ud og bragt for de himmelske sale, som ikke stammer fra Satan, men fra engle. Således ville bedrageren vise at englene tænkte det samme som han....

Det som Satan havde lagt i englenes tanker – et ord her og et ord der – åbnede vejen for en lang liste antagelser. På hans kunstige måde drog han tvivlende udsagn fra dem. Da han så blev spurgt ud, anklagede han dem som han havde opdraget. Han lagde al utilfredsheden over på dem han forførte.—Review and Herald, 7.september, 1897.

Han begyndte at insinuere tvivl om de love som regerede himmelske væsener, insinuere at det, ved de love, kunne være nødvendigt for verdeneners beboere, engle at blive mere ophøjet, ikke skal begrænses, for deres egen visdom var nok til at føre.—Patriarker og Profeter, 37.

Lucifer ... prøvede at ophæve Guds lov. Han hævdede at den hellige himmels ufaldne intelligensvæsener ikke havde brug for en lov, men kunne styre sig selv og bevare en uplettet integritet.—Signs of the Times, 28.april, 1890.

Endog de loyale engle ikke så hans karakter til fulde. Det er derfor Gud ikke straks udslettede Satan. Gjorde Han dette, ville hellige engle ikke kunne se Guds retfærdighed og kærlighed. Blev Guds godhed draget i tvivl, ville den være som ond sæd, der ville give syndens og veernes bitre frugt. Derfor blev det ondes ophavsmand sparet, der udvikler hans karakter til fulde.—Kristi Lignelser, 72.

Englene taler om problemerne

Da nogle af englene gik sammen med Satan i hans oprør, rådede andre ham fra hans hensigter, kæmpede for Guds ære og visdom i at give sin Søn myndighed. Satan fremhævede at Kristus var blevet begavet med ubegrænset magt, og lige så høj befalingsrang som han selv!—Åndelige Gaver 3:37.

Satan nægtede at lytte. Derpå vendte han sig fra de tro og lydige engle, idet han erklærede at de var slaver. Disse engle, som bevarede deres lydighed mod Gud stod forbavsede da de så at Satan gjorde fremgang i sine bestræbelser for at vække oprør. Han lovede dem en ny og bedre regering end de nu havde, i hvilken alt ville blive frihed. Et stort antal udtrykte deres fortsæt, at antage Satan som deres leder og højeste befalingsmand. Da han så at han var heldig i sine bestræbelser, smigrede han sig selv med at han ville til sidst få alle englene på sin side, at han ville blive lige med Gud selv, og at hans autoritet og stemme skulle høres i kommando over den hele himmelske hær.

De lydige engle advarede atter djævelen, og foreholdt ham hvad følgerne ville blive dersom han fremturede i sit oprør; at han som kunne skabe englene, var også mægtig til at omstyrte al deres autoritet, og på en mærkværdig måde at straffe deres forvovenhed og forfærdelige oprør. At tænke at en engel skulle sætte sig op imod Guds lov der var lige så hellig som ham selv! De advarede de oprørske engle om at tillukke deres øre for Satans bedragelige overtalelse, og rådede Satan og alle som havde været påvirkede af ham, at bekende sine fejl i at nære endog blot en tanke af tvivl om Hans autoritet.—Profetiens Ånd 1:20.

Satan var snu til at vise sin side af problemet. Lige så snart han fandt at et standpunkt kunne ses i sin sande karater, ændrede han det til et andet. Sådan gør Gud ikke. Han kunne

kun arbejde med en slags våben - sandhed og retfærdighed. Satan kunne bruge det Gud ikke kunne, - uhæderlighed og bedrag. — Review and Herald, 9.marts, 1886.

[Satans] underliggende arbejde var så diskret at det ikke kunne ses for den himmelske hær, som det, at det i virkeligheden er .... Denne tilstand af tingene har eksisteret i en lang tidsperiode før Satan blev afsløret og de onde blev afsløret. —S.D.A. Bibelkommentaren 4:1143.

I sin store barmhjertighed bar Gud længe over med Lucifer. Han blev ikke straks nedstyrtet fra sin ophøjede stilling, da han begyndte at skabe utilfredshed blandt englene, og heller ikke, da han gav sig til at fremstille sine falske krav overfor de engle, som var loyale. Han fik lov at blive i himlen i lang tid. Han fik gang på gang tilbudt tilgivelse, hvis han blot ville vende om og underkaste sig Guds vilje.—Den Store Strid, 353.

Denne utilfredshedens og misfornøjelsens ånd havde aldrig før været kendt i Himmelen. Det var noget nyt, mærkeligt og uforklarligt. I begyndelsen havde Lucifer ikke engang selv været klar over sine følelsers rette natur. En tid havde han været bange for at udtrykke de tanker og ideer, som arbejdede i hans sind; men han jog dem ikke bort. Han indså ikke, hvor han var ved at glide hen. Men der blev gjort anstrengelser, som kun den uendelige kærlighed og visdom kunne udtænke, for at overbevise ham om hans fejltagelse. Det blev bevist, at hans misfornøjelse var ubegrundet, og det blev gjort ham klart, hvad resultatet af et oprør ville blive. Lucifer blev overbevist om at han havde uret. Han indså, at "retfærdig er Herren på alle sine veje, miskundelig i alle sine gerninger", at de guddommelige love er retfærdige, og at han burde anerkende dem som sådan over for hele Himmelen.

Havde han gjort det, kunne han have reddet sig selv og mange engle. På den tid havde han ikke helt opgivet sin troskab mod Gud. Skønt han havde forladt sin stilling som skærmende kerub, kunne han være blevet genindsat i sit embede, hvis han havde været villig til at vende tilbage til Gud og i anerkendelse af Guds visdom været tilfreds med at indtage den plads, der var tildelt ham i Guds store plan. Nu var tiden kommet til den endelige afgørelse. Han måtte enten bøje sig fuldt ud for guddommens overhøjhed eller gøre åbent oprør. Han var lige ved at bestemme sig for at vende tilbage, men stoltheden forbød ham det.—Patriarker og Profeter, 14.

Gud imødekommer Satans udfordring

I himlens rådssamlinger blev det besluttet at Satans magt må udryddes principielt; for det var Guds hensigt at sætte de evige ting på sikker grund. Satan må have tid til at udvikle principper som var grundlag for hans regering. Det himmelske univers må se hvordan de principper virker, som Satan erklærede var over Guds principper. Guds orden må sættes op imod Satans orden. Satans fordærvende principper på afsløres. De udtrykkelige

retfærdighedsprincipper i Guds lov må demonstreres som uforanderlige, fuldkomne og evige.—Review and Herald, 7.september, 1897.

De loyale engle hastede hurtigt til Guds Søn og underrettede ham om det som sker blandt englene. De finder Faderen i samtale med sin elskelige søn, for at afgøre ved hvilke midler den autoritet som Satan havde anmodet sig kunne for evig blive omstyrtet, til bedste for de gode engle. Den almægtige Gud kunne på en gang have udstødt denne ærkebedrager fra himmelen; men dette var ikke hans fortsæt. Han ville give de oprørske engle en passende anledning til at måle styrke og kraft med sin egen søn og de gode engle. I denne kamp kunne enhver engel vælge sin egen side og således åbenbares for alle. — Profetiens Ånd 1:21.

Lucifer bliver til Satan

Satan ... besluttede sig for at gøre sig til midtpunkt for indflydelse. Hvis han ikke kunne blive den højeste autoritet i himlen, ville han være den højeste autoritet i oprør imod himlens regering. Han ville være hoved, kontrollere, ikke lade sig kontrollere.—Review and Herald, 16.april, 1901.

Mange af Satans deltagere var tilbøjelige til at følge de gode engles råd, angre deres misfornøjelse, og atter få Faderens og hans kære Søns tiltro. Da erklærede den mægtige oprør at han var bekendt med Guds lov, og om han end underkastede sig slavisk lydighed, så ville hans ære blive taget fra ham. Han ville aldrig mere blive betroet sin ophøjede tjeneste. Han fortalte dem at både han selv og de havde allerede gået for langt til at vende tilbage, og han ville trodse følgerne; thi han ville aldrig bøje sig for Guds Søn i slavisk tilbedelse; at Gud ville ikke tilgive dem, og nu må de kræve deres frihed og tilegne sig den stilling og autoritet med magt, som ikke godvilligt blev overdraget.—Profetiens Ånd 1:20, 21.

For Satans eget vedkommende var det sandt, at han nu var gået for vidt til at vende om. Men det var ikke tilfældet med dem, der var forblindet af hans bedrag. For dem åbnede de trofaste engles råd og tilskyndelser en håbets dør, og hvis de havde rettet sig efter advarslen, kunne de være sluppet ud af Satans snare. Men stolthed, kærlighed til deres leder og et ønske om uindskrænket frihed fik lov at sejre, og den guddommelige kærligheds og nådes appel blev endeligt forkastet. —Patriarker og Profeter, 15.

Englene kommer frem for Faderen

Hele den himmelske hær blev indblandet til at møde for Faderen, for at enhvers sag kunne blive afgjort. Satan udtalte frækt sin misfornøjelse over at Kristus skulle foretrækkes for ham. Han stod hovmodigt op og påstod at han burde være lige med Gud, og burde deltage i Faderens rådslutning og forstå hans fortsætter. Gud underrettede djævelen om at han ville åbenbare sine hemmelige fortsætter alene for sin søn, og at han krævede at hele

den himmelske familie, endog Satan, skulle vise ham utvivlsom, ubetinget lydighed; men han havde vist sig uværdig til en plads i himmelen. Da pegede djævelen triumferende på sine deltagere, som indbefattede næsten den ene halvdel af alle englene, og udbrød: Disse er med mig! Vil du også udstøde disse og gøre himlen tom? Derpå erklærede han at han var rede til at modstå Kristi autoritet, og til at forsvare sin plads i himlen med magt, styrke imod styrke.—Profetiens Ånd 1:22.

Lige indtil afslutningen af striden i himlen fortsatte den store tronraner med at retfærdiggøre sig. Da det blev meddelt, at han og alle hans tilhængere skulle fordrives fra himlen, forkyndte oprørslederen overmodigt sin foragt for Skaberens lov. Han gentog sin påstand om, at englene ikke behøvede nogen kontrol, men skulle have lov til at gøre, hvad de ville, da deres egen vilje altid ville lede dem ad den rette vej. Han erklærede, at de guddommelige love uretmæssigt begrænsede englenes frihed, og at det var hans hensigt at få loven afskaffet, således at englene, efter at være blevet befriet for dette åg, kunne opnå en mere ophøjet og ærefuld position.

I fuld enighed gav Satan og hans medløbere Kristus skylden for deres oprør, idet de erklærede, at de aldrig ville have gjort oprør, hvis han ikke havde rettet bebrejdelser imod dem. —Den Store Strid, 356.

Den kundskab som han, såvel som englene der faldt sammen med ham, havde om Guds karakter, hans godhed, hans barmhjertighed, visdom og fremragende herlighed, gjorde deres skyld utilgivelig.—Review and Herald, 24,februar, 1874.

Kapitel 5 - Oprørske Engles stødes ud, og Adam og Eva Faldt

Krig i himlen

Kristus havde arbejdet i de himmelske sale, for at overbevise Satan om hans frygtelige vildfarelse, indtil den onde og hans sympatisørere til sidst var i åbenlys oprør mod Gud Selv.—Denne dagen med Gud, 256.

Som himlens befalingsmand, blev Kristus udpeget til at slå oprøret ned.—Review and Herald, 30.maj, 1899.

Da blev der strid i himlen. Guds Søn himmelens Fyrste, og hans tro engle stred imod ærkeoprøren og hans deltagere. Guds Søn og de gode engle vandt sejr; og Satan og hans deltagere blev udstødte af himlen. — Profetiens Ånd 1:23.

Engle var med i kampen; Satan ønskede at besejre Guds søn og dem, der bøjede sig for hans vilje. Men de gode og trofaste engle fik overhånd, og Satan blev uddrevet fra himlen sammen med sine tilhængere.—Budskaber til menigheden, 146.

Effekterne af oprør

Satan stod forbavset over sin nye tilstand. Hans lyksalighed var forbi. Han så på englene med hvem han var så lykkelig , men som nu var udstødte af himmelen tillige med ham. . . . . Nu var alting forandret. Deres åsyn, som havde afspejlet Skaberens billede, viste nu mørke og fortvivlelse. Der var strid, uenighed og bitre beskyldning iblandt dem. . . . . Satan så nu de forfærdelige følger af sit oprør. han gyste og frygtede for at vende ansigtet mod fremtiden, og betragtede disse tings ende.

Timen var kommet for frydefulde, lykkelige lovsange til Gud og hans kære Søn. Satan havde været leder for det himmelske kor. Han havde opløftet den første Stemme; derefter forenede hele englehæren sig med ham, og Sangens herlige harmoni tonede gennem himmelen til Guds og hans kære søns ære. Men nu lød misklang og vrede ord for den store oprørs-leders øren, i stedet for toner af sødeste musik. .... Tilbedelsens time drager nær, da hellige, strålende engle bøje sig for faderen. Han kan aldrig mere tage del i den himmelske sang. Han kan aldrig mere bøje sig med ærbødighed og hellig frygt i den evige Guds nærværelse.....

Satan skælvede når ham betragtede sit værk. Han var alene i betragtninger over det forbi gangne, det nærværende, og sine fremtidige planer. Hans mægtige skikkelse rystede som af en storm. En engel fra himmelen passerede forbi. Han kaldte på ham og bad om at få en samtale med Kristus. Dette blev ham tilstået. Han fortalte Guds søn at han angrede sit oprør og ønskede atter at stå i nåde hos Gud. Han var villig til at tage den plads som Gud havde tidligere anvist ham og adlyde hans vise bud. Kristus græd over Satans ve, men

fortalte ham at Gud havde bestemt at han aldrig kunne blive indladt i himmelen..... Oprørets sæd var endnu i ham.....

Da Satan blev fuldt overbevist om at det var umuligt for ham atter at få Guds nåde, så brød hans ondskab frem med fornyet had og brændende hæftighed.....

Eftersom han ikke kunne få adgang inden for himmelens porte, så ventede han lige ved indgangen for at forhåne engle og søge trætte med dem når de gik ind og ud.—Profetiens Ånd 1:28-30.

Jordens skabelse og menneskeheden

Loyale engle sørgede over deres skæbne som havde været deres selskabsbrødre i lykke og salighed. Deres tab blev følt i himmelen. Faderen rådførte sig med Jesus i henseende til straks at udføre deres fortsæt at skabe mennesket til at bebo jorden.—Signs of the Times, 9.januar, 1879.

Den mest strålende og ophøjede af morgensønnerne bebudede. . . . . ære ved skabelse, og bekendtgjorde Hans fødsel med glade sange.—Signs of the Times, 4.januar, 1883.

Da Gud havde formet jorden, var der bjerge, bakker og sletter, og udspredt iblandt dette var der floder og vand reservater. Jorden var ikke en udstrakt slette, men landskabets ensformighed blev afbrudt af høje og bjerge, ikke høje og sønderrevne således som de nu er, men regelmæssige og skønt dannede..... Englene beskuede Guds underfulde og skønne værk og glædede sig derover. — Åndelige Gaver 3:33.

Hele himlen havde en dyb og glæde interesse for verdens og menneskets skabelse. Mennesker var en ny og klar orden.—Review and Herald, 11.februar, 1902.

Næst efter engle, er menneskene som er formet i Guds billede, de ædleste af Hans skabte værker.—Review and Herald, 3.december, 1908.

Herren ... begavede Adam med en tankestyrke der overgår nogen af de levende skabninger, som Han har gjort. Hans mentale styrke var kun lidt lavere end englenes var.—Review and Herald, 24.februar, 1874.

Ligeså snart Herren, gennem Jesus Kristus, skabte vor verden, og satte Adam og Eva i edens have, bekendtgjorde Satan at han ville tilpasse hele menneskehedens fader og moder til sin egen natur.—Review and Herald, 14.april, 1896.

Da Herren præsenterede Eva for Adam, var Guds engle vidne til ceremonien.—In Heavenly Places, 203.

Dette syndfrie par bar ingen kunstige klæder. De var iklædt et dække af lys og herlighed, ligesom englene bærer. — Signs of the Times, 9.januar, 1879.

Gud skabte mennesket til sin ære, og efter at menneskeslægten var blevet stillet på prøve, skulle den forenes med den himmelske familie. Det var Guds hensigt at genbefolke Himmelen med den menneskelige familie.—S.D.A. Bibelkommentaren 1:1082.

Tomrummet der opstod i himlen ved Satans og hans engles fald, vil udfyldes af Herrens genløste. — Review and Herald, 29. maj, 1900.

Adam og Eva i Eden

Selvom alt hvad Gud havde skabt var fuldkomment skønt, og intet manglede på jorden for at gøre Adam og Eva lykkelige, så viste dog Gud sin store kærlighed for dem idet han plantede en have kun for dem. En del af deres tid skulle anvendes til den behagelige beskæftigelse at dyrke haven, og en del at modtage englenes behag og lytte til deres underholdning, i salige betragtninger. Deres arbejde var ikke trættende, men behageligt og oplivende. — Signs of the Times, 9.januar, 1879.

Hellige engle ... instruerede Adam og Eva i deres beskæftigelse, og lærte dem også om Satans oprør og hans fald.—Åndelige Gaver 1:20.

Han stod frem for God i fuldkommen mandig styrke, alle hans organer og evner var fuldt udviklet og i harmonisk balance; og han blev omgivet af smukke ting, og samtalede daglig med hellige engle.—Profetiens Ånd 2:88.

Guds lov som var for menneskene blev skabt. Den blev indrettet efter hellige væseners tilstand; også englene blev styrket efter den.—Signs of the Times, 15.april, 1886.

Mennesket blev forsøgt og prøvet, og hvis de kunne klare Guds prøve, og forblive loyale og sande efter den første prøvelse, skulle de ikke udsættes for fristelser mere; men skulle ophøjes til ligestilling med engle, og derefter være udødelige. —Review and Herald, 24.februar, 1874.

Satan planlægger menneskets fald

Han ... informerede dem om hans planer for at fravriste Gud den ædle Adam og hans ledsager Eva. Dersom han på nogen måde kunne forføre dem til ulydighed, så ville Gud indføre en foranstaltning hvorved de kunne få forladelse, og da ville han selv og alle de faldne engle være på gode veje til at deltage i Guds barmhjertighed med dem. Dersom dette slog fejl, så kunne de forene sig med Adam og Eva; thi dersom de engang overtrådte Guds lov, så ville de komme under Guds vrede ligesom dem selv. Deres overtrædelse ville også bringe dem i en oprørs tilstand; da kunne de forene sig med Adam og Eva, tage Edens have i velsignelse, og få dem som deres hjem. Og de tænkte at dersom de kunne få adgang til

livets træ midt i haven, så vilde deres styrke blive lige med de hellige engles, og endog Gud selv kunne drive dem ud derfra.

Satan holdt råd med de onde engle; men de forene sig ikke alle beredvilligt med ham til at udføre dette vovelige og forfærdelige værk. han fortalte dem at han ville ikke betro nogen af dem til at udføre dette værk; thi han mente at han alene havde tilstrækkelig visdom til at udføre et så vigtigt foretagende. Han bad dem at overtænke sagen medens han forlod dem og søgte enerum, for at bringe sine planer til modenhed.....

Satan gik for sig selv alene for at lægge planer, som sikrest kunne bringe Adam og Eva til at falde. Han frygtede for at hans fortsætter skulle blive forhindrede. Og om han endog var heldig i at lede Adam og Eva til lydighed mod Guds befaling, og således til at blive overtrædere af hans lov, og intet godt kom ud af det som han selv, så ville det ikke forbedre hans egen tilstand; men blot forøge hans skyld. Han bævede ved tanken om at styrke det hellige, lykkelige par i samme elendighed og samvittighedsnag som han selv led. Han syntes at være i en tvivlrådig tilstand; til en tid fast og bestemt, derpå tilbageholden og vaklende.

Djævelen afrystede sine følelser af fortvivlelse og svaghed, og bestyrkede sig selv som deres leder til at følgerne modigt i møde, og gøre alt som stod i hans magt for at trodse Guds og hans søns autoritet. —Profetiens Ånd 1:31-33.

Satan erklærede at han ville vise for de verdener som Gud havde skabt, og for himmelske intelligensvæsener, at det var umuligt at holde Guds lov. —Review and Herald, 3.september, 1901.

Gud samlede englehæren for at gøre tiltag der forhindrer truende ondskab. Det blev besluttet i Himlens råd at engle skal besøge Eden og advare Adam, at han var i fare for fjenden. Således hastede to engle af sted, for at besøge vore førte forældre. — Signs of the Times, 16.januar, 1879.

Himmelske sendebud fortalte dem om Satans fald og hans onde planer om deres ødelæggelse og forklarede dem endnu tydeligere den guddommelige regerings natur, som ondskabens fyrste søgte at vælte. . . . .

Englene rådede dem til at være på vagt over for Satans planer, for hans anstrengelser for at fange dem ville være utrættelige. Så længe de var lydige mod Gud, kunne den Onde ikke gøre dem nogen skade; for om nødvendigt ville alle Himmelens engle blive sendt dem til hjælp. Hvis de standhaftigt tilbageviste hans første forsøg, ville de være lige så trygge som de himmelske sendebud. Men hvis de een gang gav efter for fristelse, ville deres natur blive så fordærvet, at de ikke i sig selv ville have kraft eller tilbøjelighed til at modstå Satan. —Patriarker og Profeter, 26.

Englene advarede Eva om ikke at skille sig fra sin mand i hendes beskæftigelse; thi hun kunne let komme i berøring med den faldne fjende. De ville være i større fare, når de skilte sig fra hverandre, end når begge var tilsammen. Englene pålagde dem at følge de forskrifter nøje som Gud havde givet dem i henseende af kundskabens træ; thi i fuldkommen lydighed ville de være uden fare, eftersom den faldne fjende da ikke havde nogen magt til at bedrage dem: Gud ville ikke tillade satan at følge det hellige par med fristelser bestandig. Han kunne alene have adgang til dem ved kundskabens træ på godt og ondt.

Adam og Eva forsikrede englene at de ville aldrig overtræde Guds udtrykkelige bud; thi det var deres første glæde at gøre hans vilje. Englene sang hellige melodier i sød harmoni med Adam og Eva. Deres sange tonede højt fra det salige eden, og Satan hørte lyden af deres melodier fulde af hellig pris til faderen og sønnen. Da Djævelen hørte dette forøgedes hans misundelse, had og ondskab, og han udtrykte et heftigt ønske til sine tilhængere om at tilskynde Adam og Eva til ulydighed.—Profetiens Ånd 1:34, 35.

Satan taler til Eva gennem slangen

For at kunne gennemføre sit værk uden at blive afsløret valgte Satan at anvende slangen som sit redskab - en forklædning, der passede godt til formålet med hans bedrag. Slangen var dengang et af de klogeste og smukkeste dyr på jorden. Den havde vinger, og når den fløj gennem luften, så den strålende smuk ud med en glans som skinnende guld. — Patriarker og Profeter, 53.

Eva gik fra hendes mands side, så de skønne ting i naturens skabelse, glæde hendes sanser med blomsters farver og vellugt, og træers og krats skønhed. Hun tænkte på de restriktioner som Gud havde lagt på dem om kundskabens træ. Hun var tilfreds med de skønheder og den gavmildhed som Herren havde givet for at dække ethvert behov. Alt dette, sagde hun, har Gud givet os for at nyde det. Det er alt sammen vort, for Gud har sagt: »Af alle træer i haven har du lov at spise, kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise!«

Eva havde strejfet sig nær det forbudne træ, og hendes nysgerrighed var vækket til at vide hvordan døden kunne skjules i dette pæne træs frugt. Hun blev overrasket over at høre hendes spørgsmål blive taget op og gentaget af en fremmed stemme. »Mon Gud virkelig ham sagt: I må ikke spise af noget træ i haven?« Eva var ikke klar over at hun havde afsløret sine tanker, da hun talte højt for sig selv, derfor blev hun meget forbavset over at høre hendes spørgsmål blive gentaget af slangen. —Review and Herald, 24.februar, 1874.

Således tiltalte han den forbavsede Eva med bløde og behagelige ord, og med musikalsk stemme. Hun studsede ved at høre en slange tale. Han ophøjede hendes dejlighed og overordentlige elskeværdighed, hvilket ikke var ubehageligt for Eva.

Eva blev bedraget, smigret, forblindet.—Profetiens Ånd 1:35, 36.

Hun tænkte i virkeligheden om slangen havde kendskab til hendes tanker, og at han måtte være meget klog. Hun svarede ham: »Vi har lov at spise af frugten på havens træer; kun af frugten fra træet midt i haven, sagde Gud, må I ikke spise, ja, I må ikke røre derved, thi så skal I dø!« Da sagde slangen til kvinden: »I skal ingenlunde dø; men Gud ved, at når I spiser deraf, åbnes eders øjne, så I blive som Gud til at kende godt og ondt!« ret

Her kom løgnens fader med sin påstand i direkte modstrid til Guds udtrykte ord. Satan forsikrede Eva, at hun var blevet skabt udødelig, og at det ikke var muligt for hende at dø. Han fortalte hende, at Gud vidste, at hvis de spiste af kundskabens træ, ville deres forstand blive oplyst, udvidet og forædlet, og det ville gøre dem Gud lig..... Eva tænkte, at slangens tale var viis..... Hun så med længsel på træet, der var fyldt med frugt, der forekom at være meget lækker. Slangen spiste den, med en tydelig begejstring. . . .

Eva havde overdrevet ordene i Guds befaling. Han havde sagt til Adam og Eva: “Kun af træet til kundskab om godt og ondt må du ikke spise; den dag, du spiser deraf, skal du visselig dø!” I Evas diskussion med slangen tilføjede hun sætningen: “I må ikke røre derved, thi så skal I dø.” Her viste slangens snedighed sig. Denne udtalelse fra Eva gav ham en fordel. — Review and Herald, 24.februar, 1874.

Ved at tage af dette træ, sagde den , ville de opnå en højere tilværelse og få del i et videre kundskabsområde. Den havde selv spist af den forbudne frugt, og som resultat heraf havde den fået talens gave. Og den antydede, at Herren skinsygt nægtede dem frugten, for at de ikke skulle blive hans lige. —Patriarker og Profeter, 54.

Evas nysgerrighed var opvækket. I stedet for at fly fra dette sted, lyttede hun for at høre en slange tale. Det faldt hende ikke ind at det kunne være den faldne fjende der brugte Slangen som et medium. —Profetiens Ånd 1:36.

Hele universet overvågede konflikten med intens interesse, som skulle afgøre Adams og Evas position. Hvor opmærksomt lyttede englene ikke til Satans ord, syndens ophavsmand, idet han satte sine egne ideer over Guds bud, og prøvede at sætte Guds lov ud af kraft ved hans bedrageriske ræsonnementer. Hvor ivrigt ventede de ikke på at se om det hellige par ville forlokkes af fristeren, og give efter for hans kunst. . . .

Satan fremstillede God som en bedrager, som nogen der ville udelukke Hans skabninger fra Hans højeste gaver. Englene hørte sorgfuldt og forbavsede på hans udtalelse om Guds karakter, idet Satan fremstillede Ham med misserable egenskaber; men Eva blev ikke rædselslagen over at høre den hellige og højeste Gud blive anklaget falsk. Hvis hun huskede på alle tegnene på Hans kærlighed, hvis hun flygtede til sin mand, kunne hun være sparet for den ondes subtile fristelser.—Signs of the Times, 12.maj, 1890.

Fristeren plukkede frugten og gav den til Eva. Hun tog den i sin hånd. Se der, sagde fristeren, det var dig jo forbudt endog at røre ved den at du ikke skulle dø. Han fortalte hende at hun ville ikke mærke mere til ondt eller død ved at spise frugten, end ved at røre og håndtere den. Eva fik mere mod fordi hun ikke så nogle øjeblikkelige tegn på Guds misfornøjelse. Hun mente at Fristerens ord var alle vise og rette. Hun spiste og fandt behag i frugten. den var listig for hendes smag, og hun indbildte sig at hun følte frugtens underfulde virkninger i sig. —Profetiens Ånd 1:38.

Der var intet giftigt i kundskabens træs frugter i sig selv, intet dødeligt ved at få del i den. Træet var sat i haven for at prøve deres loyalitet mod Gud. — Signs of the Times, 13.februar, 1896.

Eva spiser af frugten og frister Adam

Eva spiste og forestillede sig at hun mærkede et nyt og ophøjet livs fornemmelser. .... hun mærkede ingen dårlige virkninger fra frugten, intet som kunne forklare døden for mennesket, men, ligesom slangen havde sagt, en behagelig fornemmelse som hun forestillede englene havde. —Vidnesbyrd for menigheden 3:72.

Derpå plukkede hun selv af frugten og spiste, og mente at hun følte en ny og højere tilværelses livgivende kraft som en følge af den forbudne frugt oplivende indflydelse. Hun var i en underlig og unaturlig, ophidset, tilstand da hun søgte sin mand, med hænder fulde af den forbudne frugt. Hun fremsatte Slangens vise tale for ham og ønskede på engang at lede ham til træet. Hun fortalte ham at hun havde spist af frugten, og i stedet for at mærke nogen følelse af død følte hun en behagelig, oplivende indflydelse. Så snart som Eva havde vist ulydighed blev hun et mægtigt medium til at forårsage hendes mands fald. —Profetiens Ånd 1:38, 39.

Der kom et udtryk af sorg i Adams ansigt. Han så ud til at blive forbavset og forfærdet. Til Evas ord svarede han, at dette måtte være den fjende, som de var blevet advaret imod, og ifølge Guds dom måtte hun dø. Som svar bad hun ham indtrængende om at spise, idet hun gentog slangens ord om, at de ingenlunde skulle dø. Hun foreholdt ham, at det måtte være sandt, for hun følte ingen tegn på Guds mishag....

Adam forstod, at hans ledsager havde overtrådt Guds bud og undladt at tage hensyn til det eneste forbud, der var givet som en prøve på deres troskab og kærlighed. Der opstod en voldsom kamp i hans sind. Han fortrød, at han havde ladet Eva fjerne sig fra hans side. Men nu var det sket; han måtte skilles fra hende, hvis selskab havde været hans glæde. Hvordan skulle han kunne udholde det? . . . . Han besluttede at dele hendes skæbne. Hvis hun skulle dø, ville han dø med hende. Når alt kom til alt, tænkte han, kunne så ikke den kloge slanges ord være sande? Eva stod foran ham lige så smuk og tilsyneladende lige så uskyldig som før denne ulydighedshandling. Hun sagde, at hun elskede ham højere end

før. Der sås intet tegn på død hos hende, og Han besluttede at trodse følgerne. Han greb frugten og spiste den hurtigt.

Efter denne synd forekom det først Adam, at han hævedes op på et højere livsplan. Men snart fyldte tanken om synden ham med rædsel. Den luft, der før havde haft en mild, ensartet temperatur, syntes nu at gennemisne det skyldige par. Den kærlighed og fred, de havde ejet, var borte, og i stedet mærkede de en følelse af synd, en skræk for fremtiden, en sjælens nøgenhed. —Patriarker og Profeter, 56, 57.

Satan jublede over sit held. Han havde nu fristet kvinden til at fatte mistro til Gud, drage hans visdom i tvivl, og til at søge at udgrunde hans alvise planer. og gennem hende havde han også bragt Adam til fald, som overtråde Guds befaling på grund af sin kærlighed til Eva, og faldt med hende. — Profetiens Ånd 1:42.

Satan, den faldne engel, erklærede at intet menneske kunne holde Guds lov, og han pegede hen på Adams ulydighed, som bevis for dette.—Signs of the Times, 10.april, 1893.

Satan ... pralede hovmodigt at de verden, som Gud havde gjort, var hans herredømme. Efter at have besejret Adam, verdens monark, havde han underlagt slægten som sine undersåtter, og han besidder nu Eden, og gør det som sit hovedsæde. Og nu ville han etablere sin trone, og være verdens monark.—Review and Herald, 24.februar, 1874.

Fredsrådet

Efterretningen om menneskets fald udbredtes i himmelen – . Englene kastede deres kroner fra deres hoveder med sorg. Hele himmelen var i bevægelse. —Profetiens Ånd 1:42.

Der blev holdt rådsmøde, for at afgøre hvad der skulle gøres med det skyldige par.—Åndelige Gaver 3:44.

Der syntes at råde stor ængstelse blandt englene, medens Jesus talte med sin fader. Tre gange blev han omhyllet af det herlige lys omkring faderen, og den tredje gang han kom fra faderen, kunne hans skikkelse ses..... Han meddelte da engleskaren, at en udvej til redning for det fortabte menneske var fundet. Han meddelte dem, at han havde talt med sin fader og havde tilbudt at give sit liv som en løsepenge, at påtage sig dødsdommen, for at menneskene ved ham kunne få syndsforladelse....

I begyndelsen kunne englene ikke glæde sig. Deres anfører lagde ikke skjul på noget, men oplod for dem frelsens plan. Jesus fortalte dem, at han ville... forlade al sin herlighed i himlen, åbenbare sig på jorden, som et menneske, ... Og at han til sidst, når hans mission som lærer var fuldbyrdet, ville blive overgivet i menneskers hænder og gennemgå de grusomste lidelser, som Satan og hans engle kunne lede ugudelige mennesker til at plage ham med. At han skulle dø den grusomste død, ophængt mellem himlen og jorden, som en

skyldig synder. At han ville gennemgå timelange grusomme kvaler, som ikke engang engle kunne holde ud at se på, de ville skjule deres ansigter for synet.....

Englene kastede sig ned for ham. De tilbød at ofre deres liv. Jesus sagde til dem, at han ved sin død ville frelse mange, men at en engels liv ikke kunne betale skylden. Hans liv alene ville blive antaget af faderen, som løsesum for menneskene. —Budskaber til menigheden, 181.

Englene frygtede for, at de kunne udrække deres hånd og spise af livets træ og blive udødelige syndere. Men Gud sagde, at han ville uddrive overtræderne af haven. Der blev øjeblikkelig sendt engle ud for at vogte vejen til livets træ.—Åndelige Gaver 1:22.

De engle som var udpeget til at passe på Adam i Edenhjemmet, før overtrædelsen og udelukkelsen fra Paradiset, blev nu udpeget til at bevogte paradisets porte og vejen til livets træ. — Review and Herald, 24.februar, 1874.

Da Adam og Eva indså hvor ophøjet og hellig Guds lov var, at de så det dyrebart offer måtte hengives for dens overtrædelse, for at frelse dem og deres efterkommere fra fuldkommen ødelæggelse, bad de om selv at dø, eller at lade dem og deres afkom lide straffen for deres overtrædelse, hellere end at Guds elskelige søn skulle gøre dette store offer.....

Adam blev underrettet om at en Engels liv ikke kunne betale skylden. Jehovas lov, grundvolden for himmelens og jordens regering, var lige så hellig som Gud selv; derfor kunne Gud ikke antage en engels liv som offer for dens overtrædelse. ... Faderen kunne ikke afskaffe eller forandre et bud af sin lov, for at imødekomme mennesket i sin faldne tilstand. Men Guds Søn, som i forbindelse med Faderen havde skabt mennesket, kunne gøre forsoning for mennesket som var antagelig for Gud...

Da Adam, efter Guds forskrift, fremførte et offer for synd, var det en meget smertelige ceremoni for ham. Han måtte opløfte sin hånd og tage liv, som Gud alene kunne give, og gøre et offer for synd. Det var første gang han havde set døden. Når han så på det blødende offer, som våndede sig i dødssmerter, skulle han se fremad i tro til Guds Søn, af hvem offeret var et forbillede, der skulle dø som et offer for menneskene. —Profetiens Ånd 1:50-53.

Adam og Eva udstøddes fra edens have

De blev underrettede om at de måtte miste deres edenhjem….. Det var farligt for dem at blive i edens have, at de ikke i deres syndige tilstand skulle få adgang til livets træ og forevige et syndigt liv. —Profetiens Ånd 1:44.

De bad indtrængende om lov til at blive i det hjem, de havde beboet i deres uskyld og lykke. De bekendte, at de havde forspildt al ret til deres lykkelige hjem, men lovede at vise

Gud streng lydighed for fremtiden. Men de fik at vide, at deres natur var blevet fordærvet af synden. De havde formindsket deres evne til at modstå det onde og havde åbnet vejen for Satan, så at han lettere kunne få indpas hos dem. I deres uskyldige tilstand havde de givet efter for fristelse, og nu, hvor de befandt sig i en tilstand af bevidst skyld, havde de mindre kraft til at bevare deres retskaffenhed.

Ydmygede og usigelig bedrøvede sagde de farvel til deres smukke hjem og gik ud for at bo på jorden, som syndens forbandelse hvilede over. —Patriarker og Profeter, 31.

Hellige engle blev sendt ud fra at drive det ulydige par væk fra eden, Medens andre engle bevogtede vejen til livets træ. Enhver af disse engle havde det glitrende sværd i deres højre hånd. —Åndelige Gaver 3:45.

Stærke engle, med lysstråler der viste et flammende sværd i alle retninger, blev sat som vagtfolk at bevogte vejen til livets træ, at Satan og det skyldige holdt sig væk.— Review and Herald, 24.februar, 1874.

Den plan Satan havde lagt var, sat Adam og Eva skulle være ulykkelige med Gud, komme under hans mishag, og derpå nyde af livets træ, for at de kunne forevige et syndigt liv. Rundt om disse engle var flammende lysstråler der lignede blinkende sværd. — Profetiens Ånd 1:44.

Men efter syndefaldet befalede Satan sine engle at indgive menneskene tro på deres medfødte udødelighed, og da dette var lykkedes, forledte de dem til også at tro på, at synderne skulle leve i evig elendighed og pine. —Profetiens Ånd 4:354.

Kapitel 6 - Engle før og efter Noas Vandflod

Frelsesplanen forklaret yderligere

Engle samtalede med Adam efter hans fald, og underrettede ham om frelsens plan, og at menneskeslægten kunne få genløsning. —Åndelige Gaver 3:52.

Englene underrettede Adam om at ligesom hans overtrædelse havde bragt død og elendighed, således ville liv og uforkrænkelighed blive bragt for lyset ved Jesu Kristi offer.—Profetiens Ånd 1:51.

Edens have blev på jorden længe efter, at mennesket var blevet forvist fra dens skønne enemærker. Den faldne menneskehed fik længe lov til at se på uskyldighedens hjem, hvortil adgangen kun spærredes af englevagten.—Patriarker og Profeter, 31.

Tilbedelse ved den Kerub-bevogtede port

Guds herlighed åbenbaredes ved indgangen til Paradiset, hvor keruberne stod vagt, og her søgte de første tilbedere hen..... Det var dér, Kain og Abel bragte deres ofre, og dér Gud kom ned og talte med dem.

Skeptikerne kunne ikke benægte Edens haves eksistens, så længe den var på jorden, og dens indgang var spærret af englevagten. Skabelsen, formålet med haven og beretningen om dens to træer, der var så nøje forbundet med menneskenes skæbne, var uomstødelige kendsgerninger. Og Guds eksistens og øverste myndighed og forpligtelserne over for hans lov var sandheder, som menneskene tøvede med at betvivle, så længe Adam var iblandt dem.—Patriarker og Profeter, 43.

Disse brødre (Kain og Abel) havde fået undervisning om den foranstaltning som var gjort til menneskeslægtens frelse. Gud krævede af dem at de skulle følge hans system af ydmyghed lydighed, og vise ærefrygt for Gud, samt vise deres tro på og afhængighed af den forjættede Forløser, ved at slagte de førstefødte af deres hjord, og højtidelig fremstille dem med blodet som et brændoffer for Gud.....

Han var uvillig til at følge lydighedens plan nøje, at tage et lam og ofre det tillige med jordens frugt. han tog blot af jordens frugt, og ringeagtede Guds krav.... Abel rådede sin broder til ikke at fremkomme for Herren uden blodet af et offer. Men Kain, som var den ældste, ville ikke lytte til sin broder.....

Abel frembar sin hjorts førstefødte, og af deres fedme som Gud havde befalet; og han fremstillede sit offer i fuld tro på den kommende Messias og med ydmyg ærefrygt. Gud så til hans offer. Et lys skinner fra himmelen og fortærer Abels offer. Kain ser intet tegn på at

hans bliver antaget. Han vredes på Herren og på sin broder. Gud nedlader sig til at sende en engel til Kain for at tale med ham.

Englen spørger efter grunden til hans vrede, og underretter ham om at dersom han gør godt og følger den undervisning som Gud har givet, så vil han antage ham og anerkende hans offer. Men dersom han ikke vil ydmygt underkaste sig Guds indretninger, og tro og adlyde ham, så kan han ikke antage hans offer. Englen fortæller Kain at der var ingen uretfærdighed hos Gud eller personsanseelse vist mod Abel; men det var på grund af hans egen synd og ulydighed mod Guds udtrykkelige befaling at han ikke kunne antage hans offer – og dersom han ville gøre godt så ville Gud antage ham.... Men Kain angrede ikke engang sin synd efter at han var blevet så trolig undervist..... Fuld af skinsyge og had søger han at trætte med Abel og dadler ham..... Medens Abel således forsvarer Guds plan bliver Kain forbitret, og hans vrede tager til og brænder imod Abel indtil han i sin forbitrelse slår ham ihjel.—Åndelige Gaver 3:47-49.

Adam og engle instruerede før syndfloden

De muligheder, som den tids mennesker havde for at skaffe sig kundskab om Gud gennem hans skaberværk, har aldrig eksisteret i samme grad siden. Og så langt fra at være en tid med religiøst mørke var det en tid med stor oplysning. Hele verden kunne få undervisning af Adam, og de, der frygtede Herren, havde også Kristus og englene som lærere.—Patriarker og Profeter, 83.

Mennersker levede næsten et tusinde år i de dage , og engle besøgte dem med undervisning direkte fra Kristus.—Udvalgte Budskaber 1:230.

Enok

Enok lærte syndefaldets syndefaldets smertelige beretning fra Adams læber, og den dyrebare beretning om Guds nedladende nåde, ved gaven i hans Søn som verdens Genløser. Han troede og stolede på det løfte han fik. Enok var en hellig mand. Han kendte Gud af et rent hjerte. Han så menneskeslægtens fordærvelse og skilte sig fra Kains afkom, samt irettesatte dem for deres store ugudelighed. . . . Hans sjæl plagedes ved daglig at være vidne til hvorledes de undertrådte Guds autoritet. Han valgte at leve adskilt fra dem, og anvendte meget af sin tid i ensomhed, som han indviede til betragtning og bøn. han ventede for Gud, og bad om at lære at kende hans vilje mere fuldkomment, for at han kunne udføre det Gud samtalede med Enok gennem sine engle, og gav ham guddommelig undervisning. Han gjorde ham bekendt med at han ville ikke altid bære over med menneskene i deres oprør – at hans hensigt var at ødelægge den syndige slægt ved at bringe en vandflod over jorden.

Herren åbnede frelsens plan mere fuldendt for Enok og førte ham ved profetiens ånd nedad gennem de slægter som ville leve efter syndfloden. Han viste ham de store begivenheder som stå i forbindelse med Kristi andet komme og verdens ende.

Enok var besværet med tvivl med hensyn til de døde. Det syntes for ham at de retfærdige og de ugudelige blev nedlagt i støvet tilsammen og at det ville blive det sidste af dem. Han kunne ikke klart se de retfærdiges liv hinsides graven: han blev undervist i et profetisk syn om Guds Søn, der skulle dø som et offer for menneskene, og han så Kristi komme i himmelens skyer, ledsaget af Englenes hær, for at give liv til de retfærdige døde og forløse dem af deres grave. ....

Enok fortalte trolig til folket alt hvad Gud havde åbenbaret for ham ved profetiens ånd. Nogle troede hans ord, og vendte om fra deres ugudelighed til at frygte og tjene Gud.—Signs of the Times, 20.februar, 1879.

Han han unddrog sig ikke til enhver tid fra deres selskab som elskede ham og lyttede til hans visdoms ord; ej heller adskilte han sig helt fra de ugudelige. Han mødte med de gode og onde til disse tider, og arbejde på at vende de ugudelige fra deres onde veje.—Åndelige Gaver 3:56.

Enok vedblev at blive mere himmelsk medens han samtalede med Gud..... Herren elskede Enok fordi han fulgte ham stadig, og afskyede ugudelighed, og oprigtig søgte himmelsk kundskab for at han kunne udrette hans vilje mere fuldkommen. Han længtes efter at forenes endnu inderligere med Gud, som han frygtede, ærede og tilbad. Gud ville ikke tillade Enok at dø ligesom andre mennesker, men sendte sine engle for at tage ham til himmelen uden at smage døden. I de retfærdiges og de ugudeliges nærværelse blev Enok borttaget fra dem. De som elskede ham tænkte at Gud havde ført ham til et af hans lønlige steder; men efter at de havde søgt ham med flid, og ikke var i stand til at finde ham, fortalte de at han var ikke, thi Gud tog ham.—Signs of the Times, 20.februar, 1879.

Guds ildvogn blev sendt til denne hellige mand, og han blev båret til himlen.—Review and Herald, april 19, 1870.

Herren har ladet mig se andre verdener. Vinger blev mig givet, og en engel ledsagede mig fra staden til et sted, der var lyst og herligt..... Jeg blev derpå ført hen til en verden, som havde syv måner. Der så jeg den fromme Enok, som var blevet forvandlet. På sin højre arm bar han en herlig palme og på hvert blad stod der skrevet "sejr". Omkring hans hoved var der en blændende hvid krans, og i midten af hvert blad stod der skrevet "renhed"; og rundt om kransen var der forskelligtfarvede sten, der skinnede klarere end stjernerne og kastede stråler tilbage på bogstaverne og forstørrede dem. Bag på hans hoved var der en bue, som omsluttede kransen, og på buen stod der skrevet "hellighed". Og over kransen var der en yndig krone, som skinnede klarere end solen. Jeg spurgte ham, om dette var det sted, han blev ført hen til fra jorden. Han sagde: "Det er det ikke; staden er mit hjem, og jeg er kommet for at besøge dette sted." — Budskaber til menigheden, 39, 40.

Enok repræsenterer dem der skal forblive på jorden og blive forvandlet til himlen uden at se døden. Han repræsenterer den gruppe der er iblandt de sidste dages farer, og modstår fordærv, ondskab, synd, og uretfærdighed, og står alligevel uplettet. Vi kan stå som Enok gjorde. Der er gjort tilvejebringelser for os. ... Guds engle, som overgår i styrke, bliver sendt for at tjene dem der skal være frelsens arvinger. Når disse engle ser at vi gør det alleryderste fra vor side for at blive sejrherrer, vil de gøre deres del, og deres lys vil skinne omkring os, og bortdrive de onde engles indflydelse der er omkring os, og vil gøre et fæstningsværk omkring os som en mur af ild.—Review and Herald, 19.april, 1870.

Noa

De, der levede på Noas og Abrahams tid, lignede engle i skikkelse, skønhed og styrke, mere udsat for sygdom, og menneskets levetid er blevet mere kortvarig. Satan har lært at plage og svække slægten.—Åndelige Gaver 1:69.

Over et hundrede år før syndfloden sendte Herren en engel til den gudfrygtige Noa for at underrette ham om at han ville ikke længere vise barmhjertighed mod den fordærvede slægt. Men han ville ikke at de skulle være uvidende om hans beslutning. Han ville undervise Noa og sende ham som en trofast prædikant til at advare verden om den kommende ødelæggelse, for at jordens indbyggere ikke skulle have nogen undskyldning.....

Engle blev udsendte for at samle dyrene, som Gud havde skabt, fra mark og skov.—Profetiens Ånd 1:69, 72.

Engle blev udsendte for at samle dyrene, som Gud havde skabt, fra mark og skov. Og de fulgte efter, to og to, han og hun, og af rent kvæg syv og syv. —Åndelige Gaver 3:67.

Alting var nu rede til at lukke arken, hvilket Noa ikke kunne gøre indefra. Den spottende folkemængde ser en engel nedstige fra himmelen klædt med lynets glans. Han tillukker den massive ydre dør, og styrer derpå sin kurs op mod himmelen igen.—Profetiens Ånd 1:72.

Syndfloden kommer

Uagtet den højtidelige åbenbarelse af Guds magt som den vantro mængde havde beskuet – den unaturlige begivenhed at dyrene forlod skov og mark og gik ind i arken og at Guds engel klædt med himmelsk glans nedsteg fra Himmelen med forfærdelig Majestæt og lukke Døren; så forhærdede de og sine hjerter og vedblev at gøre sig lystige og at drive spot med disse mærkværdige beviser på guddommelig magt. Men på den ottende dag blev himlene sorte..... Regnen strømmede ned fra skyerne ovenover dem. Dette var noget de aldrig havde set før.... Stormens voldsomhed tiltog indtil regnen kom fra himmelen ligesom mægtige vandfald..... Vandspring vældede frem af jorden med ubeskrivelig kraft, og

kastede massive klippestykker flere hundrede fod op i luften, som i deres fald begravede sig selv dybt i jorden.....

Stormens voldsomhed tiltog, og folkenes jammerskrig som havde foragtet Guds autoritet, blandede sig med elementernes rasen. Træer, bygninger, klipper og jord blev kastet i alle retninger. Menneskenes og dyrenes forfærdelse overgik al beskrivelse. Selv djævelen, som blev tvunget til at opholde sig blandt de rasende elementer, frygtede for sit eget liv.....

Engle som er vældige i magt lede arken og bevarede den fra al skade. Arken bevarelse hvert øjeblik af den forfærdelige storm gennem fyrretyve dage og fyrretyve nætter var et mirakel af guddommelig almagt.—Profetiens Ånd 1:73, 75.

Efter syndfloden

Noa og hans familie ventede ængstelig på at vandet skulle formindskes. han ønskede at gå ud på jorden igen. Han udlod en ravn, som fløj frem og tilbage, til og fra arken. han fik ikke den ønskede underretning og udsendte derfor en due; men den fandt ingen hvile og kom igen til arken. Efter syv dage udsendte han atter en due. da den blev set med olieblad i sin mund blev der stor glæde i familien af otte, som så længe havde været indelukket i arken. Engel stiger atter ned og åbner døren til arken. Noa kunne åbne toppen, men han kunne ikke åbne døren som Gud havde lukket til. Gud talte til Noa ved den engel som åbnede døren, og bød Noas familie at gå ud af arken og udføre enhver levende ting med sig.....

Efter at Noa var kommet ud af arken så han omkring på de mægtige, glubende dyr som han havde bragt ud af arken, og derefter på sin familie, som talte otte og han frygtede såre for at de ville blive ødelagte af dyrene. Men Herren sendte sin engel som sagde til Noa: "Og frygt for eder og rædsel for eder skal være over alle vilde dyr på jorden, og over alle fugle under himmelen; over alt det som kryber på jorden, og over alle fisk i havet, de skal være givet i eders hænder. Alt det, som vrimler, som lever, skal være eder til spise; ligesom grønne urter har jeg givet alt dette."—Profetiens Ånd 1:76, 78, 79.

Babels bygmestre

Nogle af Noas efterkommere begyndte snart at falde fra..... Nogle troede ikke på Guds tilstedeværelse,.... Andre troede at Gud var til,.... De som var Guds fjender følte sig daglig irettesat ved det gudfrygtige liv og den hellige vandel, som førtes af dem der elskede, adlød og ærede Gud. De vantro holdt råd sammen, og blev enige om at et skille sig fra de troende.... De rejste et stykke vej fra dem, og valgte en stor slette til at bo i. De byggede en stad, og undfangede derefter idéen om at bygge et stort tårn som kunne nå til skyerne, for at de ... ikke mere adspredes.... de ville bygge sit tårn meget højere end vandene steg op på syndflodens tid, ... de ville blive som Guder, og regere over folket.....

De ophøjede sig selv imod Gud; men han tillod dem ikke at fuldende deres værk. De havde bygget sit tårn til en stor højde. Da sendte Herren to engle for at forstyrre dem i deres gerning..... Forvirrede englene deres sprog,.... Efter dette var der ikke mere harmoni i deres arbejde. Forbitrede på hverandre, og ude af stand til at forklare misforståelsen og de forunderlige ord iblandt sig, forlod de arbejdet, skilte sig fra hinanden, og adspredtes over jorden. Op til denne tid havde menneskene kun talt eet sprog. Lynild fra himmelen sønderbrød toppen af deres tårn og kastede den til jorden som et tegn på Guds vrede.—Profetiens Ånd 1:92, 93.

Kapitel 7 - Engle i den Patriakalske Tid

Abraham

Gud tildelte Abraham stor ære. Himmelske engle vandrede med ham og talte med ham som ven med ven.—Patriarker og Profeter, 69.

Herren formidlede Sin vilje til Abraham gennem engle. Kristus vise sig for ham, og gav ham tydelige kundksaber om morallovens krav, og den store frelse, som skulle udrettes gennem Hamselv.—Review and Herald, 29.april, 1875.

Efter Ismales fødsel, viste Herren Sig selv igen for Abraham, og sagde til ham: "Jeg vil oprette min pagt melle mig og dig, og din sæd og din, i deres slægter til en evig pagt." Herren gentog atter Sit løfte ved Sin engel, at give Sara en søn, og at hun skulle være moder til mange folk.—Profetiens Ånd 1:96.

Da Sodoma skulle hjemsøges af straffedomme, blev det ikke holdt skjult for ham, og han gik i forbøn for syndere over for Gud. Hans indbydelse til englene er også et smukt eksempel på gæstfrihed.

Da patriarken ved middagstid en varm sommerdag sad i sin teltdør og så ud over det rolige landskab, fik han i det fjerne øje på tre rejsende, som nærmede sig. Inden de nåede hans telt, standsede de, som om de drøftede, hvilken vej de skulle gå. Uden at vente på, at de skulle bede ham om noget, rejste Abraham sig hurtigt, og da de tilsyneladende var ved at dreje af i en anden retning, skyndte han sig efter dem og bad dem med den største høflighed beære ham ved at standse og få en forfriskning. Med egen hånd bragte han vand, så de kunne vaske rejsestøvet af deres fødder. Han valgte selv deres mad, og mens de hvilede i den kølige skygge, og maden blev tilberedt, stod han ærbødigt ved siden af dem, mens de nød hans gæstfihed.....

Abraham havde blot betragtet sine gæster som tre trætte vejfarende. Lidet anede han, at der var en blandt dem, som han havde lov til at tilbede, uden at det blev tilregnet ham som en synd. Men nu åbenbaredes de himmelske budbæreres sande karakter. Skønt de var udsendt for at straffe, udtalte de dog først en velsignelse over Abraham, troens mand.....

Abraham havde æret Gud, og Herren ærede ham, indviede ham i sine planer og åbenbarede sine hensigter for ham..... Gud vidste godt, hvor stor Sodomas skyld var; men han udtrykte sig på menneskelig vis, så de kunne forstå hans retfærdige handlemåde. Inden han bragte straf over overtræderne, ville han selv undersøge, hvordan de opførte sig. Hvis de ikke havde overskredet barmhjertighedens grænse, ville han endnu give dem anledning til anger.—Patriarker og Profeter, 138, 139.

Ødelæggelsen af Sodoma og Gomorra

To af de himmelske sendebud rejste videre og lod Abraham være alene med ham, som han nu vidste var Guds Søn..... Med dyb ærbødighed og ydmyghed fremførte Abraham sin bøn: "Jeg har dristet mig til at tale til min Herre, skønt jeg kun er støv og aske!" ... Han gik tæt hen til den himmelske udsending og fremførte sin brændende bøn. Skønt Lot var blevet indbygger i Sodoma, tog han ikke del i de øvrige indbyggeres uretfærdighed. Abraham tænkte, at der måtte være andre tilbedere af den sande Gud i denne store by. Og med dette i tanke bad han: "Det være langt fra dig at handle således: At ihjelslå retfærdige sammen med gudløse ..... Det være langt fra dig! Skulle den, der dømmer hele jorden, ikke selv øve ret?" Abraham bad ikke blot een gang, men mange gange. Idet hans bønner blev hørt, blev han mere frimodig og fortsatte, indtil han fik forsikring om, at hvis der blot var ti retfærdige i byen, ville de blive sparet.—Patriarker og Profeter, 139, 140.

To engle besøgte Lot

I tusmørket nærmede to fremmede sig byens port. Det var åbenbart rejsende, der var kommet for at tilbringe natten i byen. Ingen kunne i disse beskedne vejfarende se den guddommelige strafs mægtige herolder, og den muntre, ligegyldige mængde drømte kun lidet om, at de ved deres behandling af disse himmelske sendebud den samme nat ville nå højdepunktet af den skyld, som dømte deres stolte by til undergang. Men der var een mand, der viste de fremmede venlig opmærksomhed og indbød dem til sit hjem.—Patriarker og Profeter, 79.

Englene meddelte Lot formålet med deres komme: "Vi står i begreb med at ødelægge stedet her, fordi skriget over dem er blevet så stort for Herren, at Herren har sendt os for at ødelægge dem." De fremmede, som Lot havde prøvet at beskytte, lovede nu at beskytte ham og frelse alle dem i hans familie, der ville flygte fra den onde by sammen med ham..... Lot gik ud for at advare sine børn. Han gentog englenes ord: "Stå op, gå bort herfra, thi Herren vil ødelægge byen!" Men de troede, at han drev spøg med dem.....

Lot gik bedrøvet tilbage til sit hjem og fortalte om sit mislykkede forsøg. Så bød englene ham stå op og tage sine hustru og sine to døtre, som endnu var hjemme, og forlade byen. Men Lot tøvede. Skønt han hver dag sørgede over at se voldshandlinger, havde han ingen virkelig opfattelse af de afskyelige, nedværdigende synder, der gik i svang i den onde by..... Knuget af sorg tøvede han uden ringeste lyst til at tage af sted. Havde Guds engle ikke været der, ville de alle sammen være omkommet i Sodomas ruiner. De himmelske budbærere tog ham, hans hustru og døtre og førte dem ud af byen.

Dér forlod englene dem og vendte tilbage for at fuldføre ødelæggelsen af Sodoma. Der kom en anden hen til Lot....

Himmelens fyrste stod ved hans side, og dog bad han for sit liv, som om Gud, der havde vist ham en sådan omsorg og kærlighed, ikke stadig ville bevare ham. Han skulle helt have overgivet sig til det himmelske sendebud og givet sin vilje og sit liv i Herrens hånd uden at tvivle eller stille spørgsmål. Men som så mange andre prøvede han at lægge planer selv....

Atter lød den højtidelige befaling til ham om at skynde sig, for ildregnen ville kun blive holdt tilbage lidt endnu. Men en af de flygtende vovede at kaste et blik tilbage på den dødsdømte by, og hun blev til et mindesmærke over Guds straffedom.—Patriarker og Profeter, 79-80.

Abraham blev prøvet

Da Abraham var næsten hundrede år gammel, blev løftet om en søn gentaget for ham, og han fik forsikringen om, at den fremtidige arving skulle være Sarajs barn..... Isaks fødsel, som efter et helt livs ventetid betegnede opfyldelsen af deres inderligste håb, fyldte Abrahams og Saras telte med glæde.....

Sara så i Ismaels ustyrlige natur en stadig kilde til splid, og hun henvendte sig til Abraham og opfordrede ham til at sende Hagar og Ismael bort fra lejren. Patriarken sørgede dybt. Hvordan kunne han sende sin søn Ismael bort, som han stadig elskede? I sin kvide søgte han guddommelig bistand. Herren befalede ham gennem en hellig engel at efterkomme Saras ønske..... Og engelen gav ham det trøsterige løfte, at selv om Ismael måtte forlade sin faders hus, ville Gud ikke svigte ham. Hans liv ville blive skånet, og han skulle blive fader til et stort folk. Abraham adlød engelens ord, men ikke uden dyb smerte.—Patriarker og Profeter, 73.

Gud havde kaldet Abraham til at være de troendes fader, og Hans liv skulle være et eksempel for efterfølgende slægter. Men hans tro havde ikke været fuldkommen..... For at han kunne nå det højeste mål, satte Gud ham på en ny prøve den største, noget menneske har gennemgået. I et syn om natten fik han befaling om at drage til Morija land og der bringe sin søn som et brændoffer på et bjerg, som ville blive vist ham.....

Befalingen var udtrykt i ord, der må have fyldt en faders hjerte med smerte: "Tag din søn Isak, din eneste, ham, du elsker, ... og bring ham dér som brændoffer" Isak var hans hjems lys, hans alderdoms trøst og frem for alt arvingen til den lovede velsignelse.....

Satan var ikke sen til at sige, at Abraham måtte have taget fejl, for Guds lov siger jo: "Du skal ikke slå ihjel!" og Gud ville ikke forlange, at man skulle gøre noget, han engang havde forbudt. Abraham gik uden for sit telt, så op på den skyfri himmel med dens strålende stjerner og mindedes det løfte, der blev givet næsten 50 år tidligere, at hans efterkommere skulle blive utallige som stjernerne. Hvis dette løfte skulle opfyldes gennem Isak, hvordan da lade ham dø? Abraham blev fristet til at tro, at han havde taget fejl..... Han kom til at

tænke på englene, der blev sendt for at åbenbare Guds beslutning om at ødelægge Sodoma. De gav ham samtidig løftet om denne søn, Isak. Han gik ud til det sted, hvor han flere gange havde mødt de himmelske sendebud, i håb om at møde dem igen og modtage yderligere undervisning; men ingen kom ham til hjælp.—Patriarker og Profeter, 147, 148.

Han håbede hele dagen på at en engel kom til ham og velsigne og trøste ham, eller måske tilbagekalde Guds befalling, men ingen nådesbudbringer viste sig. . . . Den anden lange dag kom til afslutning, endnu en søvnløs blev tilbragt i ydmyghed og bøn, og rejsen på den tredje dag blev påbegyndt.—Signs of the Times, 1.april, 1875.

På det udpegede sted byggede de alteret og lagde brændet derpå. Så meddelte Abraham med skælvende stemme det guddommelige budskab. Det var med forfærdelse og rædsel, at Isak fik sin skæbne at vide, men han gjorde ikke modstand..... Han betragtede det som en ære at blive kaldet til at give sit liv som et offer til Gud. ...

Og nu er de sidste kærlige ord udtalt, de sidste tårer udgydt, den sidste omfavnelse givet. Faderen løfter kniven for at dræbe sin søn, da hans arm pludselig holdes tilbage. En Guds engel råber til Abraham fra himmelen: "Abraham, Abraham!" Han svarer hurtigt: "Se, her er jeg!" Og igen hørtes stemmen: "Ræk ikke din hånd ud mod drengen og gør ham ikke noget; thi nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke sparer din søn, din eneste for mig!" ...

Gud lod sin Søn dø i lidelse og skam. Englene, der var vidne til Guds Søns ydmygelse og sjælekval, fik ikke lov at gribe ind som i Isaks tilfælde. Der var ingen stemme, der råbte: "Det er nok." For at frelse den faldne menneskehed gav herlighedens Konge sit liv....

Himmelske væsener var vidner, da Abrahams tro og Isaks lydighed blev sat på prøve..... Hele Himmelen betragtede med undren og beundring Abrahams urokkelige lydighed. Hele Himmelen priste hans troskab. Det blev bevist, at Satans beskyldninger var falske.....

Det havde været vanskeligt selv for englene at fatte forløsningsplanen - at forstå, at Himmelens leder, Guds Søn, skulle dø for skyldige mennesker. Da befalingen blev givet til Abraham om at ofre sin søn, vaktes alle de himmelske væseners interesse. Med dyb alvor iagttog de hvert skridt i opfyldelsen af denne befaling. Da Abraham besvarede Isaks spørgsmål: "Hvor er dyret til brændofferet?" med: "Gud vil selv udse sig dyret," og da faderens hånd blev holdt tilbage, da han var ved at dræbe sin søn, og da vædderen, som Gud havde skaffet til veje, blev ofret i Isaks sted, da kastedes der lys over forløsningens gåde, og selv englene forstod tydeligere, hvor vidunderligt Gud havde sørget for menneskets frelse. —Patriarker og Profeter, 152, 154, 155.

Isaks bryllup

For Abraham var valget af en hustru til hans søn en meget alvorlig sag. Det var ham magtpåliggende, at Isak giftede sig med en kvinde, der ikke ledte ham bort fra Gud.....

Isak stolede på sin faders visdom og kærlighed, og han var tilfreds med at overlade sagen til ham, idet han også troede på, at Gud selv ville lede i valget. Patriarkens tanker gik til hans faders slægtninge i Mesopotamien..... overgav den vigtige sag til "sit hus' ældste", en gudfrygtig mand med erfaring og sund dømmekraft. Denne mand havde ydet ham lang og tro tjeneste..... Han sagde: "Herren, Himmelens Gud, som tog mig bort fra min faders hus og min hjemstavns land, han vil sende sin engel foran dig." ....

Sendebudet begav sig straks på vej..... Da han kom til Karan. "Nakors by", standsede han uden for murene i nærheden af brønden, hvor stedets kvinder kom efter vand om aftenen..... Han mindedes Abrahams ord om, at Gud ville sende sin engel med ham, og bad alvorligt om Guds vejledning. I sin herres hjem var han vant til, at man altid udviste venlighed og gæstfrihed, og han bad nu om, at den pige, som Gud havde valgt, måtte blive udpeget ved en høflighedshandling.

Knapt var bønnen udtalt, før den blev besvaret. Blandt de kvinder, der var samlet om brønden, var der især en , hvis høflige opførsel tiltrak sig hans opmærksomhed. Da hun kom fra brønden, gik den fremmede hende i møde og bad om lidt vand af den krukke, hun bar på skulderen. Hans anmodning blev straks opfyldt og hun tilbød også at øse vand til hans kameler, en tjeneste, som det var almindeligt, at selv fyrstedøtre udførte for deres faders hjorde. Således fik han det ønskede tegn.....

Abraham boede i Beersjeba, og Isak, der havde vogtet kvæget på de nærliggende græsgange, var vendt tilbage til sin faders telt for at afvente tjenerens hjemkomst fra Karan..... Da han engang ved aftentid var gået ud på marken for at bede.... Men trællen fortalte Isak alt, hvad han havde udrettet. Da førte Isak Rebekka ind i sin moder Saras telt og tog hende til hustru.—Patriarker og Profeter, 171-173.

Jakob og Esau

Jakob og Esau, Isaks tvillingesønner, er store modsætninger både med hensyn til karakter og levned. Denne forskel blev forudsagt af Guds engel før deres fødsel. Da englen som svar på Rebekkas bekymrede bøn erklærede, at hun skulle få to sønner, åbenbarede han deres fremtid for hende og sagde, at begge to ville blive ledere af et stort folk, men at den ene ville blive større end den anden, og at den yngste ville få forrangen.....

Isak ... lagde ikke skjul på, at Esau som den ældste havde krav på førstefødselsretten. Men Esau brød sig ikke om gudsfrygt og følte ingen tilbøjelighed til at leve et religiøst liv..... Rebekka huskede engelens ord, og hun så klarere end sin mand børnenes karakter.

Hun var overbevist om, at det guddommelige løftes arv var bestemt for Jakob. Hun gentog engelens ord for Isak; men faderen havde kastet sin kærlighed på sin ældste søn og var urokkelig i sit forsæt.—Patriarker og Profeter, 177, 178.

Jakob havde af sin moder fået at vide, at Gud havde givet til kende, at førstefødselsretten skulle tilfalde ham, og han var grebet af en usigelig længsel efter de rettigheder, der fulgte med den. Det var ikke besiddelsen af faderens rigdomme, han ønskede. Det var den åndelige førstefødselsret, der var genstand for hans længsel.....

Da Esau en dag kom træt og udmattet hjem fra jagten og bad om den mad, Jakob var ved at lave, greb denne, der altid havde førstefødselsretten i tanke, lejligheden og tilbød at stille broderens sult mod at få førstefødselsretten som betaling. “Den ligegyldige, selvoptagne jæger udbrød: "Jeg er jo lige ved at omkomme; hvad bryder jeg mig om min førstefødselsret!" Og for denne ret mad skilte han sig af med sin førstefødselsret og bekræftede det med en ed.....

Jakob og Rebekka nåede deres mål, men de høstede kun besværligheder og sorg af deres bedrag. Gud havde sagt, at Jakob skulle have førstefødselsretten, og Guds løfte ville være blevet opfyldt til sin tid, hvis de i tro havde ventet på, at han skulle arbejde for dem.....

Truet med døden på grund af Esaus vrede forlod Jakob sin faders hus som en flygtning, men han tog sin faders velsignelse med sig..... Den anden dags aften befandt han sig langt fra sin faders telte. Han følte sig forstødt og vidste, at alle hans besværligheder skyldtes hans egen forkerte handlemåde. Fortvivlelsens mørke sænkede sig over ham, og han turde knapt nok bede. Men han var så ensom, at han følte behovet for Guds beskyttelse som aldrig før. Med gråd og dyb ydmygelse bekendte han sin synd og bad inderligt om et bevis på, at han ikke var helt forladt. ....

Men Gud svigtede ikke Jakob..... Herren åbenbarede i sin medlidenhed netop, hvad Jakob havde brug for - en frelser. .... Træt af rejsen lagde vandringsmanden sig på jorden med en sten som hovedpude. Da han faldt i søvn, så han en smuk og skinnende stige, hvis nederste ende stod på jorden, mens dens øverste nåede til himmelen. På denne stige steg engle op og ned, over den var Guds herlighed, og fra himmelen sagde hans stemme: "Jeg er Herren, din fader Abrahams og Isaks Gud!" ....

I dette syn blev forløsningsplanen fremstillet for Jakob ikke i sin helhed,.... Stigen er et billede på Jesus, der er bestemt til at være forbindelsesledet. Hvis han ikke ved sine fortjenester havde slået bro over den kløft, som synden havde skabt, kunne de tjenende engle ikke have haft nogen forbindelse med faldne mennesker.....

Med ny og vedholdende tro på Guds løfter og forsikringen om himmelske engles nærværelse og beskyttelse fortsatte Jakob sin rejse til "Østens børns land".—Patriarker og Profeter, 88-94.

Skønt Jakob havde forladt Paddan-Aram i lydighed mod Guds befaling, var det ikke uden mange bekymringer, at han drog tilbage ad den vej, han var gået som flygtning tyve år før. Den synd, han begik ved at bedrage sin fader stod stadig for ham..... Da han nærmede sig rejsens mål, vakte tanken om Esau mange bange anelser hos ham..... Atter gav Herren Jakob et tegn på guddommelig omsorg. — Patriarker og Profeter, 99.

Og Jakob fór sin vej, og Guds engle mødte ham. Og der Jakob så dem, sagde han: denne er Guds hær. Han så Guds engle i en drøm, som lejrede sig rundt omkring ham.—Åndelige Gaver 3:127.

Lige før ... , so mom han forte vejen, så han to hære af himmelske engle, der marcherede som leder og vogter; og da han så dem, brød de ud i lovprisning, og forklarede: ”Dette er Guds hær.” Og han kaldte stedet for Mahanajim, betyder to hære, eller lejre. — Signs of the Times, 20.november, 1879.

Jakob følte dog at han måtte gore noget for at sikre sin egen sikkerhed. Han gjorde alt, hvad der stod i hans magt, for at sone den uret, han havde begået mod sin broder.... Men tjenerne vendte tilbage med den besked, at Esau drog Jakob i møde med 400 mand, og de havde ikke fået noget svar på Jakobs venlige budskab..... “Da blev Jakob såre forfærdet..” ... Derfor delte han dem i to lejre, , for at den ene kunne slippe bort, hvis den anden blev angrebet.....

De var nu nået til bækken Jabbok, og da natten faldt på, sendte Jakob sin familie over vadestedet, mens han selv blev alene tilbage. Han havde besluttet at tilbringe natten i bøn, og han længtes efter at blive alene med Gud.....

Pludselig blev der lagt en stærk hånd på ham. Han troede, det var en fjende, der stræbte ham efter livet, og søgte at vriste sig ud af angriberens tag. I mørket kæmpede de to om overtaget. Der blev ikke sagt et ord; men Jakob lagde alle sine kræfter i og slappede ikke af et eneste øjeblik. Mens han således kæmpede for livet, tyngede skyldfølelsen hans sjæl, og han kom til at tænke på sine synder, der skilte ham fra Gud. Men i sin store nød mindedes han Guds løfter, og af hele sin sjæl bad han om Guds nåde. Kampen fortsatte til kort før daggry. Da rørte den fremmede ved Jakobs hofte med sin finger, så at Jakob øjeblikkelig blev krøbling. Patriarken forstod nu, hvem hans modstander var. Han vidste, at han havde kæmpet med et himmelsk sendebud, og at det var derfor, at han trods næsten overmenneskelige anstrengelser ikke havde vundet sejren. —Patriarker og Profeter, 99-100.

Han som brød med Jakob blev kaldt en mand; Hosea kaldte ham for en engel; medens Jakob sagde, “Jeg har set Gud ansigt til ansigt.” Det siges også at han havde Guds kraft. Det var himlens Majestæt, pagens Engel, som kom i et menneskes skikkelse og udseende, til Jakob.—Signs of the Times, 20.november, 1879.

Det var Kristus, "pagtens engel", der havde åbenbaret sig for Jakob. Patriarken var nu vanfør og led stærke smerter; men han ville ikke slippe sit tag..... Han måtte have en forsikring om, at hans synd var tilgivet.... Engelen prøvede at gøre sig fri. Han sagde: "Slip mig, thi morgenen gryr!" Men Jakob svarede: "Jeg slipper dig ikke, uden du velsigner mig!" Hvis dette var blevet sagt i overmodig formastelig selvtillid, ville Jakob øjeblikkelig være blevet dræbt; men hans frimodighed skyldtes, at han erkendte sin egen uværdighed og stolede på den trofaste Gud, der holder sin pagt. ...

Mens Jakob kæmpede med engelen, blev et andet himmelsk sendebud sendt til Esau. I en drøm så Esau sin broder, der i tyve år havde levet som landflygtig, borte fra sin faders hus. Han så hans sorg over moderens død, og han så ham omgivet af Guds englehære. Denne drøm fortalte Esau sine soldater og pålagde dem ikke at gøre Jakob noget ondt; for hans faders Gud var med ham.....

Jakobs erfaring i denne kampens og ængstelsens nat er et billede på den prøve, som Guds folk må gennemgå lige før Kristi andet komme. —Patriarker og Profeter, 100-101.

Kapitel 8 - Engle i Udvandringens Tid

Moses' fødsel

Men som tiden gik, blev den store mand, som Ægypten skyldte så meget, ... lagt i graven. Og der kom en ny konge over Ægypten, som ikke vidste noget om Josef". "Og han sagde til sit folk: "Se, Israels folk bliver talrigere og stærkere end vi. Velan, lad os gå klogt til værks imod dem, for at de ikke skal blive for mange; " . . . . Der blev givet ordrer, ... om at dræbe de hebraiske drengebørn ved fødslen. Satan stod bag denne plan. Han vidste, at der skulle fremstå en befrier i Israel, og ved at få kongen til at dræbe deres børn håbede han at gøre Guds plan til intet. . . . .

Mens denne befaling endnu stod ved magt, fik Amram og Jokebed, ... en søn. . . . . Det lykkedes moderen at skjule barnet i tre måneder. Da hun så blev klar over, at hun ikke længere kunne holde ham skjult, lavede hun en lille kiste af papyrusrør, tættede den med jordbeg og tjære, lagde barnet deri og satte den mellem sivene ved Nilens bred. Hun turde ikke blive ved den og passe på den, for ikke at bringe, sit eget og barnets liv i fare; men hans søster Miriam stod i nærheden. . . . . men vågede anspændt for at se, hvad der ville ske med hendes lille broder. Der var også andre, der passede på. Moderen havde i sine alvorlige bønner overgivet sit barn til Guds omsorg, og usynlige engle svævede over dets beskedne leje. Engle førte Faraos datter hen til stedet. Hendes nysgerrighed blev vakt af den lille kurv, og da hun så det smukke lille barn, blev hun straks klar over, hvad der var sket. Den lilles tårer vakte hendes medlidenhed, ... Hun besluttede, at han skulle frelses. Hun ville selv adoptere ham. —Patriarker og Profeter, 123.

Israels ældste fik af englene at vide, at tiden for deres befrielse var nær, og at Gud ville bruge Moses til denne gerning. Engle underviste også Moses om, at Gud havde valgt ham til at bryde sit folks trældomsåg. Han troede imidlertid, at de skulle skaffe sig friheden med våbenmagt, og ventede, at han skulle lede hebræerne imod Ægyptens hære.—Patriarker og Profeter, 124.

Moses blev ved hoffet, til han var 40 år..... En dag da han var ude på et sådant besøg og så en ægypter dræbe en israelit, sprang han til og slog ægypteren ihjel. ... Moses begravede straks liget i sandet..... da Moses fik nys herom, flygtede han i retning af Arabien..... Nogen tid efter giftede Moses sig med en af Jetros døtre, og han blev i fyrretyve år hos sin svigerfader som fårehyrde.—Patriarker og Profeter, 125.

Moses i Midian

Kunne hans øjne åbnes, ville han have set Guds budbringere, hellige engle, bøje sig elskeligt over ham, og sprede deres lys omkring ham.—Signs of the Times, 19.februar, 1880.

Da han udførte sine opgaver, så han en busk hvor grene, løv og stamen brændte, blev dog ikke fortæret. Han drog nær dette forunderlige syn, talte en røst til ham ud af flammerne. Det var Guds røst. Det var Han der, som pagtens engel, havde åbenbaret Sig Selv for de tidligere tiders fader. Moses' ansigt skælvede, han var grebet af rædsel, da Herren kaldte ham ved navn. Med skælvende læber svarede han, "Her er jeg." Han blev advaret om at ikke nærme sig sin Skaber med upassende bekendtskab: "Drag dine sko af dine fødder; for stedet du står på er hellig grund." "Og Moses skjulte sit ansigt; for han var bange for at se på Gud."—Signs of the Times, 26.februar, 1880.

Med sin hustru og sine børn drog Moses ud på sin rejse. . . til Ægypten. . . . . På vejen fra Midjan fik Moses en frygtelig og overraskende advarsel om Herrens mishag. En engel viste sig truende for ham, som om den straks ville dræbe ham. Der blev ikke givet nogen forklaring herpå, men Moses huskede, at han havde tilsidesat en af Guds befalinger. Han havde givet efter for sin hustrus overtalelser og undladt at omskære deres yngste søn. Han havde ikke opfyldt betingelsen for, at hans barn kunne få del i de velsignelser, der fulgte med Guds pagt med Israel..... Zippora frygtede for, at hendes mand ville blive slået ihjel, og udførte selv ceremonien. Englen tillod derefter Moses at rejse videre. Under udøvelsen af sit erhverv hos Farao ville Moses blive sat på en meget farlig post. Hans liv kunne kun bevares ved hellige engles beskyttelse. Men så længe han bevidst viste ligegyldighed over for en kendt pligt, kunne han ikke føle sig sikker, for Guds engle kunne ikke beskytte ham.—Patriarker og Profeter, 128-129.

Efter at have fået undervisning af englen drog Aron ud for at møde sin broder, som han havde været skilt fra så længe. De mødtes i ørkenens ensomhed ved Horeb. .... De fulgtes nu ad til Ægypten, og da de var kommet til Gosen, sammenkaldte de Israels ældste. —Patriarker og Profeter, 257.

Ægyptens plager

Moses og Aron var Guds repræsentanter for en fræk og hovmodig konge, og for forhærdede konter i oprør, som havde allieret sig selv med onde engle. Farao og Ægyptens store mænd var ikke uvidne om Guds kloge regering. Det strålende lys havde skinnet ned gennem tiderne, og peget til Gud, mod Hans retfærdige regering, og mod Hans lovs krav. Josef og Israels børn i Ægyhpten var blevet bekendt om Gud kundskab. Selv efter at Israels folk var kommet i Ægypternes fangenskab, blev ikke alle betragtet som slaver. Mange fik vigtige stillinger, og disse var vidner for Gud.—Youth's Instructor, 8.april, 1897.

Satan ... vidste godt at Moses var valgt af Gud, for at bryde trældomsåget over Israels børn.... Han rådførte sig med sine engle om hvordan et arbejde skulle udrettes som kunne opfylde to hensigter: 1 At ødelægge den indflydelse, som Gud gennem sine tjener Moses gav, ved at virke gennem sine agenter og således forfalske Guds værk; 2 At, ved hans hjælp, udøve en indflydelse gennem koglerne, som når ud i alle tidsaldre og hos mange

ødelægger den sande tro på de mægtige mirakler og gerninger der udføres af Kristus, da han skulle komme til denne verden.—Vidnesbyrd for menigheden 1:291.

Moses og Aron trådte atter ind i ægypterkongens fornemme haller. Der, ... stod de to repræsentanter for slavefolket over for monarken i datidens mægtigste rige for at gentage Guds befaling om Israels befrielse. Kongen krævede et mirakel som bevis på deres guddommelige bemyndigelse..... Aron tog nu staven og kastede den foran Farao, og den blev til en slange. Kongen sendte bud efter "vismændene og besværgerne" der "kastede hver sin stav, og stavene blev til slanger, men Arons stav opslugte deres stave". ...

Troldmændene fik ikke deres stave til at blive til rigtige slanger, men ved magi og bistand fra den store bedrager fik de det til at se sådan ud. Satan havde ikke magt til at forvandle stavene til levende slanger. Skønt det ondes fyrste besidder hele en falden engels visdom og magt, formår han ikke at skabe eller give liv. Denne forret tilhører Gud alene. Men Satan udøvede sin magt så langt, som han kunne. Han frembragte en efterligning. I menneskers øjne så det ud, som om stavene blev forvandlet til slanger..... Der var ikke noget i deres udseende, der adskilte dem fra den slange, Moses frembragte. Skønt Herren lod den rigtige slange opsluge de falske, betragtede Farao det ikke som et udslag af Guds kraft, men af en slags magi, der overgik hans tjeneres.

Farao ønskede at retfærdiggøre sin hårdnakkede kamp mod Guds befaling og søgte derfor et påskud til at tilsidesætte de mirakler, Gud havde udført ved Moses. Satan gav ham netop, hvad han ønskede. Ved de tegn, han udførte gennem troldmændene, bibragte han ægypterne det indtryk, at Moses og Aron kun var troldmænd og besværgere, og at det budskab, de bragte, ikke kunne anses for at komme fra et højere væsen. Således opnåede Satan ved sit bedrag at gøre ægypterne dristigere i deres oprør og at få Farao til at forhærde sit hjerte, så at han ikke lod sig overbevise. Satan håbede også at kunne rokke Moses og Arons tro på, at de var sendt af Gud.—Patriarker og Profeter, 131,132. , ret

Da miraklerne blev udført for kongen, var Satan til stede for at modarbejde deres virkning og forhindre Farao i at anerkende Guds overherredømme og adlyde hans befalinger. Satan gjorde sit yderste for at efterligne Guds værk og trodse hans vilje. Men det eneste han opnåede, var at berede vejen for endnu større åbenbarelser af Guds magt og herlighed og at gøre den sande, levende Guds eksistens og overhøjhed endnu tydeligere både for israelitterne og for hele Ægypten.—Patriarker og Profeter, 167.

Stormen kom den følgende dag, som forudsag – torden, hargel og ild I blanding med det, ødelagde alle planter, spredte træer og slog mennesker og dyr. Hidtil var ingen af ægypternes liv blevet taget, men nu fulgte død og ødelæggelse i sporet af den ødelæggende engel. Kun Gosens land blev sparet. — Signs of the Times, 18.marts, 1880.

Herren lod Moses give israelitterne anvisning på, hvorledes de skulle afrejse fra Ægypten, og især, hvordan de skulle undgå den kommende straf. Hver familie skulle enten alene eller sammen med andre slagte et "lydefrit" lam eller kid og med en ysopkost stryge blodet deraf "på de to dørstolper og overliggeren" i huset, for at ødelæggelsens engel, der ville komme ved midnat, ikke skulle gå ind i boligen.....

Herren sagde: I denne nat vil jeg drage igennem Ægypten og ihjelslå alt det førstefødte i Ægypten både blandt folk og fæ.... Men for Eder skal blodet på husene, hvor I er, tjene som tegn, og jeg vil se blodet og gå Eder forbi; intet ødelæggende slag skal ramme Eder, når jeg slår Ægypten."—Patriarker og Profeter, 274.

Israels børn havde fulgt de anvisninger Gud havde givet dem, og da dødens engel gik fra hus til hus iblandt ægypterne, var de parat til deres rejse ,—Profetiens Ånd 1:204.

Ved blev ethvert ægyptisk hjem vækket op af deres søvn, ved smertesråb. De frygtede at de alle var ved at dø. De erindrede de pinsels og knurrende råb de hørte fra hebræerne på grund af en grusom konges inhumane dekret at slå alle deres drengebørn i hjem, ligeså snart de var født. Ægypterne kunne ikke se hævnenglen, som gik ind i ethvert hus og stødte dødsstødet, men de vidste at det var hebræernes Guds om havde fået dem til at lide dem samme smerte, som de havde påført isrelitterne. — Youth's Instructor, 1.maj, 1873.

Kristus, Israels usynlige leder

I Ægypten rygtedes det, at Israels børn . . . . var på vej mod Det røde Hav. . . . Farao samlede sine styrker . . . . . ledede selv den angribende hær, fulgt af rigets mægtige mænd.

Hebræerne havde slået lejr ved bredden af havet, . . . Pludselig så de blinkende våben og rullende vogne i det fjerne. Det var et varsel om, at en stor hær var under fremrykning. . . . . Israelitternes hjerter blev grebet af rædsel. Nogle råbte til Herren, men langt de fleste ilede til Moses med deres klager. . . . . Hans rolige og tillidsfulde svar til folket var: Frygt ikke! Hold blot stand, så skal I se Herrens frelse. . . . .

De havde betragtet den vidunderlige skystøtte som Guds tegn til at gå fremad; men nu spurgte de sig selv, om den ikke varslede en eller anden stor ulykke - for havde den ikke ført dem til et ufremkommeligt sted på den forkerte side af bjerget? Og i deres forblindelse troede de, at Guds engel bebudede deres ulykke.

Men netop som den ægyptiske hær nærmede sig og var opsat på at gøre et let bytte, hævede skystytten sig majestætisk mod himmelen, bevægede sig hen over israelitterne og sænkede sig imellem dem og Ægypterhæren. En mur af mørke skilte de forfulgte fra forfølgerne. Ægypterne kunne ikke længere se hebræernes lejr og blev nødt til at standse. Men da nattens mørke tiltog, blev skymuren til et stærkt lys for hebræerne og oplyste lejren, så der blev lyst som om dagen.

Håbet voksede igen i israelitternes hjerte, og Moses opløftede sin røst til Herren. "Da sagde Herren til Moses: "Sig til israelitterne, at de skal bryde op! Løft din stav og ræk din hånd ud over havet og skil det ad i to dele, så israelitterne kan vandre gennem havet på tør bund." ...

Og ægypterne, alle Faraos heste, vogne og ryttere, satte efter dem og forfulgte dem midt ud i havet. Men ved morgenvagtens tid skuede Herren fra ild og skystøtten hen imod ægypternes hær og bragte den i uorden."—Patriarker og Profeter, 140-142.

Guds engle gik gennem deres hær og fjernede deres vognhjul.—Profetiens Ånd 1:209.

Ægypterne blev grebet af forvirring og rædsel...., prøvede de at vende om og flygte tilbage til den bred, de var kommet fra. Men Moses udrakte sin stav, og det opstemmede vand væltede sydende og brølende ned over den ægyptiske hær, som blev opslugt i det mørke dyb.—Patriarker og Profeter, 287.

Leder var en mægtig hærgeneral. Hans engle, som gør Hans bud, vandrede på begge sider af Israels umådelige hær, og de kunne ikke skades. Israel var på den sikre side.... Så kom den hellige sejrs sand, som Miriam ledte.—Review and Herald, 1.juni, 1897.

Jesus var den engel der omgav skystøtten om dagen, og ildstøtten om natten.—Review and Herald, 17.juni , 1890.

Kapitel 9 - Engle fra Sinai til Indtagelsen af Jeriko

Engle under Israels ørkenvandringer

Kristus var den engel som var bestemt af Gud til at drage foran Moses i ørkenen. Han ledte israelitterne på deres rejse til Kanaens Land.—Review and Herald, 6.maj, 1875.

På hele den vej Gud førte, fandt de vand til at slukke tørten med, brødfra himlen til at stille deres sult, fred og sikkerhed under den skyggende sky om dagen og ildstøtten om natten. Engle tjente dem, idet de klatrede op i de høje klipper, eller betrådte ørkenens ujævne stier.—Signs of the Times, 21.oktober, 1880.

Gud viste Sin store omsorg og kærlighed for Sit folk, ved at sende brød fra Himlen. "Menneskene spiste engles mad": som er mad de har fået fra engle.—Profetiens Ånd 1:226.

Israel ved Sinai

Og nu hævede Sinaj bjergs massive væg sig foran dem i højtidelig majestæt. Skystøtten hvilede over bjergets top, og folket opslog deres telte på sletten nedenfor. Her skulle deres hjem være i næsten et år. Om natten forsikrede ildstøtten dem om Guds beskyttelse, og mens de sov, faldt himmelbrødet stille over lejren.....

Kort efter, at israelitterne havde slået lejer ved Sinaj, blev Moses kaldt op på bjerget til Gud. Han gik alene op ad den stejle, ujævne sti og nærmede sig den sky, der markerede Guds nærværelse. Den Højeste ville nu knytte Israel nærmere til sig og give dem en særstilling.....

Herren talte ud fra det tætte mørke, der indhyllede ham. Han stod på bjerget, omgivet af et følge af engle, og forkyndte sin lov..... Nu skulle der træffes forberedelser til Israels endelige anerkendelse som Jehova ejendomsfolk med Jehova selv som konge—Patriarker og Profeter, 151-155.

"Lad dem gøre mig en helligdom"

Under sit ophold på bjerget fik Moses besked om at bygge en helligdom, hvor den guddommelige nærværelse ville åbenbare sig særlig tydeligt. "Og du skal indrette mig en helligdom, for at jeg kan bo midt iblandt dem," lød Guds befaling. —Patriarker og Profeter, 156.

Bygningen deltes i to afdelinger af et smukt, kostbart tæppe eller forhæng, der hang på guldbelagte piller, og et lignende forhæng lukkede for indgangen til den første afdeling. Disse forhæng var ligesom de inderste tæpper, der dannede loftet, holdt i de mest pragtfulde farver, violet og rødt purpur og karmoisinrødt, sammensat på den smukkeste måde. Keruber, indvævet med guld og sølvtråd, repræsenterede den engleskare, der er knyttet til

arbejdet i den himmelske helligdom, de engle, der er tjenende ånder for Guds folk på jorden.—Patriarker og Profeter, 173.

Efter at tabernakelbyggeriet var afsluttet, undersøgte Moses værket, og sammenlignede det med det mønster, og de anvisninger han havde fået fra Gud, og han så at enhver del stemte over ens med mønsteret; og han velsignede folket. Gud gav et mønster for arken til Moses, med særlige anvisninger hvordan den skulle gøres. Arken var gjort til at indeholde stentavlerne, som Gud havde graveret de ti bud på med sin egen finger. Den var formet som en kiste, og blev overbelagt med rent guld udvendig og indvendig. Den var besmykket med guldkroner omkring toppen.

Dækket over den hellige kiste var nådestolen, gjort af massivt guld. På hver ende af nådestolen var fæstnet en kerub af rent massivt guld. Deres ansigter var vendt imod hinanden, og så ærbødigt nedad imod nådestolen, som repræsenterer alle de himmelske engle der ser med interesse og ærbødighed på Guds lov der var lagt i arken i den himmelske helligdom. Disse keruber havde vinger. Den ene af hver engels vinger strakte sig opad, medens den anden af hver engels vinger dække deres former.

Arken i den jordiske helligdom var et mønster for den rigtige ark i Himlen. Ved siden af den himmelske ark, stod der levende engle, i hver ende af arken, den ene med den ene vinge der overskyggede nådestolen, og strakte sig opad, medens de andre vinger er foldet over deres former, som et tegn på ærbødighed og ydmyghed. — Profetiens Ånd 1:272.

Over sonedækket var Guds herlighed, åbenbarelsen af den guddommelige nærværelse, og det var mellem keruberne, Gud meddelte sin vilje. Somme tider meddelte en røst fra skyen ypperstepræsten budskaber fra Gud.—Patriarker og Profeter, 349.

Når Herren ikke svarede med en stemme, lod han de hellige lys- og herlighedsstråler hvile på keruberne på arkens højre side, som anerkendelse eller gunst. Hvis deres forespørgsler blev afvist, hvilede der en skygge på den venstre keruber.—Profetiens Ånd 1:399.

Ved Kristus skulle det formål opfyldes, for hvilket tabernaklet var et symbol. I dette herlige bygningsværk genspejlede de funklende gyldne vægge i alle regnbuens farver forhængene, som var indvævede med keruber. Duften af stedsebrændende røgelse gennemtrængte alt. Præsterne var klædt helt i hvidt, og i det inderste rums dybe hemmelighedsfuldhed, over nådestolen, mellem de bøjede tilbedende engleskikkelser, fandtes den Højestes herlighed. I alt dette ville Gud, at hans folk skulle kunne tyde hans formål med menneskesjælen. Det var det samme formål, der lang tid derefter blev forkyndt af apostlen Paulus, som ved Helligånden sagde:: ret

"Ved I ikke, at I er Guds tempel, og Guds Ånd bor i jer? Hvis nogen ødelægger Guds tempel, skal Gud ødelægge ham; thi Guds tempel er helligt, og I er jo hans tempel."—Uddannelse, 36.

Lige ved foden af Sinaj begyndte Satan at gennemføre sine planer om at kuldkaste Guds lov og således fortsætte det værk, han havde begyndt i Himmelen. I de fyrre dage, Moses var på bjerget hos Gud, arbejdede Satan ivrigt på at fremkalde tvivl, frafald og oprør. Mens Gud skrev sin lov, der skulle overgives til pagtens folk, fornægtede israelitterne deres troskab mod Gud og forlangte guder af guld! ...

Hele universet havde været vidne til det, der skete ved Sinaj. Modsætningen mellem Guds og Satans regering sås af følgerne. De syndfri beboere af de andre verdener blev endnu engang vidne til resultaterne af Satans frafald og den regeringsform, han ville have oprettet i Himmelen, hvis han havde fået lov at herske.—Patriarker og Profeter, 168.

Kan vi forestille os hvilken fortræffelig herlighed der genspejles fra Almagtens skin i Moses' ansigt med en så stor klarhed at folket ikke kunne se på det? Guds aftryk var på ham, fik ham til at se ud som en af de skinnende engle fra tronen.—Vidnesbyrd for menigheden 4:533.

Når de på deres rejser havde klaget over vanskelighederne på vejen og knurret imod deres ledere, havde Moses sagt til dem: "I knurrer imod Gud. Det er ikke mig, men Gud, der har udfriet jer." Men hans hastige ord foran klippen: "Mon vi kan skaffe vand?" var faktisk en indrømmelse af deres beskyldning.... Herren ville for stedse fjerne dette indtryk fra deres sind ved at forbyde Moses at komme ind i det forjættede land. Her var et umiskendeligt bevis på, at det ikke var Moses, der var deres leder, men den mægtige engel, om hvem Herren havde sagt: "Se, jeg sender en engel foran dig for at vogte dig undervejs og føre dig til et sted, jeg har beredt. Tag dig vel i vare for ham og adlyd ham, ... efterdi mit navn er i ham." —Patriarker og Profeter, 213.

Moses' død og opstandelse

Moses forlod menigheden og gik tavs og ensom op på Nebobjerget,.... Fra denne ensomme bjergtop betragtede han med usvækket blik landskabet nedenfor.—Patriarker og Profeter, 471.

Det var ikke Guds vilje at nogen skulle tage op sammen med Moses på Prisgas top. Der stod han, på en høj tinde af Pisgas top, under Guds og himmelske engles tilstedeværelse.—Åndelige Gaver 4a:57.

Englen åbenbarede også for Moses at selvom han knurrede, fordi han havde syndet og ikke kunne komme ind I det forjættede land, og selvom han følte at han havde fået Israels børn til at synde, dog var det deres egen synd, deres knurren og beklagelser, som

fik ham til at vige fra det rigtige og begå en synd, som afholdt ham fra det forjættede land. Englene fortalte ham at han ikke var den der led mest, at nærede den dybeste syndsskyld i deres hjerte, men at Kristus, som deres usynlige leder, var ham de havde forbrudt sig imod. . . .

De himmelske budbringere refererede også til offersystemerne der afbillede Kristi korsfæstelse, og åbnede begivenheder op for Moses tanker, som vil ske I fremtiden..... Da korsfæstelsesscenriet blev vist for Moses, hvilket sceneri måtte det ikke være ved mødet på Pisga! . . . . Han så panoramet gå forbi ham, hvor han så den Engls lidelser, som havde ført Israel gennem ørknen, ledt dem på deres vandring gennem ørknen, fra Ægypten til Kanaans land. . . . Da han beskuede Frelserens opstigen og så at han selv ville blive en af dem, der fulgte Frelseren og åbnede de evige porte for Ham, hvilken forandring skete der ikke i hans ansigtsudtryk! ...

Han så jorden blive renset med ild og renset for al syndens spor, alle mærker af forbandelsen, og istandsatte og givet de hellige i eje for altid. . .Idet Moses beskuede dette sceneri, fyldtes hans ansigt med glæde- og jubeludtryk. Han kunne forstå alle englene åbenbaret for ham. Han tog hele sceneriet, som det blev præsenteret for Ham. — Frigivede Manuskripter 10:151, 152, 154, 155, 159.

Efter at han var blevet mættet af at se Kanaan, lagde han sig ned som en træt kriger, for at hvile. Han faldt i søvn, men det var dødens søvn. Engle tog hans krop og begravede den i dalen. Israelitterne kunne aldrig finde sted hvor han blev begravet.....

Satan jublede da det lykkes ham at få Moses til at synde imod Gud. For ved denne overtrædelse kom Moses under dødens herredømme. Hvis han havde fortsat trofast, og hans liv ikke var blevet ødelagt, med den ene overtrædelse, at ikke Gud blev æret for at få vand ud af klippen, ville han kunne komme ind i det forjættede land, og ville være forvandlet til himlen uden at se døden. Mikael, eller Kristus, der begravede Moses sammen med englene, kom ned fra himlen, efter at han var forblevet i graven i kort tid, og genoprejste ham.—Åndelige Gaver 4a:57, 58.

Gravens magt var aldrig før blevet brudt, og Satan gjorde gældende, at alle de, der lå i graven, var hans fanger, og at de aldrig skulle frigives fra deres mørke fængsel.

Nu skulle Kristus skænke de døde livet for første gang. Da Livets fyrste og de skinnende væsener nærmede sig graven, frygtede Satan for, at hans herredømme var i fare. Sammen med sine onde engle bestred han de himmelske sendebuds ret til at trænge ind på det område, han betragtede som sit.—Patriarker og Profeter, 478.

Da Kristus og englene nærmede sig graven, viste Satan og hans engle sig ved graven, og vogtede over Moses' legeme, for at det ikke skulle fjernes. Idet Kristus og hans engle drog nær, modsatte Satan deres tilnærmelser, men blev tvunget, af herligheden og kraften

fra Kristus og hans engle, at falde tilbage. Satan gjorde krav på Moses legeme, på grund af hans eneste overtrædelse; men Kristus henviste ham sagtmodigt til sin Fader og sagde: "Herren true dig." Kristus fortalte Satan at han vidste at Moses havde angret denne ene fejl ydmygt, at der hvilede ingen plet på hans karakter, og at hans navn stod uformindsket i den himmelske optegnelsesbog. Så genoprejste Kristus Moses' legeme, som Satan havde gjort krav på.—Åndelige Gaver 4a:58.

Balaak, en profet der gik galt

Gud kom til Bileam om natten, igennem en af sine engle, og spurgte ham: Hvad er det for mænd du har hos dig? Men Bileam svarede Gud: »Zippors søn, kong Balak af Moab, har sendt mig det bud: se, et folk er udvandret fra Ægypten.... Kom nu og forband mig det,.... Men Gud sagde til Bileam: »Du må ikke gå med dem, du må ikke forbande det folk, thi det er velsignet!« . . Englen fortalte Bileam at Israels born ledes under himlens Guds banner; og ingen menneskers forbandelser, vil forhale deres fremmarch.

Næste morgen stod Bileam op og sagde til Balaks høvdinger: »Vend tilbage til eders land, thi Herren vægrer sig ved at give mig tilladelse til at følge med eder!« Da brød Moabs høvdinger op, ... sendte på ny høvdinger af sted, flere og mere ansete end de forrige; og de kom til Bileam og sagde til ham: »Således siger Balak, Zippors søn: undslå dig ikke for at komme til mig! "Jeg vil lønne dig rigeligt og gøre alt,.... Men Bileam svarede Balaks folk: »Om Balak så giver mig alt det sølv og guld, han har i sit hus, formår jeg dog hverken at gøre lidt eller meget imod Herren min Guds befaling"—Åndelige Gaver 4a:44.

Bileam blev stillet på prøve for anden gang..... Inderst inde ville han gerne opfylde kongens anmodning, og skønt Gud allerede klart og tydeligt havde givet sin vilje til kende, bad han sendebudene vente, for at han kunne rådspørge Gud endnu engang. Som om den Almægtige blot er et menneske, som lader sig overtale!—Patriarker og Profeter, 225.

An angel was sent to Balaam to say unto him, "If the men come to call thee, rise up, and go with them; but yet the word which I shall say unto thee, that shalt thou do."—Profetiens Ånd 1:321.

Bileam havde fået tilladelse til at drage med sendebudene fra Moab, hvis de kom og hentede ham om morgenen. Sendebudene blev imidlertid utålmodige over hans tøven, og da de også ventede at få afslag fra ham næste gang, begav de sig på vej hjem uden at forhandle mere med ham. Nu havde han ikke længer nogen undskyldning for at føje Balak. Men Bileam var opsat på at få den lovede belønning. Han tog derfor det dyr, som han plejede at ride på, og red af sted. Han var bange for, at den guddommelige tilladelse skulle blive trukket tilbage. Derfor skyndte han sig så meget som muligt for ikke at gå glip af den belønning, han var så ivrig efter at få.—Patriarker og Profeter, 225.

Guds vrede blev optændt mod Bileam fordi hans tåbelighed dristede det himmelske, og ”Herrens engel stillede sig på vejen for at stå ham imod.” Dyret så den guddommelige budbringer, som dog var usnlig for mesteren, vendte sig fra hovedevejen ud på en mark. Med grimme slag, fik Bileam dyret tilbage på stien; men englene viste sig igen på det snævre sted omgivet af muren, og dyret prøvede at undgå den truende skikkelse, klemte rytterens fod mod muren. — Signs of the Times, 25.november, 1880.

Bileam blev ude af sig selv af raseri og slog dyret endnu værre end før. Nu åbnede Gud æselets mund, og et umælende dyr talte med menneskerøst og standsede profeten i hans afsind. 2. Pet. 2, 16. Hvad har jeg gjort dig, sagde dyret, siden du nu har slået mig tre gange?” ret

I sin vrede over at være blevet standset på sin rejse svarede Bileam dyret på samme måde, som han ville have svaret et menneske: Du har drillet mig; havde jeg haft et sværd i hånden, havde jeg slået dig ihjel! ...

Nu blev Bileams øjne åbnet, og han så Guds engel stå med sværdet draget, parat til at dræbe ham. Han blev skrækslagen og bøjede sig og kastede sig ned på sit ansigt. Engelen sagde til ham: Hvorfor slog du dit æsel de tre gange? Se, jeg er gået ud for at stå dig imod, thi du handlede overilet ved at rejse imod min vilje. Æselet så mig og veg tre gange til side for mig; og var det ikke veget til side for mig, havde jeg slået dig ihjel, men skånet dets liv! ...

Da Bileam så Guds sendebud, blev han grebet af rædsel og sagde: Jeg har syndet, jeg vidste jo ikke, at det var dig, der trådte i vejen for mig. Men hvis det er dig imod, vil jeg atter vende tilbage.”—Patriarker og Profeter, 227.

Efter at englen havde advaret Bileam udtrykkeligt imod at tilfredsstille moabitterne, gav han ham lov til at udføre sin rejse.....

Balak mødte Bileam, og spurgte ham hvorfor han tøvede så meget med at komme da han havde sendt bud efter ham; ... Bileam svarede: Se, jeg er komme til dig. Han fortalte ham da at han ikke havde lov til at sige noget. Det ord som Gud skulle give ham, som han skulle sige, og ikke gå længere. Bileam forordnede ofrene efter religiøse ritualer. Gud sendte sin engel for at mødes med Bileam, for at give ham ord at sige, sådan som han havde gjort de gange hvor Bileam var helt helliget til Guds tjeneste. Og Gud lagde Bileam ord i munden og ... han fremsatte sit sprog: fra Aram da lod Balak hente, Moabs konge, ... »Kom og forband mig Jakob, kom og kald vrede ned over israel!« hvor kan jeg forbande, når Gud ej forbander, nedkalde vrede, når Herren ej vredes!” ...

Balak blev skuffet og vred. Han udbrød: »Hvad har du gjort imod mig! Jeg lod dig hente, for at du skulle forbande mine fjender, og se, du har velsignet dem!« Balak tror at det er israelitternes storslåede syn i deres telte, ... som holder ham fra at anklage dem. ...

hvor Israel ikke vil unytte en sådan fordel, kan han få en forbandelse fra Bileam. Atter, i Zofim ... ofrede Bileam brændofre, og så tog han selv ud for at tale med Guds engel. Og englen fortalte Bileam hvad han skulle sige.—Profetiens Ånd 1:322-324.

Josua leder Israel ind i Kanaan

Israelitterne sørgede dybt over deres afdøde leder og benyttede tredive dage til særlige mindegudstjenester til ære for ham. . . . . Josua var nu Israels anerkendte leder.....

Begyndte straks at træffe forberedelser til at rykke fremad..... Folket forlod nu deres lejr ... og gik ned til Jordans bred.—Patriarker og Profeter, 247.

Fire himmelske engle ledsagede altid Guds ark på alle dens rejser, for at beskytte den fra al fare, og opfylde enhver nødvendig mission for dem, i forbindelse med arken. Jesus Guds søn, blev fulgt af himmelske engle, gik foran arken, idet den kom til Jorden, og vandene blev skåret igennem over under hans tilstedeværelse. Kristus og englene stod ved arken og præsterne i flodbunden, indtil hele Israel var kommet over Jordan.—Profetiens Ånd 1:399.

Var Josuas øjne åbnede... og han kunne klare syndet, ville han have set at Herrens engle slog lejr omkring Israels børn; for himlens optrænede hær var kommet for at kæmpe for Guds folk, og Herføreren for Herrens hær var der for at befale.—Review and Herald, 19.juli, 1892.

Da Josua trak sig tilbage fra Israels hære, for at gøre mellemkomst og bede for at Guds særlige nærværelse måtte følge med ham, så han en mand med en stolt statur, iklædt i krigslignende klæder, med sit sværd i sin hånd..... Dette var ikke en almindelig engel. Det var Herren Jesu Kristi engel, han som havde ledt hebræerne igennem ørknen, omgivet i ildstøtten om natten, og en skystøtte om dagen. Stedet var gjort helligt af hans nærhed, derfor blev Josua bedt om at tage sine sko af.—Åndelige Gaver 4a:61.

I dyb ærefrygt kastede Josua sig på sit ansigt og tilbad, og han modtog denne forsikring: "Se, jeg giver Jeriko og dets konge og krigere i din hånd." Han fik samtidig anvisning på, hvorledes byen skulle indtages.—Patriarker og Profeter, 249.

Hærføreren for Herrens hær åbenbarede ikke sig selv for hele menighedsforsamlingen. Han kommunikerede kun med Josua, som fortalte historien om dette møde til hebræerne. Den hvilede over dem, så de kunne tro eller betvivle Josuas ord, følge befalingerne han gav i Herrens hærs Hærførers navn, eller sætte sig op imod hans anvisninger og fornægte hans myndighed.Dekunne ikke se englehærerne ført af Guds Søn — Vidnesbyrd for menigheden 4:162, 163.

Indtagelsen af Jeriko

Men Herrens hærs Anfører selv kom fra himlen for at lede himlens hære i angrebet på den by. Guds engle lagde hånd på de massive mure og lagde dem ned til grunden.—Vidnesbyrd for menigheden 3:264.

Kristus og englene var med i arkens rundtur om Jeriko, og byens massive mure styrtede ned til sidst, og overgav Jeriko over i Israelitternes hænder.—Profetiens Ånd 1:399.

Da Jeriko faldt, rørte ingen menneske hånd ved byens mur, for Herrens engle væltede fjendens forstærkningen. Det var ikke Israel, men fyrsten over Herrens hær, der erobrede Jeriko. Men Israel havde deres rolle at spille ved at vise deres tro på deres frelses fyrste.—Review and Herald, 19.juli, 1892.

Hvis en enkelt kriger havde sat sig op imod murrene, ville Guds ære formindskes og Hans vilje krydset. Men arbejdet er blevet overladt i den Almægtige; og var fundamentet for murinder lagt i jordens midtpunkt, og deres tinder nået himlens hvælving, ville resultatet være det samme, når Hærføren for Herrens hær førte legioner af engle til at angribe.—Signs of the Times, 14.april, 1881.

Kapitel 10 - Engle fra Dommertiden til det Jordiske Rige

Kristus som "Herrens engel"

Jeg fik vist at selvom Gud i gammel tid sendte sine engle for at tjene eller bringe meddelelser til enkeltpersoner og disse personer erfarede hvad de så og talte med englen om, var de slået med ærefrygt og var bange for at de skulle dø. De havde et så ophøjet syn på den frygtelige majestæt og Guds kraft, at de regnede med at blive ødelagt når de kom nær én med direkte forbindelse til hans hellige ophøjelse. Jeg blev henvist til Dommerbogen 13,21.22, Dommerbogen 6,22.23, Josuabogen 5,13-15. — Åndelige Gaver 4b:152.

Efter at deres leder og de ældste som var forbundet med ham var døde, begyndte folket gradvist at falde tilbage til afgudsdyrkelse.....

Herren lod ikke sit folks synder gå hen uden dadel. Der var stadig trofaste tilbedere i Israel; og mange andre, for sædvane og tidligere omgang, deltog i Gudstilbedelsen ved tabernaklet. En stor gruppe samlede sig ved en religiøs fest, da Guds engel, der først viste sig i Gilgal, åbenbarede sig selv for menighedsforsamlingen i Siloa.....

Denne engel, den samme som viste sig for Josua da Jeriko blev indtaget, - var ingen mindre end Guds Søn..... Han viste dem, at han ikke havde brudt sine løfter for dem, men de havde selv overtrådt deres højtidelige pagt.

»Da Herrens engel talede disse ord til alle israelitterne, brast folket i gråd.« »Og de ofrede til Herren der. « Men deres anger gav ingen varige resultater. — Signs of the Times, 2.juni, 1881.

Gideon

Gideon var søn af Joasj og tilhørte Manasses stamme. Den slægt, som denne familie tilhørte, havde ingen førerstilling i folket, men Joasj's familie udmærkede sig ved mod og retskaffenhed.... Gud opfordrede nu Gideon til at befri sit folk. Gideon var ved at tærske hvede på det tidspunkt..... Mens Gideon stod skjult her og arbejdede, tænkte han med sorg på forholdene i Israel og overvejede, hvorledes hans folk kunne blive befriet for undertrykkernes åg.

Pludselig viste "Herrens engel" sig for ham og tiltalte ham med ordene: "Herren er med dig, stærke kriger!"—Patriarker og Profeter, 282.

Engelen havde skjult sin nærværelses guddommelige herlighed, men det var ingen anden end Kristus, Guds Søn. Når en profet eller en engel gav et guddommeligt budskab,

var han ord: “Herren siger, jeg vil gøre dette,” men det siges om den, der talte med Gideon, “Herren sagde til ham: Jeg vil være med dig” ret

Idet han ønskede at vise sin strålende gæst særlig ære, og efter at have fået forvisningen om, at Engelen ville vente, skyndte Gideon sig til sit telt og ud af sit sparsomme lager tilberedte et gedekid og usyret brød, som han bragte og satte frem for ham. . . . . .

Da gaven blev præsenteret, sagde Engelen: “Tag kødet og det usyrede brød, læg det på klippen der og hæld suppen ud derover.” Det gjorde Gideon, og så gav Herren det tegn, han ønskede. Med staven i sin hånd rørte Engelen kødet og det usyrede brød, og en ild slog op af klippen og fortærede det hele som et offer og ikke som et gæstfrit måltid; for han var Gud, og ikke menneske. Efter dette tegn på sin guddommelige karakter forsvandt Engelen.

Da han blev overbevist om, at han havde set Guds Søn, blev Gideon bange og udbrød: “Ve, Herre, Herre, jeg har jo set Herrens engel ansigt til ansigt.” ret

Så viste Herren sig nådigt for Gideon anden gang og sagde: “Fred være med dig! Frygt ikke, du skal ikke dø!” Disse ord blev sagt af den samme medlidende Frelser, som sagde til de fristede disciple på den oprørte sø: “Det er mig; frygt ikke!” Den samme, som viste sig for de sørgende i salen ovenpå og talte de selvsamme ord, som blev sagt til Gideon: “Fred være med eder!” —Signs of the Times, 23.juni, 1881.

Samson

Under det udbredte frafald vedblev mennesker, der trofast tjente Gud, at trygle ham om at befri Israel. . . . . På grænsen mellem højlandet og filisternes slette lå den lille by Zora. Her boede Manoas familie. De var af Dans stamme og var en af de få familier, der var forblevet tro mod Gud under det almindelige frafald. "Herrens engel" viste sig for Manoas barnløse hustru og sagde, at hun ville få en søn, og at Gud ville lade ham gøre de første skridt til at befri Israel. Med henblik herpå underviste engelen hende om, hvorledes hun skulle leve, og hvorledes hun skulle behandle sit barn.

Kvinden gik nu hen og fandt sin mand, og da hun havde fortalt ham, hvordan engelen så ud, gentog hun, hvad han havde sagt. Af frygt for, at de skulle røgte den betydningsfulde opgave, som de havde fået betroet, forkert, bad hendes mand denne bøn: Ak, Herre, lad den Guds mand, du sendte, atter komme til os for at lære os, hvorledes vi skal bære os ad med den dreng, der skal fødes.” ret

Da engelen atter viste sig, spurgte Manoa ivrigt: "Hvorledes skal vi da forholde os og bære os ad med drengen?" Engelen gentog, hvad han tidligere havde sagt: "Alt det, jeg talte om til kvinden, skal hun vogte sig for; intet af, hvad der vokser på vinstokken, må hun

spise; vin og stærk drik må hun ikke drikke, og intet urent må hun spise; alt, hvad jeg bød hende, skal hun overholde!"—Patriarker og Profeter, 289.

Manoa og hans hustru vidste de ikke at Den der henvendte sig til dem var Jesus Kristus. De så på Ham som Herrens budbringer, men uanset om han var profet eller en engel var de rådvilde. Idet de ønskede at udvise gæstfrihed imod deres gæst, bad de Ham indstændigt at forblive der, medens de skulle tilberede et kid til Ham. Men i deres uvidenhed om Hans karakter, vidste de ikke om den skulle ofre det for et brænd offer, eller bringe det for Ham som mad.

Englen svarede: »Selv om du holder mig tilbage, spiser jeg ikke af din mad; men vil du ofre et brændoffer, så bring Herren det!« I sin forvisning, at hans gæst var en profet, sagde Menoa: »Hvad er dit navn? Når dit ord går i opfyldelse, vil vi ære dig!« ret

Svaret var: »Hvorfor spørger du om mit navn? Du skal vide, det er underfuldt.«I erkendelsen af hans gæsts himmelske karakter, Manoa tog »gedekiddet og afgrødeofferet og ofrede det på klippen til Herren, ham, som handler underfuldt, og Manoa og hans hustru så til.« Ild kom fra klippen, og fortærede ofret, og »Og da flammen slog op imod himmelen fra alteret, steg Herrens engel op i alterflammen, medens Manoa og hans hustru så til; og de faldt til jorden på deres ansigt.« Der kunne ikke længer være tvivl om deres gæst karakter. De vidste at de havde set på den Hellige, som havde ophyllet Sin herlighed i skystøtten, havde været Israels Vejleder og Hjælper i ørknen.

Forbavselse, ærefrygt, og rædsel fyldte Manoas hjerte; og han kunne kun udbryde: »Vi er dødsens, thi vi har set Gud!« Men hans ledsager havde mere tro end han i denne højtidelige stund. Hun mindede ham om at Herren fandt behag i at accepter deres offer, og havde lovet dem en søn som skulle begynde at udfri Israel. Dette var et bevis på gunst i stedet for vrede. — Signs of the Times, 15.september, 1881.

Det guddommelige løfte til Manoa blev opfyldt i rette tid ved en sons fødsel, hvem Samsons navn blev givet til. Ved Englens bud kom der ingen ragekniv over barnet hoved, han blev helliget Gud som nazaræer, fra sin fødsel af.—Signs of the Times, 6.oktober, 1881.

Samuel og Eli

Samuel var et barn, som var omgivet af de mest fordærvelige indflydelser. Han så og hørte ting, som bedrøvede hans sjæl. Elis sønner, der gjorde tjeneste i hellige embeder, var beherskede af Satan. Disse mænd besmittede hele atmosfæren i deres omgivelser. Mænd og kvinder blev daglig fortryllede af synd og uret; men Samuel vandrede ubesmittet. Hans karakter var uplettet. Han følte sig ikke i pagt med eller havde det mindste behag i de synder, som fyldte hele Israel med frygtelige rygter. Samuel elskede Gud; han bevarede sin sjæl i en så inderlig forbindelse med himmelen, at en engel blev sendt for at tale med

ham om Elis sønners synder, som fordærvede Israel.—Vidnesbyrd for menigheden 3:472, 473.

Elins sønners optræden var så vovet, ... at intet offer kunne forsone et så viljefuld overtrædelse.... Disse syndige ledte arken til Israels lejr....

Gud lod sin ark blive taget af deres fjender, og viste Israel hvor nyttesløst det var at stole på arken, symbolet på hans nærhed, imedens de vanhelligede budene der var inde i arken.....

Filistrene jublede, fordi de havde, som de troede, israelitternes berømte ark, som havde udført disse undere for dem, og havde fået dem til at ræddes imod deres fjender. De tog Guds ark til Asdod, og satte den i et prægtigt tempel, gjort til ære for deres mest populære Gud, Dagon, og satte den ved siden af deres gud. Da disse guders præster gik ind i templet om morgnen, blev de rædselsslagne over at finde Dagon faldet ned på sit ansigt til jorden, foran Herrens ark..... Guds engle, som altid ledsagede arken, omstyrtede den sanseløse Gud, og mishandlede den derefter, for at vise at Gud, den levende Gud, var over alle guder, og at enhver hedensk Gud er intet for ham.—Åndelige Gaver 4a:106, 107.

Mændene i Bet-Sjemesj var ikke sene til at fortælle, at arken var i deres besiddelse, og folk fra omegnen strømmede til for at byde den velkommen tilbage. Arken var blevet stillet på den sten, der først tjente som alter, og folket bragte nu flere ofre, hvor den stod.... I stedet for at skaffe et passende sted til den lod de den blive stående på marken. De blev ved med at gå og se på den og tale om den vidunderlige måde, hvorpå de havde fået den tilbage, og til sidst begyndte de at gisne om, hvad der kunne være hemmeligheden ved dens særegne kraft. Til sidst tog nysgerrigheden overhånd, de fjernede tæpperne omkring den og vovede at åbne den.....

Selv de hedenske filistre havde ikke vovet at fjerne tæpperne uden om den. Usynlige engle fra Himmelen ledsagede den på alle dens rejser. Bet-Sjemesjs befolkning blev omgående straffet for deres dristighed og mangel på ærbødighed. Mange blev pludselig dræbt.—Patriarker og Profeter, 306.

Saul og Jonatan

Gud havde oprejst Samuel til at dømme over Israel. Han var æret af folket. Gud skulle anerkendes som deres store hoved; dog udpegede han deres herskere, og gennemsyrede dem med sin Ånd, og kommunikerede hans vilje til dem igennem hans engle.—Åndelige Gaver 4a:67.

Herren ville ikke lade Saul få den ære at besejre filisterne, fordi han havde begået den formastelige synd at ofre. Han valgte derimod kongens gudfrygtige søn, Jonatan, til at befri Israel....

Himmelske engle beskyttede Jonatan og hans ledsager, engle kæmpede ved deres side, og filisterne blev slået.—Patriarker og Profeter, 322.

Guds engle kæmpede på Jonatans side, og filistrene alle filistrene faldt omkring ham. Stor frygt greb filisterhæren på marken og i garnisonen . . . . . Jorden skælvede under dem, som om en stor mængde ryttere og vogne var på jorden, parat til kamp. Jonatan og hans våbenbærer, og endog filisterhæren, vidste at Herren arbejdede for udfrielse af hebræerne. —Åndelige Gaver 4a:70.

Davids første år

Samuel kom ikke længere til Saul med anvisninger fra Gud. Herren kunne ikke bruge ham til at gennemføre sine fortsæt. Men han sendte Samuel til Isaj hus, for at salve David, som han havde udvalgt til at være hersker i stedet for Saul, som han havde forkastet.

Idet Isaj sønner gik frem for Samuel, ville han have valgt Eliab, som var af høj statur og ophøjet udseende, men Guds engel stod hos ham for at vejlede ham i en vigtig beslutning, og instruerede ham at han ikke skulle dømme udseende. Eliab frygtede ikke Herren: hans hjerte var ikke helt med Gud. Han ville blive en stolt og fordringsfuld hersker. Ingen andre kunne findes iblandt Isajs sønner end David, den yngste, hvis ydmyge erhverv var at passe får. —Åndelige Gaver 4a:77, 78.

David havde ikke en ophøjet statur, men hans ansigt var smukt, udtrykte ydmyghed, ærlighed og sand mod. Guds engel tilkendegav over for Samuel at David var ham, han skulle salve, for han var Guds udvalgte. Fra den gang af gav Herren David et klogt og forstående hjerte. — Profetiens Ånd 1:368.

Davids ældste bror, Eliab, ... var jaloux på David, fordi han blev æret frem for ham. Han foragtede David, og så på ham som ringere end ham selv. Han anklagede ham over for andre for at bortstjæle uden at hans fader ser striden. Han håner ham med den lille forretning som han er engageret i, at passe nogle få får i ørknen. David afviser den uretfærdige anklage, og siger: "Hvad har jeg nu gjort? Det var jo da kun et spørgsmål!" David er ikke så omhyggelig med at forklare sin bror at han er kommet til Israels hjælp, at Gud har sendt ham for at ihjelslå Goliat. Gud har valgt ham til at være hersker over Israel; og idet den levende Guds hære var i en sådan fare, var han blevet styret af Guds engel til at frelse Israel. — Profetiens Ånd 1:371.

Saul møder en engel

[Saul] lod sig styre af sin egen dømmekraft, indtil han hengav sig i raseri. Han fik et voldsomt raserianfald og afsindighed, da han var ved at tage nogens liv, som vovede at modsætte hans vilje. . . . Det var Davids dadelfrie karakter og ædle troskab, som vækkede kongens vrede; og han så at Davids liv og tilstedeværelse gjorde ham til skamme....

Han kom til Rama, og standsede ved den store kilde i Sehu. Folk samles der for at trække vand, og han spurgte hvor Samuel og David var. Da han fik at vide at de var i Naiot, skyndte han sig hen til dette sted. Men Guds engel mødte ham på vejen og styrrede ham. Guds Ånd havde ham i sin magt, og han gik ud på vejen i bøn til Gud, i en blanding af bøn og hellig musik. Han profeterede Messias komme som verdens Genløser. Da han kom til Naiot i Rama, tog han sit overtøj af, som viste hans position, og hele dagen, og hele nattan, var han foran Samuel og hans elever, under den guddommelige Ånds indflydelse.—Signs of the Times, 24.august, 1888.

Sauls møde i Endor og hans død

Der udbrød atter krig mellem Israel og filisterene..... Saul havde fået at vide, at David og hans mænd var med filisterne, og nu ventede han, at Isajs søn ville benytte lejligheden til at hævne sig. Kongen var i den yderste nød..... Den næste dag skulle Saul kæmpe med filisterne. Ulykken hang truende over ham, og han længtes efter hjælp og vejledning. Men det var forgæves at bede Herren om hjælp. "Herren svarede ham ikke, hverken ved drømme eller ved Urim eller ved profeterne." ...

Saul sagde derfor til sine folk: Opsøg mig en kvinde, som kan mane; så vil jeg gå til hende og rådspørge hende! ... Kongens folk sagde, at der boede en kvinde med en spådomsånd i En-Dor. Denne kvinde stod i ledtog med Satan og var trådt i hans tjeneste for at gøre hans vilje. Til gengæld hjalp mørkets fyrste hende ved at udføre mirakler og afsløre hemmeligheder. 122 Saul forklædte sig og drog af sted ved nattetide sammen med to ledsagere for at opsøge kvinden..... I nattens mørke drog Saul og hans ledsagere over sletten, og da de var kommet forbi filisterhæren i god behold, overskred de bjergryggen og opsøgte troldkvindens ensomme hjem i En-Dor. 122

Da hun havde fremsagt sine besværgelsesformularer, sagde hun: Jeg ser en ånd stige op af jorden! ..... En gammel mand stiger op, hyllet i en kappe! Da skønnede Saul, at det var Samuel, og han kastede sig med ansigtet til jorden og bøjede sig. ... 122 Det var ikke Guds hellige profet, som troldkvinden manede frem. Samuel var ikke til stede i denne dæmonhule. Det overnaturlige væsen, som kom til syne, blev fremkaldt ved hjælp af Satans magt.—Patriarker og Profeter, 351-352. 122

De første ord, kvinden sagde, da hun var kommet i trance var henvendt til kongen: Hvorfor har du ført mig bag lyset? Du er jo Saul! Den onde ånd, der gav sig ud for at være profeten, underrettede først hemmeligt den onde kvinde om, at hun var blevet ført bag lyset. Derefter sagde den skikkelse, der foregav at være profeten, til Saul: Hvorfor har du forstyrret min ro og kaldt mig frem? Saul svarede: Jeg er i stor vånde; filisterne angriber mig, og Gud har forladt mig og svarer mig ikke mere, hverken ved profeterne eller ved drømme. Derfor lod jeg dig kalde, for at du skal sige mig, hvad jeg skal gribe til.. 122 Mens Samuel levede, lod Saul hånt om hans råd og tog hans irettesættelser ilde op; men nu, da

han var kommet i nød og blev truet af ulykker, betragtede han profetens hjælp som sit eneste håb, og for, at komme i forbindelse med Himmelens repræsentant opsøgte han helvedes sendebud men forgæves. Saul var fuldstændig i Satans vold, og nu så Djævelen, der elsker at gøre fortræd og ødelægge, sin store chance til at gøre det af med den ulykkelige konge. Det væsen, der udgav sig for at være Samuel, overbragte Saul dette frygtelige budskab som svar på hans indtrængende bøn: 123 Hvorfor spørger du mig, når Herren har forladt dig og er blevet din fjende? ... Eftersom du ikke adlød Herren, ... Herren vil også give Israel i filisternes hånd sammen med dig!"—Patriarker og Profeter, 680.

Da Saul spørger efter Samuel, lod Herren ikke Samuel vise sig for Saul. Han så ingen ting. Satan fik ikke lov til at forstyrre Samuels hvile i graven, og bringe ham frem til virkeligheden. Endog en spåkone. Gud giver ikke Satan magt til at oprejse den døde. Men Satans engle påtager sig de døde venners skikkelse, og taler og handler som dem, så han gennem bekendende kære venner bedre kan fremføre hans bedragelses arbejde. Satan kendte godt Samuel, og han vidste hvordan han skulle fremstille ham for en spåkone, og fuldstændig rette Sauls og hans sønners skæbne.—Profetiens Ånd 1:376.

Bibelens beretning om Sauls besøg hos kvinden i En-Dor har været et problem for mange bibelgranskere. Nogle mener, at det var Samuel selv, der talte med Saul, men Bibelen rummer tilstrækkelige oplysninger til at modbevise dette. Hvis Samuel, som nogle hævder, var i Himmelen, må enten Gud eller Satan have hentet ham ned til Jorden igen. Ingen kan et øjeblik få sig selv til at tro, at Satan havde magt til at hente Guds hellige profet ned fra Himmelen som svar på en ond kvindes besværgelser. Vi kan heller ikke drage den slutning, at Gud sendte ham ned til troldkvindens hule, for Herren havde allerede nægtet at svare Saul ved drømme, ved Urim og ved profeterne. 1. Sam. 28, 6. Gud havde selv valgt disse meddelelsesmidler, og han kasserede dem ikke for at overbringe sit budskab ved hjælp af Satans redskab.

Det svar, der blev givet, røber selv sin oprindelse. Formålet med det var ikke at tilskynde Saul til at omvende sig, men at kaste ham i ulykke, og dette er ikke Guds, men Satans speciale. Desuden siger skriften, at Sauls henvendelse til troldkvinden var en af årsagerne til, at Gud forkastede ham og lod ham dø. "Således døde Saul for den utroskabs skyld, han havde vist Herren, fordi han ikke havde givet agt på Herrens ord, også fordi han havde adspurgt en ånd for at få et råd og ikke søgt råd hos Herren. Derfor lod han ham dø, og kongemagten lod han gå over til David, Isajs søn." 1. Krøn. 10, 13-14. — Patriarker og Profeter, 683.

Kapitel II - Engle fra Davids Tid til det Babylonske Fangenskab

Davids regering

Arken forblev i Abinadabs hus indtil David blev konge. Han samlede alle Israels udvalgte mænd sammen, tredivetusinde, og gik for at hente Guds ark. De satte arken på en ny kære, og bragte den ud af Abinadabs hus. Uzza og Ajo, Abinadabs sønner, kørte vognen. David og hele Israels hus spillede for Herren med alle slags musikinstrumenter. "Men da de kom til Nakons tærskeplads, rakte Uzza hånden ud og greb fat i Guds ark, fordi okserne snublede. Da blussede Herrens vrede op mod Uzza, og Gud slog ham der, fordi han rakte hånden ud mod arken, og han døde på stedet ved siden af Guds ark." Uzza blev vred på okserne, fordi de snublede. Han viste en klar mistillid til Gud, selvom han, der havde bragt arken fra filistrenes land, ikke kunne tage vare på den. De engle som var med arken slog Uzza ned for at formasteligt utålmodigt lægge sin hånd på Guds ark. — Åndelige Gaver 4a:111.

Med henblik på nye erobringskrige besluttede David at gøre sin hær endnu større og forlangte, at alle, som havde den rette alder, skulle gøre militærtjeneste. For at kunne gennemføre denne plan var han nødt til at holde mandtal. Hans motiv var stolthed og ærgerrighed.....

Davids plan var i direkte strid med teokratiets principper. Selv Joab, der ellers ikke plejede at have skrupler, gjorde indvendinger..... Men Joab måtte bøje sig for kongens ord. ...

Den næste morgen bragte profeten Gad ham dette budskab: "Så siger Herren: Vælg! Vælger du tre hungersnødsår, eller vil du i tre måneder flygte for dine fjender og dine avindsmænds sværd, eller skal der komme tre dage med Herrens sværd og pest i landet, i hvilke Herrens engel spreder ødelæggelse i hele Israels område? Se nu til," sagde profeten videre, "hvad jeg skal svare ham, der har sendt mig!" ret

Kongen svarede: ... “lad mig så falde i Herrens hånd, thi hans barmhjertighed er såre stor; i menneskehånd vil jeg ikke falde.”—Patriarker og Profeter, 390.

En hurtig udslettelse følger efter. Halvfjerds tusinde blev udslettet ved pest. David og Israels ældste var i den dybeste ydmyghed, og i sorg for Herren. Da Herrens engel var på vej for at udslette Jerusalem, bad Gud ham standse sit dødsværk. En medynkende Gud elsker stadig sit folk, uanset deres oprør. Englen som var klædt i krigslignende klæder, med et draget sværd i sin hånd, rakt ud over Jerusalem, blev åbenbaret for David, og dem som er hos ham. David blev frygtelig bange, og råber ud i sine pinsler, og hans lidenskab for Israel. Han beder Gud at redde fårerne. I sin pinsel bekender han: »Det er mig, der har

syndet, mig, der har begået brøden; men fårene der, hvad har de gjort? Lad din hånd dog ramme mig og mit fædrenehus!«"—Profetiens Ånd 1:385, 386.

Herrens engel var standset uden for Jerusalem. Han stod på Morija bjerg, "ved Jebusitten Ornans tærskeplads". På profetens opfordring gik David op på bjerget og byggede Herren et alter "og ofrede brændofre og takofre; og da han råbte til Herren, svarede Herren ham ved at lade ild falde ned fra himmelen på brændofferalteret". "Da forbarmede Herren sig over landet, og Israel blev friet for plagen." ret

Det sted, hvor alteret blev bygget, skulle for al fremtid betragtes som helligt, og nu tilbød Ornan at skænke kongen det. Men kongen ville ikke tage imod tilbudet..... "Så gav David Ornan guld til en vægt af 600 sekel for pladsen. Dette sted var i forvejen mindeværdigt, for det var her, Abraham byggede et alter for at ofre sin søn. Nu blev det helliget, fordi den truende ulykke blev afværget her, og da man senere skulle bygge Salomos tempel....

Lige fra det øjeblik, David blev konge, havde det været et af hans kæreste ønsker at bygge Herren et tempel. Skønt han ikke fik lov at gøre det, kølnedes hverken hans iver eller brændende interesse for denne sag.—Patriarker og Profeter, 389, 391.

David igennem sin engel, og gav ham et mønster for det hus som Salomon skulle bygge til ham. En engel blev hvervet til at stå hos David, da han skrev de vigtige anvisninger ned til Salomon, om husets indretning.—Åndelige Gaver 4a:94.

Salomon

Folkets hjerter vendes mod Salomon ligesom folks hjerter var til David, og de adlød ham i alle ting. Herren sendte sin engel for at instruere Salomon i en drøm i nattestunden. Han drømte at Gud talte med ham. Da sagde Salomo: »Du viste stor miskundhed mod din tjener, min fader David, der jo også vandrede for dit åsyn i troskab, retfærdighed og hjertets oprigtighed; og du lod denne store miskundhed blive over ham og gav ham en søn, der nu sidder på hans trone. . . . . Giv derfor din tjener et lydhørt hjerte, så han kan dømme dit folk og skelne mellem godt og ondt; thi hvem kan dømme dette dit store folk!—Åndelige Gaver 4a:96, 97.

Udover keruberne på toppen af arken, gjorde Salomon to andre engle af større størrelse, stående på hver side af arken, der repræsenterede de himmelske engle der altid passede på Guds lov. Det var umuligt at beskrive dette tabernakels skønhed og glans. Ligesom i tabernaklet blev den hellige ark frembåret i højtidelig og ærbødig orden, og sat på sit sted under de to statelige kerubers vinger, som stod på gulvet.—Profetiens Ånd 1:413.

Elias

Efter at han første gang havde vist sig for Akab og udtalt Guds domme over for ham på grund af hans og Israels frafald, førte Gud hans vej fra Jesabels magt til et sikkert sted i bjergene, ved Kisjonbækken. Der ærede han Elias ved at sende ham mad morgen og aften ved en Guds engel. Da bækken blev tom, sendte han ham til enken i Sarepta og udførte et dagligt mirakel, ved at holde enken og Elias med mad.—Vidnesbyrd for menigheden 3:288.

Nu står Elias over for Akab og de falske profeter. De er omgivet af Israels hærskare. Elias er den eneste, der kommer for at forsvare Guds ære. Her står den mand, som hele riget har givet skylden for alle de ulykker, som er kommet over det. Han er tilsyneladende forsvarsløs, som han står der over for Israels konge, Baals profeter, soldaterne og folkets tusinder. Men Elias er ikke alene. Han er omgivet af Himmelens beskyttende hærskare engle, som er vældige i kraft.—Profeter og Konger, 76.

I solens klare lys, omgivet af tusinde, - krigsmænd, balprofeter, Israels monarker, - står det forsvarsløse menneske, Elias, tilsyneladende alene, men ikke helt alene. Himlens mægtigste hær omgiver ham. Engle som udmærker sig i styrke er kommet ned fra himlen for at beskytte den trofaste og retfærdige profet. Med streng og bydende stemme råber Elias: »Hvor længe vil I blive ved at halte til begge sider? Er Herren Gud, så hold eder til ham og er Ba'al Gud, så hold eder til ham!« Men folket svarede ham ikke et ord.«—Vidnesbyrd for menigheden 3:280.

Mens Israel står tvivlende og tøvende på Karmel, bryder Elias røst atter stilheden, "Jeg er den eneste af Herrens profeter, der er tilbage, og Baals profeter er 450 mand; lad os nu få to unge tyre; så skal de vælge den ene tyr og hugge den i stykker og lægge den på brændet, men ild må de ikke lægge til; den anden vil jeg lave til og lægge på brændet, men uden at tænde ild. Så skal I påkalde eders guds navn, og jeg vil påkalde Herrens navn; den gud, der svarer med ild, han er Gud!"—Profeter og Konger, 76.

Hvor gladelig ville Satan ikke, som faldt som lyn ned fra himlen, komme for at hjælpe dem, som han havde bedraget, og hvis sindelag han havde kontrolleret, og som var helt helliget til hans tjeneste. Han ville med glæde have sendt lyn og optændt deres ofre; men Jehova havde bundet Satan. Han havde begrænset hans magt, og alle hans bedrag kunne ikke give en eneste gnist til Baals altre.—Review and Herald, 30.september, 1873.

Svigtede Gud Elias i denne prøvelsens stund? Å, nej! Han elskede ikke sin tjener mindre, da denne følte sig svigtet af Gud og mennesker, end da der for ild ned fra himmelen og oplyste bjerget som svar på hans bøn. Mens Elias lå og sov, blev han vækket ved, at han mærkede en let berøring og hørte en mild stemme. Han for forskrækket op og skulle lige til at flygte, fordi han var bange for, at fjenden havde opdaget ham. Men det medfølende

ansigt, som var bøjet over ham, var ikke en fjendes, men en vens. Gud havde ladet en engel fra Himmelen bringe mad til sin tjener. "Stå op og spis!" sagde engelen. "Og da han så sig om, se, da lå der, hvor hans hoved havde hvilet, et ristet brød, og der stod en krukke vand." ret

Da Elias havde spist den mad, som var sat frem for ham, lagde han sig atter til at sove. Engelen kom for anden gang. Han rørte ved den udmattede mand og sagde blidt og medfølende: "Stå op og spis, ellers bliver vejen dig for lang!" "Da stod han op og spiste og drak; og styrket af dette måltid vandrede han i fyrretyve dage og fyrretyve nætter lige til Guds bjerg Horeb," hvor han søgte ly i en hule.—Profeter og Konger, 84.

Da Elias sad ensom og modløs i ørkenen, sagde han, at han havde fået nok af livet, og bad om at måtte dø. Men i sin nåde tog Herren ham ikke på ordet. Der ventede ham endnu en stor opgave. — Profeter og Konger, 228.

Herrens ord kom ved en mægtig engel, til ham: “ Hvad er du her efter, Elias?” I sjælsbitterhed, knurrede Elias beklagende: ” Jeg har været fuld af nidkærhed for Herren, hærskarers Gud, fordi israeliterne har forladt din pagt; dine altre har de nedbrudt, og dine profeter har de ihjelslået med sværd! Jeg alene er tilbage, og nu står de mig efter livet!” ret

Da profeten blev kaldt til at forlade hulen, som han skjulte sig I, bad englen ham stille sig frem for Herren på bjerget, og lytte til Hans ord. Idet Elias adlød, “se, Herren gik forbi, og et stort og stærkt vejr, der sønderrev bjerge og sprængte klipper, gik foran Herren, men Herren var ikke i vejret. Efter vejret kom der et jordskælv, men Herren var ikke i jordskælvet. Efter jordskælvet kom der ild, men Herren var ikke i ilden. Men efter ilden kom der en stille, sagte susen og da Elias hørte den, hyllede han sit hoved i sin kappe og gik ud og stillede sig ved indgangen til hulen.” Idet hans gnavenhed fortiede, blev han blødgjort og underlagt. Han kendte nu en stille tillid, fra tilliden til Gud, vil altid være en nærværende hjælp i trængende stund.—Review and Herald, 23.oktober, 1913.

Da Elias var i færd med at skulle forlade Elisa, sagde han til denne: ”Sig hvad du ønsker jeg skal gøre for dig før jeg bliver taget bort fra dig! Elisa sagde: Lad en dobbelt del af din ånd tilfalde mig! —GW 116.

“Da sagde han : Det er et stort forlangende, du kommer med! Dersom du ser mig, når jeg tages bort fra dig, ... Mens de nu gik og talte sammen, se, da kom en ildvogn og ildheste og skilte dem ad, og Elias for op til Himmelen i stormvejret.

“Og Elisa så det og råbte: Min fader, min fader, du Israels vogne og ryttere!”—Uddannelse, 59-60.

Elisa

I anden kongebog læser vi hvordan hellige engle kom på mission for at passe på Herrens udvalgte tjenere. Profeten Eliasa var i Totan, og Syriens konge sendte heste og vogne hidtil for at hente ham. ”Næste morgen tidlig, da den Guds mand gik ud, se, da var byen omringet af en hær og heste og vogne, da sagde hans tjener til ham: »Ak, herre, hvad skal vi dog gribe til?« — Australian Union Gleaner. 20.august, 1902.

Frygt ikke" svarede profeten, "thi de, der er med os, er flere end de, der er med dem!" For at tjeneren selv kunne forvisse sig om det, bad Elisa og sagde: "Herre, luk hans øjne op, så han kan se!" Da lukkede Herren tjenerens øjne op, og han så, at bjerget var fuldt af ildheste og ildvogne rundt om Elisa." Der befandt sig en hel skare himmelske engle imellem Guds tjener og de bevæbnede fjender. De var steget ned i kraft og vælde, ikke for at ødelægge eller modtage hyldest, men for at slå lejr om og hjælpe Herrens svage og hjælpeløse børn.—Profeter og konger, 256, 257.

Det blev ikke forundt Elisa at følge sin herre i en ildvogn. Herren tillod, at han fik et langvarigt sygeleje. Mens han lå svag og lidende, stolede han fuldt og fast på Guds løfter og så sig til stadighed omgivet af himmelske sendebud, som bragte ham trøst og fred. På Dotans høje så han sig omgivet af himmelske hære, Israels ildvogne og ryttere; i denne stund ejede han også bevidstheden om, at der var medfølende engle hos ham, og han følte sig styrket. — Profeter og konger, 263, 264.

Esajas

På Esajas tid vakte det ikke engang opsigt, at folk dyrkede afguder. Se Es. 2,8-9. Uretfærdigheden havde taget en sådan overhånd i alle samfundslag, at de få, der blev ved at være tro imod Gud, ofte fristedes til at miste modet og opgive det hele i fortvivlelse.....

Det var sådanne tanker, der optog Esajas sind, da han stod i templets søjlegang. Pludselig så det ud, som om porten og det inderste forhæng i templet blev fjernet, og han fik lov at se ind i det allerhelligste, hvor selv en profet ikke havde adgang. Her så han et syn. Herren sad på en såre høj trone, og hans slæb fyldte helligdommen. På begge sider af tronen stod serafer. De skjulte ærbødigt ansigtet, idet de gjorde tjeneste for deres skaber, og råbte højtideligt: "Hellig, hellig, hellig er hærskarers Herre, al jorden er fuld af hans herlighed!" — Profeter og konger, 306, 307.

En ubeskrivelig herlighed strømmede fra en fornem person på tronen, og Hans optog fyldte templet, idet Hans herlighed til sidst vil fylde jorden. Keruberne var på begge sider af nådestolen, som bevogtede rundt om den store konge, og de glødede af den herlighed som omgav dem fra Guds nærhed. Idet deres lovprisningssange genlød i dybe og alvorlige tilbedelsestoner, skælvede portens piller, som om det var et jordskælv. Disse hellige væsener sang lovprisning og Guds herlighed ud, med deres læber der ikke var besmittet af

synd. Modsætningen mellem den svage lovprisning som han havde været vandt til at bedyre Skaberen med, og den brændende lovprisning af seraferne, forbavsede og ydmygede profeten. For en tid havde det været hans højeste privilegium at påskønne den pletfrie renhed i Jehovas ophøjede karakter. Medens han lyttede til englene sang, og de råbte, "Hellig, hellig, hellig, er Hærskares Herre, hele jorden er fuld af hans herlighed," gik Herrens uendelige magt, og uovertrufne majestæt forbi mig i hans syn, og fik det indprentet i hans sjæl. I lyset af denne uforlignelige udstråling som gjorde alt tydeligt som han kunne bære i åbenbaringen af den guddommelige karakter, stod hans indre smudsighed frem for ham, med en slående klarhed. Alle hans ord virkede skammelige for ham.—Review and Herald, 16. oktober, 1888.

Seraferne boede i Jesu nærhed, dog skjulte de deres ansigter og fødder med deres vinger. De så på Kongen i Hans skønhed, og dækkede sig selv til. Da Esajas stå Guds herlighed, blev hans sjæl lamslået i støvet. På grund af det utilslørede syn han allernådigst fik lov at se, blev han selv helt ydmyghed. Dette vil altid virke på menneskesindet, når strålerne fra Retfærdighedens Sol skinner herligt på sjælen. . . . Kristi voksende herlighed blev åbenbaret, menneskeagenten vil ikke se æren hos sig selv; for hans sjæls skjulte deformitet blotlægges, og selvagtelsen og selvforherligelsen lægges bort. Selvet dør og Kristus lever.—BE & The Signs of the Times, 3.december, 1894.

Således var situationen, da Esajas blev kaldet til profetgerningen; men han blev ikke modløs, for sejrskoret fra englene omkring Guds trone ringede endnu i hans øren: "Al jorden er fuld af hans herlighed!" Esajas. 6,3. Hans tro blev yderligere styrket, da han i en række syner fik lov at se Guds menighed vinde herlige sejre. Det skulle komme dertil, at landet blev "fuldt af Herrens kundskab, som vandene dækker havets bund" Esajas 11,9. — Profeter og konger, 371.

Ezekiel

På floden Kebars bredder så Ezekiel et stormvejr, som syntes at komme fra nord, "og en vældig sky fulgte med, omgivet af stråleglans og hvirvlende ild, i hvis midte det glimtede som funklende malm". Et antal hjul, som var anbragt inden i hinanden, blev drevet frem af fire levende væsener. Højt over alt dette "var der noget som safir at se til, noget ligesom en trone, og på den, ovenover, var der noget ligesom et menneske at se til". "Under kerubernes vinger sås noget, der lignede en menneskehånd." Ez. 1,4. og 26; 10,8.

Hjulene var anbragt på en så kompliceret måde, at det hele ved første øjekast så ud til at være én stor forvirring. Men i virkeligheden bevægede de sig i fuldkommen harmoni. Hjulene blev drevet frem af himmelske væsener, som blev støttet og ledet af hånden under kerubernes vinger. Over dem sad den evige Gud på safirtronen. Rundt om tronen var der en regnbue, som er symbolet på Guds nåde.

Ligesom den komplicerede mekanisme, der lignede hjul, blev ledet af hånden under kerubernes vinger, således kontrolleres de komplicerede menneskelige begivenheder af en guddommelig magt. Midt i nationernes kamp og tummel leder han, der troner over keruberne, stadig begivenhederne på denne jord. — Profeter og konger, 535, 536.

Kapitel 12 - Engle fra fangenskabet til Johannes døber

Daniel og hans tre venner

Guds kærlighed og gudsfrygt, blev fremlagt for Daniel, og han uddannede og oplærte alle sine kræfter til at besvare den Store Lærers elskelige omsorg så vidt muligt, bevidst om sin lydhørhed over for Gud. De fire hebræiske unge mænd ville ikke lade selviske motiver og kærlighed fornøjelser optage de gyldne øjeblikke i dette liv. De arbejdede med villigt hjerte og parat sin. Der er ingen højere standard end de kristne ikke kan nå. Gud kræver mere af enhver kristen elev, end det han har fået givet. I er ”et skulespil for verden, for engle og for mennesker.” — Kristne grundprincipper, 230.

Dem som gør som Daniel og hans efterfølgere gjorde, vil samarbejde med Gud og englene.—Frigivede Manuskripter 4:125.

Nebukadnezzars ildovn

Herren vil gøre lige så store ting for dem, der står fast på rettens side i den sidste tid af jordens historie, som han gjorde for Sjadrak, Mesjak og Abed-Nego. Han, der gik omkring i den gloende ovn sammen med de trofaste hebræere, vil være hos sine efterfølgere, uanset hvor de måtte befinde sig. Han vil trøste og styrke dem ved sin nærværelse. Midt i trængselstiden en trængselstid, som der aldrig har været magen til, så længe der har været folkeslag til vil hans udvalgte stå urokkelige. Satan og hele ondskabens hær kan ikke dræbe selv det svageste af Guds børn. Vældige engle beskytter dem, og Herren vil for deres skyld give sig til kende som "gudernes Gud" der fuldt ud er i stand til at frelse dem, som stoler på ham.—Profeter og Konger, 513.

Belshazzars gilde

Da de var den nat midt i den afgudstilbedende latter, blegnedes kongens ansigt pludseligt, og han virkede lammet af rædsel; for se! en blodløs hånd skrev mystiske bogstaver på muren over ham. Svigerbrødrene så den mærkværdige og, for dem, ulæselige skrift. Den ophidsende munterhed dør bort, og en smertelig tavshed falder over skaren. Kongens tanker trængte ham, ”hans hofters ledemod slappedes, og hans knæ slog imod hinanden.” Skælvende af rædsel, ”råbte med høj røst, at man skulle føre manerne, kaldæerne og stjernetyderne ind; og kongen tog til orde og sagde til Babels vismænd: »Enhver, som kan læse denne skrift og tyde mig den, skal klædes i purpur, guldkæden skal hænges om hans hals, og han skal være den tredje mægtigste i riget.« Men disse mænd var ikke mere i stand til at tolke de mystiske bogstaver som Guds engels hånd skrev, end de kunne fortolke Nebukadnezzars drøm.—Review and Herald, 8.februar, 1881.

Der var et vidne ... i Belshazzars palads ved denne højtid .... Ved den lejlighed skrev englene bogstaver på paladsets mure.— Ellen G. White 1888 Materialer, 517.

Daniel i løvekulen

Daniel bad tre gange om dagen til sin Gud. Satan er rasende ved bønnens lyd, for han ved at han vil lide tab. Daniel blev foretrukket frem for præsidenter og fyrster fordi en fortrinlig ånd var i ham. Faldne engle frygtede at hans indflydelse ville svække deres kontrol over rigets herskere, for Daniel var i høj rang. Den anklagede hær af onde engle oprørte præsidenter og fyrster til misundelse og jalousi og de vogtede Daniel nøje for at finde noget imod ham, som de kunne anklage ham for kongen, men det mislykkedes for dem. Da prøvede disse sataniske agenter at gøre hans trofasthed mod Gud til årsag for hans ødelæggelse. Onde engle lagde planer for dem og disse agenter satte dem hurtigt i kraft. Kongen tog sig ikke af de listige triks der var påtænkt mod Daniel.

Med fuld kundskab til kongens dekret, bøjede Daniel sig stadig for sin Gud, »havde han åbne vinduer.« Han anså bøn til Gud for at være af så stor betydning at han hellere ville ofre sit liv end at opgive bønnen. På grund af sin bøn til Gud, blev han kastet i løvekulen. Så langt udretter onde engle deres hensigter. Men Daniel forsatte med at bede, selv i løvekulen. Blev han overgivet til fortæring? Glemte Gud ham dér? Oh nej; Jesus den mægtige befalingsmand over himlens hære, sendte sin engel for at lukke munden på disse sultne løver, så de ikke kunne såre det bedene Guds menneske; og alt var fred i den forfærdelige kule. Kongen forvissede sig om at han blev beskyttet og bragte ham ud med ære. Satan og hans engle blev overvundet og rasende. De agenter han havde hvervet blev fordømt til undergang på den samme forfærdelige måde som de havde tænkt sig at ødelægge Daniel..—Åndelige Gaver 4b:85, 86.

Gabriel blev sendt for at forklare synet i Daniel 8

Kort før Babylons fald grundede Daniel over disse profetier og bad Gud hjælpe ham at forstå det åremål, som var omtalt heri. Ved denne lejlighed fik han en række syner om rigernes opkomst og fald. Det første syn, som står omtalt i Daniels bogs syvende kapitel, blev fortolket, men profeten fik dog ikke forklaring på alt. "Jeg, Daniel, blev såre forfærdet over mine tanker," skrev han om sin erfaring på denne tid, "og mit ansigt skiftede farve; men jeg gemte sagen i mit hjerte." Dan. 7,28.

Daniel fik endnu et syn, som kastede lys over fremtidens begivenheder, og ved slutningen af synet hørte han "en hellig tale, og en anden hellig spurgte den talende: "Hvor lang tid gælder synet ....." Dan. 8,13. Da han hørte svaret: "2300 aftener og morgener; så skal helligdommen komme til sin ret igen" , blev han tvivlrådig. Han bad af hele sit hjerte for at få klarhed over, hvad synet betød. Han kunne ikke forstå, hvilken forbindelse der var mellem de halvfjerds års fangenskab, som var forudsagt ved Jeremias, og de 2300 år, som

den himmelske gæst i synet havde sagt skulle forløbe, før Guds helligdom kom til sin ret igen. Engelen Gabriel gav ham en delvis forklaring, men da profeten hørte disse ord: "Men du skal lukke for synet; . . . . lå syg en tid lang. Jeg var rædselsslagen over synet og forstod det ikke.

Daniel var stadig meget bekymret på Israels vegne og gav sig atter til at studere Jeremias profetier. De var meget tydelige så tydelige...

Med en tro, som grundede sig på det sikre profetiske ord, bad Daniel indtrængende Herren om at opfylde disse løfter i hast.—Profeter og Konger, 553, 554.

Da Daniels bøn steg op, kom englen Gabriel farende ned fra himlens sale, for at fortælle ham at hans bønner var blevet hørt og besvaret. Denne mægtige engel var blevet hvervet til at gøre ham dygtig og give ham forståelse, - for at åbne fremtidens mysterier for ham. Således blev Daniel, idet han alvorligt søgte at forstå sandheden, komme i samkvem med himlens delegerede budbringer.—Review and Herald, 8.februar, 1881.

Even before he had finished pleading with God, Gabriel again appeared to him and called his attention to the vision he had seen prior to the fall of Babylon at the death of Belshazzar. The angel then outlined in detail the period of the seventy weeks.—Review and Herald, 21.marts, 1907.

Kampen for indflydelse over Persiens konge

Ved dette ser vi at de himmelske organer skal kæmpe mod hindringer før Guds hensigter er opfyldt til sin tid. Persiens konge blev kontrolleret af den højeste af alle de onde engle. Han nægtede, ligesom Farao gjorde, at lyde HERRENS Ord. Gabriel erklærede: han modstod mig i 21 dage ved hans repræsentationer imod Jøderne. Men Michael kom ham til hjælp og han blev hos Persiens konge og holdt magterne i skak ved at give gode råd imod dårlige råd.—S.D.A. Bibelkommentaren 4:1173.

[Kyros] den [Persiske] den monarken havde modsat sig Guds Ånds aftryk, i de tre uger da Daniel fastede og bad, men himlens Fyrste, ærkeenglen Michael, blev sendt for at vende den hårdnakkede konges hjerte, og handle resolut på Daniels bøn.—Review and Herald, 8.februar, 1881.

Ingen ringere end Guds Søn viste sig for Daniel. Denne beskrivelse er lig med den som blev givet til Johannes da Kristus blev åbenbaret til ham på Patmos.

Nu kommer vores HERRE med en anden himmelsk budbringer for at lære Daniel hvad der skal ske i vore dage.—Review and Herald, 8.februar, 1881.

Daniel ... kunne ikke se på englens ansigt, og han havde ingen kræfter; det var alt sammen væk. Så englen der kom til ham, og satte ham på sine knæ. Han kunne ikke ham

da. Og så kom englen til ham og så ud som en mand. Da kunne han ikke klare synet. — Frigivede Manuskripter 2:348.

Sejreren blev til sidst vundet, og fjendens hære blev holdt i skak alle Cyrus' dage, som regerede i syv år, og alle hans søns Cambyses dage, som regerede i momring syv og helt halvt år. — Review and Herald, 5.december, 1907.

Det andet Tempel

Det andet tempel var ikke så prægtigt som det første, og det blev heller ikke helliget ved de samme synlige tegn på Guds nærværelse ved indvielsen. Der udfoldedes ingen overnaturlig kraft på indvielsesdagen. Det andet tempel var ikke så prægtigt som det første, og det blev heller ikke helliget ved de samme synlige tegn på Guds nærværelse ved indvielsen. Der udfoldedes ingen overnaturlig kraft på indvielsesdagen. Man kunne ikke se Herrens herlighed fylde den nye helligdom. Der kom ikke ild ned fra himmelen for at fortære offeret på alteret. Shekinah dvælede ikke længer mellem keruberne i det allerhelligste. Arken, nådestolen og vidnesbyrdets tavler var her ikke. Når præsten forelagde Herren en sag, fik han ikke svar ved et tegn fra Himmelen.—Profeter og Konger, 596, 597.

Ezra

De landflygtige, som var vendt hjem sammen med Ezra, bragte "brændofre til Israels Gud" dels som et syndoffer og dels som et udtryk for deres taknemmelighed over, at de var blevet beskyttet af hellige engle på rejsen. —Profeter og Konger, 619.

Nehemis

Nehemias ventede i fire måneder på en gunstig anledning til at fremsætte sin anmodning for kongen. Skønt han var dybt bedrøvet hele tiden, forsøgte han at se glad ud, når han var i kongens nærværelse. Alle havde pligt til at se ubesvarede og lykkelige ud i disse luksuriøse og prægtige sale; ingen af kongens tjenere måtte se bedrøvet ud. Men når Nehemias havde sine stille stunder, hvor ingen mennesker så ham, var Gud og englene vidne til, at han bad, græd og bekendte sine og folkets synder. — Profeter og Konger, 630.

Zakarias' syn

"Derpå løftede jeg mine øjne" sagde Zakarias "og skuede, og se, der var en mand med en målesnor i hånden. Jeg spurgte: »hvor skal du hen?« Han svarede: »Hen at måle Jerusalem og se, hvor bredt og langt det er.« og se, engelen, som talte med mig, trådte frem, og en anden engel trådte frem over for ham, og han sagde til ham: »løb ben og sig til den unge mand der: Som åbent land skal Jerusalem ligge, så mange mennesker og dyr skal der være i det. Jeg vil selv, lyder det fra Herren, være en ildmur omkring det og herliggøre mig i det."—Review and Herald, 26.december, 1907.

Joshuas syn og englen

Satans anklager blev vist for profeten. Han siger: "Derpå lod han mig se ypperstepræsten Josua, og han stod foran Herrens engel, medens Satan stod ved hans højre side for at føre klage imod ham."—Review and Herald, 22.august, 1893.

En i højeste grad gribende og indtryksfuld fremstilling af Satans gerning og Kristi gerning og af vor guddommelige Midlers magt til at overvinde sit folks anklager findes i Zakarias's profeti. I et helligt syn ser profeten ypperstepræsten Josua, iført »snavsede klæder«, stående foran Herrens engel i bøn om Guds barmhjertighed mod hans folk, som er i stor nød. Satan er ved hans højre side for at stå ham imod.

Fordi Israel var blevet udvalgt til at bevare kundskaben om Gud på jorden, havde de lige siden deres første begyndelse som en nation i særlig grad været genstand for Satans fjendskab og han havde besluttet at afstedkomme deres ødelæggelse. Så længe de var lydige mod Gud, kunne han ikke gøre dem nogen skade; derfor havde han brugt al sin magt og list for at forlede dem til synd. Besnærede af hans fristelser havde de overtrådt Guds lov og således skilt sig fra kilden til deres styrke og var blevet overladt som et bytte for deres hedenske fjender. De blev ført til Babylon i fangenskab og opholdt sig der i mange år.

Dog forlod Herren dem ikke. Hans profetier blev sendt til dem med irettesættelser og advarsler. Folket vågnede op og indså deres syndeskyld, ydmygede sig for Gud og vendte sig til ham i bodfærdighed. Da sendte Herren dem budskaber med opmuntring og erklærede, at han ville udfri dem af fangenskabet og tage dem til nåde igen. Det var dette, Satan var bestemt på at forhindre. En levning af Israel var allerede vendt tilbage til deres eget land og Satan søgte at bevæge hedenske nationer, som var hans redskaber, til at ødelægge dem fuldstændigt. . . . .

Ypperstepræsten kan ikke forsvare sig selv eller sit folk mod Satans anklager. Han påstår ikke, at Israel er uden fejl. I sine snavsede klæder, der er et symbol på folkets synder, hvilke han som deres repræsentant bærer, står han for engelens åsyn og bekender deres brøde, medens han dog påpeger deres omvendelse og ydmygelse, idet han forlader sig på en syndstilgivende Genløsers nåde og i tro tilegner sig Guds løfter.

Da bringer engelen, som er Kristus selv, synderes Frelser, sit folks anklager til tavshed, idet han siger: »Herren true dig, Satan. Herren true dig, han, som udvalgte Jerusalem. Er denne ikke en brand, som er reddet ud af ilden?« Israel havde længe været i trængselens ildovn. På grund af deres synder var de nær ved at blive fortæret af den flamme, Satan og hans hjælpere havde tændt for at ødelægge dem; men nu havde Gud udstrakt sin hånd for at befri dem. I deres anger og ydmygelse vil den medlidende Frelser ikke overlade sit folk i hedningernes vold. . . . .

Josuas forbøn bliver hørt og befalingen udgår: »Tag de snavsede klæder af ham!« og til Josua udtaler engelen: »Se, jeg har taget din skyld fra dig og du skal have højtidsklæder på.« »Og de satte et rent hovedbind på hans hoved og gav ham rene klæder på.« Hans egne og folkets synder var tilgivet. Israel blev iført »højtidsklæder« - Kristi retfærdighed blev dem tilregnet, Hovedbindet, der blev sat på Josuas hoved, var et sådant, som præsterne brugte og bar indskriften: "Helliget Herren", hvilket betegnede, at han trods sine tidligere overtrædelser nu var skikket til at gøre tjeneste for Gud i hans helligdom.

Efter således højtideligt at have forlenet ham med præsteværdighed erklærede engelen: »Så siger Hærskarers Herre: Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter, skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde og jeg vil give dig gang og sæde blandt dem, som står her.« Han ville blive hædret som dommer eller leder over templet og hele dets tjeneste; han skulle vandre blandt tjenende engle endog i dette liv og til sidst forenes med den herliggjorte skare omkring Guds trone. — Vidnesbyrd for menigheden 5:467-469.

Disse forvissende ord gives til alle der tror på Gud. Tag imod dette forunderlige løfte. Det er ikke et menneske som taler. “Så siger Hærskares Herre: Hvis du vandrer på mine veje og holder mine forskrifter, skal du både råde i mit hus og vogte mine forgårde, og jeg giver dig gang og sæde blandt dem, som står her.” ret

“Blandt dem, som står her.” Fjendens hære, som prøver at bringe Guds folk i vanry, og himlens hære, ti tusinde gange ti tusinde engle, som våger og passer på Guds fristede folk, opløfter dem og styrker dem – det er dem der står der. Og Gud siger til sine troende: I skal vandre iblandt dem. I skal ikke overvundet af mørkets kræfter. I skal stå foran mig for øjnene af hellige engle, som er sendt ud for at tjene dem, der skal arve frelsen.—Review and Herald, 30.april, 1901.

Synet om de syv lamper og to oliventræer

Umiddelbart efter Zakarias syn, og englen der fik det til ypperstepræsten, som sin egen opmuntring og opmuntring til alle Guds folk, modtog profeten et personligt vidnesbyrd om Zerrubabels arbejde. ”Engelen, som talte med mig,” erklærede Zakarias, ”vakte mig så atter, som man vækker et menneske af hans søvn, og spurgte mig: »hvad skuer du?« Jeg svarede: »Jeg, skuer, og se, der er en lysestage, helt og holdent af guld, og et oliekar ovenpå og syv lamper og syv rør til lamperne, desuden to olietræer ved siden af den, et til højre, et andet tilvenstre for oliekarret.« — Review and Herald, 16.januar, 1908.

Som talte med mig: "Hvad betyder disse ting, herre? Hvad betyder de to olietræer der til højre og venstre for lysestagen?" og videre spurgte jeg: "Hvad betyder de to oliegrene ved siden af de to guldrør, som leder den gyldne olie ned derfra?" Han svarede:.... "Det er de to med olie salvede, som står for al jordens Herre."

De to salvede væsner står ved siden af al jordens Herre og har den stilling, som engang var givet til Satan som den skærmende kerub. Ved hjælp af de hellige væsner, der omgiver Herrens trone, opretholder han en stadig forbindelse med jordens beboere. — Review and Herald, 20.juli, 1897.

Engle på Esthers tid

Kong beslutning mod jøderne var opnået under falske foregivender, ved at fremstille disse særskilte folk i et forkert lys. Satan anstiftede planen for at befri jorden for dem, der bevarede kundskaben om den sande Gud. Men hans intriger blev kuldkastet af en modvirkende magt, der råder iblandt menneskenes børn. Engle, som er vældige i magt, blev bemyndiget til at beskytte Guds folk og deres modstanderes intriger faldt tilbage på dem selv. — Vidnesbyrd for menigheden 5:450.

På den dag, da jøderne skulle være udryddet, sluttede de "sig sammen i deres byer i alle kong Ahasverus lande for at lægge hånd på dem, der ville dem ondt; og ingen holdt stand imod dem, thi frygt for dem var faldet på alle folkene". Gud havde befalet engle, som er vældige i styrke, at beskytte sit folk, mens de "værgede deres liv". Est. 9,2. 16. — Profeter og Konger, 602.

Johannes Døbers far

Zakarias boede i "Judæas bjergland" men han var draget op til Jerusalem for i en uge at gøre tjeneste i templet, den præstetjeneste, der krævedes to gange om året af præsterne af hvert skifte....

Han stod foran det gyldne alter i helligdommen..... Pludselig følte han tilstedeværelsen af noget guddommeligt. En Herrens engel viste sig for ham, "stående ved højre side af røgelsealteret". Engelens stilling var tegn på en gunstbevisning, men Zakarias lagde ikke mærke til dette. Han havde gennem mange år bedt om, at Frelseren måtte komme. Nu havde Himmelen sendt ham bud for at forkynde, at disse bønner var ved at gå i opfyldelse; men Guds nåde syntes ham for stor til, at han kunne fæste lid til den. Han blev grebet af frygt og selvbebrejdelse.

Men han blev hilst med denne glædelige forsikring: "Frygt ikke, Zakarias! thi din bøn er hørt, og din hustru Elisabet skal føde dig en søn, og ham skal du give navnet Johannes..... Zakarias sagde til engelen: 'Hvordan skal jeg få vished om dette? jeg er jo gammel, og min hustru er højt oppe i årene." ret

Som svar på Zakarias' spørgsmål sagde engelen: "Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn, og jeg er sendt hid for at tale til dig og bringe dig dette glædesbudskab." Fem hundrede år tidligere havde Gabriel kundgjort Daniel den profetiske periode, som skulle nå ned til Kristi komme. Kundskaben om, at denne periode var ved at udløbe, havde

tilskyndt Zakarias til at bede om Messias' komme. Nu var det samme sendebud, som havde meddelt profetien, kommet for at forkynde dens opfyldelse.

Engelens ord: "Jeg er Gabriel, som står for Guds åsyn," viser os, at han indtager en høj stilling i de himmelske boliger. Da han kom med et budskab til Daniel, sagde han: "Ikke en hjælper mig imod dem undtagen Mikael, eders fyrste." Dan. 10,21. Frelseren taler om Gabriel i Åbenbaringen, idet han siger, at "han sendte bud ved sin engel og gav det til kende i billeder for sin tjener Johannes Åb 1,1. Og engelen sagde til Johannes: "Jeg er din medtjener og dine brødre profeternes." Åb. 22,9. Hvilken vidunderlig tanke at den engel, der i værdighed kommer lige efter Guds Søn, er udvalgt til at forkynde Guds hensigter for syndige mennesker!—Den Store Mester, 57-59.

Johannes Døbers arbejde blev forudsag at den engel der besøgte Zakarias i templet. “»Frygt ikke, Zakarias!” sagde han, ”thi din bøn er hørt, og din hustru Elisabet skal føde dig en søn, og ham skal du give navnet Johannes. Og ... han skal fyldes med Helligånden, ... og mange af Israels børn skal han omvende til Herren, deres Gud. Selv skal han gå foran ham i Elias' ånd og kraft.”—Review and Herald, 20.februar, 1900.

Englen Gabriel gav Johannes forældre særlig anvisninger om mådehold. En af den ophøjede engle fra himlens trone gav en lektie om helsereformen.—Profetiens Ånd 2:43.

Gud op rejste en budbringer i Johannes Døber, der bereder Herrens vej. Han skulle frembære et uforfærdet vidnesbyrd til verden, der dadler og fordømmer synd. Ved bebudelsen af Johannes mission og arbejde, sagde englen: ”Selv skal han gå foran ham i Elias' ånd og kraft for at vende fædrenes hjerter til børnene og de genstridige til retfærdiges sind, så han kan berede Herren et velskikket folk.”—Review and Herald, 2.august, 1898.

Kapitel 13 - Kristi Inkarnation og Første Liv

Inkarnationen er et dybt mysterium

Når vi beskuer Kristi menneskevorden, står vi uforstående over for et ufatteligt mysterium, som ligger langt over den menneskelige tanke. Jo mere vi tænker over det, des mere forunderligt bliver det. Hvor vældig er ikke kontrasten mellem Kristi guddommelighed og det hjælpeløse spædbarn i krybben i Betlehem! Hvordan kan vi spænde over kløften mellem den mægtige Gud og det hjælpeløse barn? Og dog blev verdeners skaber i hvem guddomsfylden boede legemlig, åbenbaret i det hjælpeløse spædbarn i krybben. Højt hævet over alle engle, Faderens jævnbyrdige i værdighed og ære, og dog i menneskelig skikkelse! Guddommelighed og menneskelighed blev forenet på mystisk, ubegribelig vis, og mennesket og Gud blev ét. Det er i denne forening, vi finder håb for vor faldne slægt.—Signs of the Times, 30.juli, 1896.

Universet våger

Kristi komme til vor verden var en stor begivenhed, ikke kun for denne verden, men for alle verdener i Guds univers. Han påtog sig vor natur, over for himmelske intelligensvesener, for at fristes på alle punkter som vi er.—Signs of the Times, 20.februar, 1893.

Ved at komme for at tage bolig hos os skulle Jesus åbenbare Gud for, både mennesker og engle. . . . . Men denne åbenbaring gjaldt ikke alene hans jordiske børn. Vor lille verden er universet lærebog. Guds vidunderlige, nådige hensigter, den frelsende kærligheds mysterium, er det emne, som "engle attrår at få indblik i," og det vil beskæftige dem gennem endeløse tider.—Den Store Mester, 19, 20.

Hvorfor Kristus påtog sig menneskenatur

Overfor himmelens engle triumferede han stolt over, at Kristus som menneske ville være den svageste, og at han selv da kom til at vinde over ham. Han hoverede over at Adam og Eva i Edens have ikke havde kunnet modstå hans fristelser da han appellerede til appetitten.—Review and Herald, 28.juli, 1874.

Guds enbårne søn kom til vor verden som et menneske, for at åbenbare verden at mennesker kunne holde Guds lov. Satan, den faldne engel, erklærede at intet menneske kunne holde Guds lov, efter Adams ulydighed. — Frigivede Manuskripter 6:334.

Satan hævede at det var umuligt for mennesker at holde Guds lov. For at bevise det forkerte i denne påstand, forlod Kristus Sin høje rang, påtog Sig menneskenatur, og kom til jorden for at stå ved den faldne slægts hoved, og vise at menneskene kunne modstå Satans fristelser.—The Upward Look, 172.

Kristi menneskenatur

Hans menneskenatur var skabt; den havde ikke engang menneskers engles kræfter. Det var mennesker, identiske med sig selv.—Udvalgte Budskaber 3:129.

I menneskers svaghed mødte Kristus de fristelser der havde den højeste kraft som Gud havde givet englefamilien.—Review and Herald, 28.januar, 1909.

Beretningen om Betlehem er et uudtømmeligt emne. Et "dyb af rigdom og visdom og indsigt hos Gud" findes skjult deri. Rom. 11,33. Vi undres over Frelserens opofrelse ved at bytte Himmelens trone med krybben og de tilbedende engles ledsagelse med dyrene i stalden. Menneskelig stolthed og selvtilfredshed bliver gjort til skamme ved hans nærværelse. Dog var det kun begyndelsen til hans forunderlige fornedrelse. Det ville have været en næsten ufattelig ydmygelse for Guds Søn at påtage sig menneskeskikkelse, selv da Adam stod uskyldig i Edens have. Men Jesus påtog sig menneskeskikkelse, da slægten gennem fire tusinde år var blevet svækket af synden. Ligesom ethvert af Adams børn gik han ind under den store arvelighedslovs følgevirkninger. Hvori disse bestod, ser vi gennem hans jordiske forfædres historie. Han kom med en sådan arv for at dele vore sorger og fristelser og for at give os eksemplet på et liv uden synd.—Den Store Mester, 27.

Som Gud, kunne Kristus ikke fristes mere end Han ikke blev fristet fra Sin alliance med himlen. Men da Kristus ydmygede Sig selv til menneskenatur, så kunne han fristes. Han havde ikke blot påtaget sig englenes natur, men menneskelighed, fuldstændig identisk med vor natur, dog uden plet af synd. Et menneskes legeme, et menneskes tankesind, med alle disse særlige egenskaber, var Han ben, hjerne og muskler. Et menneske af vort kød, var han begrænset som det svage menneske. Omstændighederne ved hans liv, var af en sådan karakter, han blev udsat for al det besvær som tilkommer mennesker, ikke i velstand, ikke i vellevned, men i armod, afsavn og ydmygelse. Han indånede den luft som mennesker må indånde. Han betrådte vor jord som et menneske. Han havde en menneskesjæls fornuft, hukommelse, vilje og hengivenhed, som blev forenet med Hans guddommelige natur.—manuskript 57, 1890.

Barnet fra Betlehem fandtes den herlighed, som engle bøjer sig for. Dette ubevidste barn var den forjættede sæd, som det første alter, der blev bygget ved Paradisets port, viste hen til.—Den Store Mester, 30.

Bebudelsen

Før han blev født, havde engelen sagt til Maria: "Han skal blive stor og kaldes den Højestes Søn; og Gud Herren skal give ham Davids, hans faders, trone. Han skal være konge over Jakobs hus til evig tid." Luk. 1,2-3. Maria havde grundet over disse ord i sit hjerte; men skønt hun troede, at hendes barn skulle blive Israels Messias, forstod hun ikke, hvori hans kald bestod. Nu fattede hun ikke betydningen af hans ord; men hun forstod, at

han havde frasagt sig slægtskab med Josef og havde erklæret, at Gud var hans Fader. — Den Store Mester, 48.

Engle ser de trætte rejsende, Josef og Maria, føre deres vej til Davids by, for at blive indskrevet, efter Kejser Augustus dekret. I Guds forsyn var Josef og Maria blevet bragt hertil, for det var stedet som profetien havde foreskrevet at Kristus skulle fødes. De søgte et hvilested i kroen, men blev vist bort fordi der ikke var plads. De velhavende og ærværdige blev budt velkommen, og finde opfriskning og plads, medens disse trætte rejsende er tvunget til at søge tilflugt i en rå bygning som giver lys for umælende dyr. — Review and Herald, 17.december, 1872.

Før Kristi fødsel

I himlen var det forstået at tiden var kommet for Kristi ankomst til verden, og engle forlader herligheden for at bevidne hans ankomst hos dem, han kom for at velsigne og frelse. De har været vidne til hans herlighed i Himlen, og de regner med at han vil modtages med ære, i overensstemmelse med hans karakter, og hans ophøjede mission. Idet englene nærmede sig jorden, kom de først til det folk Gud havde udskilt fra verdens nationer, som hans særlige rigdom. De ser ingen særlig interesse blandt jøderne, ingen ivrig venten og vågen at de skal være de første til at modtage Forløseren, og anerkende hans komme. — Review and Herald, 17.december, 1872.

En engel besøger jorden for at se, hvem der er beredt til at byde Jesus velkommen. Men englen kan ikke finde noget tegn på forventnings glæde. Han hører ingen røst hæve sig til pris og tak, fordi Messias nu skal komme. Han dvæler en stund over den udvalgte by og templet, hvor Guds tilstedeværelse er blevet åbenbaret i menneskealdre' men selv her ses kun den samme ligegyldighed.....

Fuld af undren beslutter sendebuddet fra himlen at vende tilbage med det sørgelige budskab, men i det samme får han øje på nogle hyrder, som i nattens mørke vogter deres dyr; de ser op mod den stjernebesatte himmel, mens de tænker på profetien om den kommende Messias og længes efter verdens Frelsers komme. Her er en lille flok, som er rede til at modtage budskabet fra himlen. Og pludselig viser Herrens engel sig og forkynder det herlige budskab. — Den Store Strid, 240.

Englene gik forbi profeters skoler og kongers paladser og viste sig for de enkle hyrder, der vågede over deres hjorde om natten på Betlehems sletter. Først kom en engel til syne, klædt i himlens pragtskrud; og så overraskede og rædselsslagne blev hyrderne, at de kun kunne stirre på den himmelske gæsts vidunderlige herlighed med uudsigelig forundring. Herrens engel kom til dem og sagde: "Frygt ikke, for se! Jeg bringer jer budskabet om en stor glæde, som skal være for alle mennesker; thi for jer er der på denne

dag i Davids by født en Frelser, hvis navn er Kristus, Herren. Og dette skal være et tegn for jer: I skal finde barnet svøbt, liggende i en krybbe." ret

Aldrig så snart var deres øjne blevet vænnede til denne ene engels herlige nærværelse, førend se! Hele sletten var oplyst af den vidunderlige stråleglans fra en hærskare af engle som opfyldte Betlehems sletter. Engelen beroligede hyrderne, før han åbnede deres øjne, så de kunne se den himmelske hærskare, som alle priste Gud og sagde: "Ære være Gud i det højeste og på jorden fred for mennesker, som har hans velbehag."—Review and Herald, 9.december, 1884.

Hyrderne er fyldt med glæde, og idet den strålende herlighed forsvandt, og englene vender tilbage til Himlen, er de alle glade over den gode nyhed, og søger at opsøge Frelseren. De finder den barnlige Forløser, ligesom de himmelske budbringere havde bevidnet, pakket og indsvøbt i klæder, og ligger i en smal afgrænset krybbe.—Review and Herald, 17.december, 1872.

Ved Kristi fødsel, så Satan Betlehems sletter oplyst af en himmelsk engleskares strålende herlighed. Han hørte deres sang: »Ære være Gud i det højeste, og på jorden fred, til menneskers velbehag.« Mørkets fyrste så de forbavsede hyrder blive fyldt med frygt idet de så de oplyste sletter. De skælvede over den forvirrende herligheds opvisning som synes at trænge ind i deres sanser. Den største oprører skælvede selv over englenes proklamering til hyrderne: »Frygt ikke; thi se, jeg forkynder eder en stor glæde, som skal være for hele folket. Thi eder er i dag en Frelser født i Davids by; han er Kristus, Herren!« ...

Sangen fra de himmelske budbringere proklamerer frelserens komme til en falden verden, og glæden udtrykkes ved denne store begivenhed vidste Satan ikke varslede noget godt for ham. Mørke varsler vækkede hans sind når det angår den indflydelse, som denne ankomst til verden, vil have på hans rige.—Review and Herald, 3.marts, 1874.

De hellige tre konger

Det var ikke blot på Judæas høje og blandt fattige hyrder, at englene fandt mennesker, som så frem til Messias' komme. Også i de hedenske lande var der nogle, som ventede på ham. Disse mennesker var kloge, rige og ædle, orientens filosoffer. Vismændene som granskede naturen, havde fundet Gud i hans hænders værk. De havde i de hebraiske skrifter læst om den stjerne, som skulle opgå af Jakob, og de ventede længselsfuldt på ham, der ikke blot skulle være "Israels trøst" men også "et lys, som skal åbenbares for hedningerne," og blive "til frelse indtil jordens ende." Luk. 2, 25. 32; Ap. G. 13, 47.—Den Store Strid, 315.

De vise mænd. . . . . havde studeret profetien, og vidste at tidspunktet var nær hvor Kristus ville komme; og de ventede ivrigt efter et tegn på denne store begivenhed, at de måtte være de første der bød det himmelske kongebarn velkommen, og tilbede ham. Disse

vise mænd havde set himlene oplyst med lys, som omgiv himmelske budbringere som bebudede Kristi komme til Israels hyrder, og efter at englehæren vende tilbage til Himlen, viste en oplyst stjerne sig, og strålede i himlene. Det usædvanlige ved den klar stjerne, som de aldrig havde set før, hang som et tegn på himlene, og tiltrak deres opmærksomhed, og Guds Ånd bevægede dem til at søge denne himmelske Gæst for en falden verden— Genløsningen: Eller Kristi første komme med hans liv og forkyndertjeneste, 16.

Da lyset svandt bort, viste der sig en strålende stjerne, som blev stående på himmelen. Det var ikke nogen fiksstjerne og heller ikke en planet, og det mærkværdige syn vakte den dybeste interesse. Denne stjerne var en fjern samling af strålende engle, men dette anede de vise mænd intet om. Alligevel stod det dem klart, at denne stjerne havde en særlig betydning for dem. De rådspurgte præster og filosoffer og granskede Skrifternes ældgamle beretninger. I Bileams profeti blev der sagt: "En stjerne opgår af Jakob, et herskerspir løfter sig fra Israel." 4Mos. 24, 17. Var det muligt, at denne mærkelige stjerne var blevet sendt som budbringer om den Forjættede? Vismændene havde hilst den himmelsendte sandheds lys med glæde; nu strålede det for dem med stærkere glans. I drømme fik de anvisning på at drage ud og opsøge den nyfødte fyrste. —Den Store Mester, 60.

I en stjernes skikkelse ledte Guds engle de vise mænd på deres mission med at lede efter Jesus. De kom med gaver og kostbare ofre bestående af røgelse og myrra for at give deres ofre til den barnekonge, profetierne havde talt om. De fulgte de herlige budbringere med overbevisning og glæde. — Review and Herald, 9.december, 1884.

De vise rettede deres vej derhen hvor stjerne lod til at lede dem. Idet de drog nær Jerusalems by, blev stjernen ophyllet af mørke, og ledte dem ikke længere. De tænkte at Jøderne i Jerusalem ikke kunne være uvidne om denne store begivenhed, at Messias kom, og de spurgte sig om i Jerusalems omegn. De forklarede tydeligt deres ærinde. De søgte efter Jesus, jødernes konge, for de havde set hans stjerne i øst, og var kommet for at tilbede ham. — Genløsningen: Eller Kristi første komme med hans liv og forkyndertjeneste 16.

Vismændenes ankomst rygtedes hurtigt i hele Jerusalem. Deres mærkelige ærinde skabte røre blandt folket, og rygtet trængte helt ind i kong Herodes' palads. Den snedige edomit blev forskrækket ved denne antydning om, at der skulle findes en mulig rival.....

Herodes mistænkte præsterne for at lægge råd op med de fremmede for at vække opstand blandt folket og afsætte ham fra tronen. Han skjulte dog sin mistillid og besluttede at trodse deres planer ved overlegen snedighed. Han kaldte ypperstepræsterne og de skriftkloge til sig og udspurgte dem om, hvad deres hellige bøger lærte med hensyn til det sted, hvor Messias skulle fødes.

Dette spørgsmål fra ham, der havde tilranet sig tronen, og som blev stillet dem efter tilskyndelse af udlændinge, sårede de jødiske lederes stolthed. Den ligegyldighed, hvormed

de vendte sig til de profetiske skrifter, vakte den skinsyge tyrans harme. Han mente, at de forsøgte at skjule deres kendskab til sagen. Med en myndighed, som de ikke vovede at ignorere, befalede han dem at foretage en nøjagtig undersøgelse og at sige ham, hvor deres forventede konge skulle fødes. "Og de sagde til ham: I Betlehem i Judæa; thi således er der skrevet ved profeten.....

Præsterne og de ældste i Jerusalem var ikke så uvidende med hensyn til Kristi fødsel, som de foregav at være. Beretningen om englenes besøg hos hyrderne var nået til Jerusalem, men rabbinerne havde ikke regnet den for at være værdig til deres opmærksomhed. De kunne selv have fundet Jesus og kunne måske have været i stand til at føre de vise mænd til det sted, hvor han var født; men tværtimod kom vismændene for at gøre dem opmærksomme på Messias' fødsel. "Hvor er jødernes nyfødte konge" sagde de; "thi vi har set hans stjerne i Østen og er kommet for at tilbede ham." ret

Nu lukkedes døren i for lyset på grund af stolthed og skinsyge. Hvis man skulle tro på de beretninger, som hyrderne og vismændene kom med, så ville det bringe præsterne og rabbinerne i en meget pinlig situation og modbevise deres krav på at være fortolkere af Guds sandhed. Disse lærde mænd ville ikke nedlade sig til at lade sig belære af dem, som de kaldte hedninger. De sagde, at det var en umulighed, at Gud skulle have forbigået dem for at meddele sig til uvidende hyrder eller uomskårne hedninger. De besluttede at vise deres foragt for de rygter, der virkede så ophidsende på kong Herodes og hele Jerusalem. De ville ikke engang drage til Betlehem for at se, om alt dette havde sin rigtighed. . . . .

De vise mænd drog alene bort fra Jerusalem. Natten var ved at falde på, da de forlod byen, men til deres store glæde så de atter stjernen, der viste dem vejen til Betlehem. De havde ikke fået nogen sådan tilkendegivelse af Jesu ringe omgivelser, som hyrderne havde fået..... I Betlehem fandt de ingen kongelige vagtposter, der var sat til at bevogte den nyfødte konge. Ingen af verdens stormænd gjorde ham deres opvartning. Jesu vugge var en krybbe. Hans forældre var ulærde almuefolk, og de var de eneste, der tog sig af ham.....

Og de gik ind i huset og så barnet med dets moder Maria; da faldt de ned og tilbad det. I Jesu ringe skikkelse erkendte de Guddommens nærværelse. — Den Store Mester, 35-36.

Efter at de vise mænds mission var udført, ville de vende tilbage, og fremføre de glædelige nyheder til Herodes om deres rejses succes. Men Gud sendte sin engel i nattestunden for at vende vismændenes vej. I et syn om natten fik de tydeligt fortalt at ikke vende tilbage til Herodes De adlød det himmelske syn. "Siden blev de i en drøm advaret af Gud mod at vende tilbage til Herodes; og ad en anden vej drog de tilbage til deres land. — Genløsningen: Eller Kristi første komme med hans liv og forkyndertjeneste 19.

På samme måde fik Josef en advarsel om, at han skulle flygte til Ægypten sammen med Maria og barnet. Og engelen sagde: "Bliv der, indtil jeg siger dig til; thi Herodes vil søge efter barnet for at dræbe det." Josef adlød uden tøven og drog af sted om natten for at være mere sikker. . . .

I Jerusalem afventede Herodes med utålmodighed vismændenes tilbagekomst. Efterhånden som tiden gik, og de ikke viste sig, blev hans mistanke vakt.... Soldater blev engang sendt til Bethlehem, medordre om at dræbe alle børn på to år og derunder.—Den Store Mester, 36-37.

Men en højere magt var virksom imod planerne fra mørkets fyrste. Guds engle forpurrede hans hensigter og bevarede den spæde Genløsers liv.—Signs of the Times, 4.august, 1887.

Josef, som stadig boede i Ægypten, fik nu af en Herrens engel befaling til at vende tilbage til Israels land. ... men da han fik at vide, at Arkelaus regerede i Judæa i sin faders sted, blev han bange for, at faderens anslag mod Kristus muligvis kunne blive bragt til udførelse af hans søn.....

Atter blev Josef ledet hen til et sikkert tilfugtssted. Han vendte tilbage til Nazaret, hvor han tidligere havde haft sit hjem, og her boede Jesus i næsten tredive år,.... Gud gav engle befaling om at beskytte Jesus og våge over ham, indtil han havde fuldbragt sin gerning på jorden og skulle dø for deres hånd, som han var kommen for at frelse. — Den Store Mester, 38-39.

De tavse år

Fra sine tidligste år levede han et liv i hårdt arbejde. Den største del af hans jordiske liv tilbragte han i Nazareth. I en almindelig arbejders skikkelse gik Herren i gaderne i den lille by, som han boede i, idet han gik til og fra sit jævne arbejde; og tjenende engle fulgte ham, som han fulgtes med bønder og arbejdere uden at være genkendt og æret.—Review and Herald, 3.oktober, 1912.

Gennem Sin barndom og ungdom, udviste han en karakterfuldkommenhed som betegnede Sit efterfølgende liv. Han voksede i visdom og kundskab. Idet Han var vidne til offersystemet, lærte Heligånden Ham, at Hans liv var at blive ofret for verdens liv. Han oksede op som en øm plante, ikke i den store larmende by, som er fuld af forvirring og stridigheder, men i afsiddesliggende dale blandt bakker. Fra Sine første år blev Han bevægtede af himmelske engle, alligevel var hans liv en lang kamp mod mørkets kræfter. I kombination med meneskers hjælp gjorde Sataniske agenter Hans liv til et meget fristet og trængselsfyldt liv. Ved overnaturlige agenter, blev hans ord, som var liv og frelse som alle der tog imod dem og praktiserede dem, dog forvansket og fejlfortolket.—Signs of the Times, 6.august, 1896.

Jesus gjorde menneskelivets ydmyge stier hellige ved Sit eksempel. I tredive år var han indbygger i Nazaret. Hans liv var fuld af ihærdig flid. Han, himlens Majestæt, vandre på gader, iklædt almindelig arbejders enkle klædebon. Han sled sig op og ned af bjergskrænter, gik til og fra Sit ydmyge arbejde. Der blev ikke sendt engle for at bære Ham på deres vinger op ad de trættende opgange, eller for at give ham kræfter til at udrette Hans ydmyge opgave. Når han gik ud for at hjælpe til familiens underhold med Sit daglige slid, besad Han alligevel den samme kraft, som han gjorde mirakler med, med at føde de fem tusinde sultne sjæle på Gallilæas kyst.—The Health Reformer, 1.oktober, 1876.

Kapitel 14 - Engle ved Kristi Dåb og i ørknen

Kristi dåb

Da Jesus bad om at blive døbt, veg Johannes tilbage, idet han udbrød: "Jeg trænger til at døbes af dig, og du kommer til mig" Med en fast, men mild myndighed svarede Jesus: "Lad ,det nu ske; thi således bør vi opfylde alt, hvad ret er!" Og Johannes gav efter og førte Frelseren ned i Jordan og døbte ham i dens vand. Og straks, da Jesus steg op af vandet, "så han himlene skilles ad, og han så ånden dale ned over sig som en due".—Den Store Mester, 67.

Himlens engle så på med intens interesse på Frelserens dabs-sceneri, og kunne de øjne der så på, blive åbnet, ville de kunne se den himmelske hær omgive Guds Søn idet Han bukkede sig på Jordans breder. — Youth's Instructor, 23.juni, 1892.

Frelserens blik synes at trænge ind i Himmelen, medens han udøser sin sjæl i bøn. Han ved meget godt, hvordan synden har forhærdet menneskers hjerter, og hvor vanskeligt det vil blive for dem at forstå hans kald og modtage frelsens gave. Han bønfalder sin Fader om kraft til at overvinde deres vantro, til at sønderbryde de lænker, hvormed Satan har bundet dem, og til at kunne hjælpe dem ved at besejre ødelæggeren. Han beder om et vidnesbyrd om, at Gud vil tage imod menneskeheden i skikkelse af sin Søn.

Aldrig før har englene lyttet til en sådan bøn. De længes efter at bringe deres elskede fører et budskab med forvisning og trøst. Men nej, Faderen vil selv give svaret på sin Søns bøn. Herlighedens stråler udgår lige fra hans trone. Himlene åbnes, og en duelignende skikkelse af det reneste lys daler ned over Frelserens hoved det bedst egnede symbol på ham, den sagtmodige og ydmyge. . . . .

Folket stod og stirrede i tavshed på Kristus. Hans skikkelse var som badet i det lys, der altid omgiver Guds trone. Hans opadvendte ansigt strålede af en herlighed, som de aldrig før havde set på et menneskes ansigt. Fra de åbne Himle lød der en røst, som sagde: "Denne er min Søn, den elskede; i ham har jeg velbehag."—Den Store Mester, 67-68.

Herren lovede at give Johannes et tegn hvorved han kunne vide hvem Messias var, og nu hvor Jesus gik op af vandet, lev det lovede tegn givet: for han så at himlene åbnes, og Guds Ånd, ligesom en due af poleret guld, svævede over Kristi hoved, og en røst kom fra himlen, der sage: "Dette er Min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag." — Youth's Instructor, 23.juni, 1892.

Med undtagelse af Johannes var der kun få af hele den store skare ved Jordan, der opfattede det himmelske syn.—Den Store Mester, 68.

Da Frelseren blev døbt, var også Satan til stede. Han så, hvordan Faderens herlighed overskyggede Sønnen. Han hørte Jehovas røst bevidne Jesu guddommelige oprindelse. Lige siden Adams syndefald havde menneskeslægten været afskåret fra direkte samfund med Gud. Forbindelsen mellem Himmelen og jorden var sket ved Kristus. Men nu, da Jesus var kommen "i syndigt køds skikkelse" , talte Faderen selv. Tidligere havde han meddelt sig til mennesker ved Kristus; nu meddelte han sig til mennesker i Kristus. Satan havde håbet på, at Guds afsky for synden ville føre til en evig adskillelse mellem Himmelen og jorden. Men nu var det blevet tydeligt vist, at forbindelsen mellem Gud og mennesker var blevet genoprettet. — Den Store Mester, 116.

Satan kunne se Hans hgerlighed og renhed, gennem Hans ydmygelse, da han var sammen med ham i himlens sale. For fristeren rejste der sig et billede om hvem han i virkeligheden var: en skærmende kerub, der besad skønhed og hellighed.— Bible Echo, 23.juli, 1900.

Kristus fristes tre gange i ørknen

Over for sine sammensværne engle havde Satan erkæret at han ville overvinde Kristus på appetitten. Han håbede at besejre Ham over Hans svaghed.—Signs of the Times, 4.april, 1900.

Satan indså, at enten måtte han sejre eller lade sig besejre. Stridens udfald var af for stor betydning til, at den kunne betros til en af hans engle. Han måtte lede kampen personligt. Alle de frafaldne hjælpere blev kaldt sammen for at stride mod Guds Søn. Kristus blev gjort til målet for alle helvedes våben. — Den Store Mester, 71.

Da Kristus fasted i ørknen, kunne han ikke mærke sin sult. . . . Han brugte tiden på alvorlig bøn, lukket inde med Gud. Det var som om han var i Sin Faders nærhed. . . . Tanken om den krig der lå foran Ham, gjore Ham ligegyldig med alt andet, og hans sjæl blev brødfødt af lviets brød. . .. . . Han så Satans brydende kraft over de faldne og fristede menensker. Han så Sig selv som den der helbredte syge, trøstede den håbløse, opmuntre den fortvivlede, og forkynde evangeliget for den fattige – gjorde det arbejde Gud havde foreskrevet for Ham; og Han mærkede ingen sultfornemmelse før de fyrretyve dage af Hans faste var til ende.

Synet forsvandt, og så kaldte Kristi menneskenatur, med stærk længel, på mad. Nu var det Satans anledning til at juble. Han besluttede sig at vise sig som en lysets engel som viste sig for Kristus i Hans syn. — Frigivede Manuskripter 21:8, 9.

Pludselig viste der sig en engel for Ham , tilsyneladende end af de engle som Han ikke havde set i lang tid. . . Ordene fra himlen, ”Dette er Min Søn den elske, i hvem jeg har velbehag,” lød stadig i Satans ører. Men han bestemte sig for at få Kristus til at ikke tro på dette vidnesbyrd.—Frigivede Manuskripter 21:9.

Satan viste sig for Ham ... som en smuk engel fra himlen, der hævdede at han havde en opgave fra Gud, med at erklære Frelserens faste til ende. — Review and Herald, 14.januar, 1909.

Han fortalte Genløseren at Han ikke længere behøvede at faste, Faderen havde antaget hans længe afholdenhed, at han var gået langt nok, og at Han var fri til at gøre et mirakel for Sin egen skyld.—Signs of the Times, 29.juli, 1889.

Han mente, at den engleskikkelse, han havde påtaget sig, gjorde det umuligt for Kristus at kende ham, og han lod nu, som om han tvivlede på Kristi guddom på grund af hans udtærede udseende og upassende omgivelser. — Profetiens Ånd 2:91.

Den første fristelse

Satan ræsonnerede således med Kristus: Hvis de ord der blev sagt efter hans dåb virkelig var Guds ord, at han var Guds Søn, behøvede han ikke at bære sultfornemmelse; han kunne bevise sin guddommelighed ved at vise sin kraft og forandre den golde ørkens sten til brød - Genløsningen: Eller Kristi første komme med hans liv og forkyndertjeneste, 48.

Satan forklarede Jesus at han bare behøvede og begynde på den blodbestænkte sti, og at han ikke behøvede at gå den. Ligesom Abraham skulle han blive prøvet for at vise om han ville være fuldkommen lydig. Han sagde også at han var den engel som standsede Abrahams hånd, da kniven var løftet for at ofre Isak. Nu var han kommet for at redde Jesu liv. Det var ikke nødvendigt for ham at udholde denne nagende hunger og så dø af sult. Han skulle hjælpe ham med at gennemføre en del af frelses planen.—Review and Herald, 4.august, 1874.

Dernæst gjorde Satan ham opmærksom på sit eget tiltalende udseende, klædt som han var i lys og med stor magt. Han hævdede at han var et sendebud som kom direkte fra Guds trone, og påstod at han havde ret til at kræve beviser for at Jesus var Guds Søn.—Review and Herald, 4.august, 1874.

Det var ved ... ord, ikke ved hans udseende, at Frelseren genkendte fjenden.—Review and Herald, 22.juli, 1909.

Da Kristus blev menneske, blev han ringere end de himmelske engle, men denne fornedrelse var nødvendig, og han påtog sig den villig for at forløse mennesket. Satan påstod, at dersom Jesus virkelig var Guds Søn, så burde han give ham et eller andet bevis på sin høje rang. Han sagde, at Gud ikke ville forlade sin søn i en så beklagelig tilstand, og fortalte, at en af de himmelske engle var blevet forvist til jorden, og at Jesus udsendte antydede, at han var denne faldne engel i stedet for at være himlens konge. Han henledte hans opmærksomhed på sit eget skønne udvortes, hvorledes han var klædt med lys og

styrke, og han spottede Kristus, idet han pegede på hans elendige tilstand i modsætning til sin egen herlighed. —Profetiens Ånd 2:91.

Den anden fristelse

"Derefter tager Djævelen ham med sig til den hellige stad og stiller ham på helligdommens tinde og siger til ham: 'Hvis du er Guds Søn, så styrt dig ned; thi der står skrevet: "Han skal give sine engle befaling om dig, og de skal bære dig på hænder, for at du ikke skal støde din fod på nogen sten."—Den Store Mester, 124.

For at lægge sin magt for dagen førte Satan Jesus til Jerusalem og stillede ham på helligdommens tinde.Åndelige Gaver 1:32.

Igen forlangte han at Jesus, hvis han virkelig var Guds Søn, skulle bevise det ved at kaste sig ned fra den svimlende højde han havde ført ham op på. Han lokkede Jesus til at bevise sin tillid til Faderens omsorg ved at kaste sig ned fra templet. I Satans første fristelse på appetittens område havde han forsøgt at så tvivl om Guds kærlighed og omsorg for sin Søn, ved at henvise til hans sult og de omgivelser han befandt sig i, som bevis for at Gud ikke brød sig om ham. Men det lykkedes ikke for ham. Derfor forsøgte han at benytte sig af den tro og fuldkomne tillid Jesus havde vist Faderen, og opægge ham til formastelse. "Hvis du er Guds søn, så styrt dig ned. For der står skrevet: Han vil give sine engle befaling, og de skal bære dig på hænder, så du ikke støder din fod på nogen sten"—Review and Herald, 18.august, 1874.

Den snedige fjende fremkommer selv med ord, som er udgået af Guds mund. Han viser sig stadig som en lysets engel, og han gør det indlysende, at han kender Skrifterne og forstår betydningen af det, der står skrevet. Ligesom Jesus før benyttede Guds ord til støtte for sin tro, sådan benytter fristeren det nu til støtte for sit bedrag. Han hævder, at han blot har villet sætte Jesu troskab på prøve, og nu roser han Jesu standhaftighed. Da Frelseren har givet bevis for sin tillid til Gud, tilskynder Satan ham til at give endnu et vidnesbyrd om sin tro.

Men forud for fristelsen lyder atter denne antydning af mistillid: "Hvis du er Guds Søn." Kristus følte sig fristet til at besvare dette "hvis" men han afholdt sig fra i mindste måde at gå ind på tvivlen. Han ville ikke risikere sit liv for at give Satan et bevis. —Den Store Mester, 78.

Da Satan citerede løftet, "Han skal befale Sine engle at beskytte dig," undlod han ordene, "for at beskytte jer på alle Dine veje ": som er på alle de veje Gud vælger. Jesus nægtede at træde uden for lydighedens sti. Medens han viser den fuldkomne tillid til Sin fader, vil han ikke stille Sig selv spontant på en position, som nødvændiggører mellemkomsten med Sin fader, der bevarer ham fra død. Han vil ikke gennemtvinge

Forsynet til at redde Ham, og derved ikke give mennesket et eksempel på tillid og underdanighed.—Signs of the Times, 10.december, 1902.

Havde Jesus kastet sig ned fra helligdommens tinde, ville det ikke have forherliget hans Fader, fordi ingen anden end Satan og Guds engle ville have været vidne til handlingen. Det ville have været ensbetydende med at friste Herren til at give sin magt til kende for sin bitreste fjende; det ville have været at vise nedladenhed over for ham, som Jesus kom for at besejre.—Åndelige Gaver 1:33.

Den tredje fristelse

Jesus blev sejrherre i den anden fristelse, og nu viser Satan sig i sin sande skikkelse. Men han viser sig ikke som et hæsligt uhyre med bukkefødder og flagermusevinger. Han er en mægtig engel, selv om han er falden. Han erklærer sig åbent for at være oprørslederen og denne verdens gud.

Satan tog Jesus med op på et højt bjerg og lod verdens riger vise sig for ham i al deres herlighed som et panorama. —Den Store Mester, 80.

I de første to fristelser havde han skjult sin virkelige karakter og hensigt; men nu kastede ham masken bort og viste sig selv som mørkets fyrste og påstod, at jorden var hans rige. —Profetiens Ånd 2:95.

Den store bedrager forsøgte at forblinde Kristi øjne med verdens glimmer og glans, og præsenterede denne verdens riger og deres herlighed for Ham. Han som var smidt ud af himlen, skildrede verden med den forkyldte verden der oppe, for at han kunne få Kristus til at acceptere bestikkelsen, og falde ned og tilbede ham. — Signs of the Times, 28.marts, 1895.

Solen skinnede på byer med templer, på marmorpaladser, frugtbare marker og frodige vinhaver. Alle spor af det onde var skjult. Jesu blik, der så længe kun havde mødt uhygge og trøsteløshed, stirrede nu på et landskab med uovertruffen skønhed og frugtbarhed. Så lød fristerens røst: "Dig vil jeg give magten over alt dette tillige med dets herlighed; thi til mig er den overgivet, og jeg giver den, til hvem jeg vil. Hvis du altså vil tilbede mig, skal den helt være din." ...

Nu tilbyder fristeren at overgive ham den magt, han selv har tilranet sig. Kristus kunne befri sig fra den frygtelige fremtid ved at anerkende Satans overherredømme. Men at gøre dette var det samme som at overlade sejren til den store modstander. —Den Store Mester, 80.

Jesus tiltalte ham ved sit rette navn, og irettesatte bedrageren. Guddommeligheden lynede gennem den lidende menneskehed, og ved Sit ord tydeliggjorde han himlens autoritet. Han afslørede for bedrageren at, selvom han havde taget en lysets engels

forklædning, så var hans sande karakter ikke skjult for verdens Frelser. Han kaldte ham for Satan, mørkets engel, som havde forladt sin første rang, og afviste sin alliance med Gud. — Signs of the Times, 28.marts, 1895.

Satan forlod marken som en besejret fjende, kunne ikke komme igen. Ved Kristi ord, "Vig bag mig, Satan," havde den kraftige faldne engel ikke noget andet valg end at adlyde. Engle som overgik i styrke var på slagmarken, vogtede den fristede sjæls interesser, og klar til at modsætte sig dig fjenden.—Review and Herald, 24.april, 1894.

Himmelske engle vågede da Kristus blev fristet

Kristus var tilsyneladende alene med ham i freistelsens ørken. Men han var alligevel ikke alene, for der var engle omkring Ham, præcis som Guds engle er hvervet til at tjene dem som er under fjendens frygtelige overfald.—Frigivede Manuskripter 16:180.

Hele himlen overvågede konflikten mellem lysets Fyrste og markets fyrste. Engle stod parat til at lægge sig imellem for Kristus skyld, hvis Satan skulle overskride den foreskrevne grænse.— Bible Echo, 3.september, 1900.

Fristelserne var ikke noget skuespil, de var virkelige nok. Kristus "led og blev fristet" . Engle fra himmelen var til stede ved denne anledning. De sørgede for at Satan ikke overskred de grænser som er sat for ham. Han fik ikke ødelagt mennesket Kristus. — Udvalgte Budskaber 1:94.

Det pres der var over Kristus, havde efterladt ham som en død. "Og se engle kom og tjente ham." Deres arme omfavnede Ham. Hans hoved hvilede på den højstes engels bryst, som var i himlen. . . . Fjenden var besejret.— Bible Echo, 3.september, 1900.

Efter at Satan var færdig med sine fristelser, forlod han Jesus for en stund, og englene tilberedte mad til Ham i ørknen.—Budskaber til menigheden, 158.

Efter den tredje fristelse

Da det ikke var lykkedes for Satan at besejre Kristus i ørkenen, samlede han al sin kraft for at modarbejde ham under hans gerning og for om muligt at hindre hans værk. Det, som han ikke kunne opnå ved direkte, personlige anstrengelser, besluttede han at udvirke ved list. Ikke så snart havde han trukket sig tilbage fra striden i ørkenen sammen med sine medsammensvorne engle, før hans planer modnedes om i endnu højere grad at forblinde det jødiske folk, så de ikke kunne genkende deres Frelser. Han lagde planer om at virke gennem sine jordiske hjælpere inden for den religiøse verden ved at indgyde dem sit eget fjendskab mod sandhedens forkæmper. Han ville få dem til at forkaste Kristus og til at gøre hans tilværelse så bitter, som det var muligt, i håb om at berøve ham modet til sit kald. — Den Store Mester, 131.

Kapitel 15 - Gode og Onde Engle under Kristi Virksomhed

Djævelbesættelse på Jesu tid

Den tid, hvor Kristus selv virkede blandt mennesker, var også den, hvor mørkets rige udfoldede den største virksomhed. Gennem tiderne havde Satan og hans onde engle søgt at beherske menneskers legeme og sind og at bringe synd og lidelse over dem.—Jesu liv, 174.

Syndens bedrag havde nået sit højdepunkt. Alt, hvad der tjente til at nedværdige menneskesjæle, var blevet sat i gang. . . . . Satans hjælpere havde taget bolig i mennesker. Menneskers legemer, der var skabt til bolig for Gud, var blevet opholdssted for onde ånder. Sanserne, nerverne, lidenskaberne, de menneskelige organer blev af overnaturlige kræfter påvirket til at hengive sig til de laveste lyster. De onde ånder havde sat deres eget stempel på menneskers ansigt. De menneskelige træk genspejlede udtrykket hos de hærskare af djævle, der havde besat dem. . . . .

Satan jublede over, at det var lykkedes ham at fordærve Guds billede i menneskene. Da kom Jesus for atter at genoprette Skaberens billede i mennesket..... Han kom for at uddrive de onde ånder, der havde fået herredømmet over viljen. Han kom for at rejse os af støvet, for at omdanne den fordærvede karakter til at ligne hans egen guddommelige karakter og smykke den med sin egen herlighed. — Den Store Mester, 21-23.

Det fremgår tydeligt af Det nye Testamente, at mennesker har været besat af onde ånder. De besatte led ikke blot af sygdomme, som skyldtes naturlige årsager. Kristus var fuldt ud klar over, hvad han havde med at gøre, og han var sig bevidst, at han stod over for onde ånder og deres værk.—Profetiens Ånd 4:332.

Under Jesu virksomhed var Satan og hans engle stærkt optaget med at indgyde vantro, had og foragt hos menneskene.—Åndelige Gaver 1:36.

Afvises i Nazaret

Gennem hele sin barndom og ungdom havde Jesus tilbedt i synagogen i Nazaret sammen med sine brødre. Siden han var begyndt på sin gerning, havde han været borte fra dem, men de havde ikke været uvidende om, hvad der var sket med ham. Da han atter viste sig iblandt dem, var deres interesse og forventning spændt til bristepunktet. . . . .

Når en rabbiner var til stede i synagogen, ventede man, at han skulle bolde prædikenen, og enhver israelit havde lov til at foretage oplæsningen af profeterne. På denne sabbatsdag anmodede man Jesus om at tage del i gudstjenesten. Han "stod op for at forelæse, og man gav ham profeten Esajas' bog" Luk. 4,16. 17....

Jesus stod foran folket som den levende fortolker af profetierne om ham selv. Idet han udlagde de ord, han havde læst, talte han om Messias som de undertryktes befrier, den, der satte fanger i frihed, helbredte de syge, gav de blinde deres syn igen og åbenbarede sandhedens lys for verden. . . . . Medens Helligånden rørte ved deres hjerter, svarede de med et inderligt amen og priste Herren.—Den Store Mester, 151,152.

Ånden bevidnede så mægtigt til Hans krav at alles hjerter, som var i synagogen, reagerede på de nåde ord der udgik fra Hans læber. Her skete vendepunktet hos denne gruppe. Da Kristi guddommelighed glimtede gennem menneskene, blev ders åndelige øjesyn forfrisket. De fik en ny erkendelses- og påskønnelseskraft, og de blev næsten uundgåeligt overbevist over at Jesus var Guds Søn. Men Satan var nær, for at opvække tvivl, vantro og stolthed.—Signs of the Times, 14.september, 1882.

Da Jesus bekendtgjorde, "I dag går det dette skriftsted i opfyldelse for jeres ører," huskede de pludselig på sig selv, og Hans krav, som havde talt til dem.—Den Store Mester, 237.

Hvem er egentlig denne Jesus? spurgte de. Han, som gjorde fordring på Messias' herlighed,var en tømmermands søn og havde arbejdet som håndværker sammen med sin fader Josef..... Skønt hans liv havde været uden nogen plet, ville de ikke tro på, at han skulle være den Forjættede.....

Da de gav tvivlen indpas, blev deres hjerter endnu langt mere forhærdede, fordi de en kort stund havde været blødgjort. Satan havde besluttet, at de blinde øjne ikke den dag skulle blive åbnede, og at heller ikke de trælbundne sjæle skulle sættes i frihed. Med den største iver arbejdede han på at befæste dem i deres vantro.....

Jesu ord til hans tilhørere i synagogen ramte deres selvretfærdighed i selve dens rod og indprentede dem den bitre sandhed, at de var veget bort fra Gud og havde forspildt deres krav på at være hans folk..... De ville ikke indrømme, at han, som havde sin oprindelse i fattigdom og ringhed, var andet end et almindeligt menneske. —Den Store Mester, 152-154.

Lysets engle var med I den forsamling, vågede med intens interede for den afgørende time. Satans engle var også på stedet for at indgyde tvivl og vække vantro. . . . . .

Vantro udspringer af onde tanker. At et menneske som var opvokset i fattigdom og lav af fødsel, skulle driste sig til at irettesætte dem, fylde nazaræernes hjerter med had der tenderede til ondsind. Forsamlingen brød op i forvirring. Folk lagde hænderne på Jesus, smed Ham fra synagogen ud i deres by.—Signs of the Times, 16.juni, 1887.

Alle synes at være begærlige efter at dræbe ham. De hastede med ham hen til kanten på et stejlt fjeld i den hensigt at styrte ham hovedkulds ned. Råb og forbandelser fyldte

luften; nogle kastede sten og smuds på ham. Men han forsvandt pludselig fra dem, uden at de kunne forstå, hvorledes det gik til, eller hvornår det skete. Guds engle ledsagede Jesus midt i den rasende hob og bevarede hans liv. De himmelske sendebud var ved hans side i synagogen, medens han talte, og de fulgte med ham, medens han blev bortdrevet fra de vantro, rasende jøder. Disse engle tillukkede øjnende på den forbitrede skare og førte Jesus til et sted, hvor han var uden fare. —Profetiens Ånd 2:114, 115.

Dæmonbesat i Kapernaums synagogue

I synagogen talte Jesus om det rige, han var kommen for at oprette, og om sin udsendelse for at befri Satans fanger. Han blev afbrudt af et rædselsskrig. Et vanvittigt menneske styrtede frem fra skaren og råbte "Oh, lad os i fred, Jesus fra Nazaret! er du kommen for at ødelægge os? Jeg ved, hvem du er: Guds Hellige!" ret

Nu blev alt larm og forvirring. Mængdens opmærksomhed blev bortledt fra Kristus, og ingen gav agt på, hvad han sagde. Dette var Satans hensigt med at føre sit offer til synagogen. Men Jesus dadlede den onde ånd og sagde: "Ti, og far ud af ham!' og den onde ånd kastede ham til jorden midt iblandt dem og for ud af ham uden at have gjort ham nogen skade." ret

Den elendige stakkels mands sind havde været formørket af Satan, men i Frelserens nærhed var en stråle af lys trængt gennem mørket. Han blev vakt til at længes efter befrielse fra Satans herredømme, men den onde ånd modstod Kristi magt. Da manden forsøgte at anråbe Jesus om hjælp, lagde den onde ånd andre ord i hans mund, og han skreg i sin dødelige angst. Den besatte forstod til dels, at der var én nær, som kunne befri ham; men da han forsøgte at komme inden for rækkevidde af denne mægtige hånd, holdt en andens vilje ham fast, og en andens ord fik udtryk gennem ham. Striden mellem Satans magt og hans eget ønske om at blive fri var frygtelig.—Den Store Mester, 165.

Men den, som overvandt ærkefjenden i ørknen, rykkede denne elendige fange ud af Satans klør. Jesus vidste, at selvom han havde antaget en anden form, så var dog denne ånd den samme onde ånd, som fristede ham i ørknen.—Profetiens Ånd 2:180.

Den onde ånd udøvede al sin magt for at beholde herredømmet over sit offer. At vige tilbage her ville være det samme som at lade Jesus sejre. Det så ud, som om den forpinte mand skulle miste livet i kampen mod den fjende, som havde ødelagt hans tilværelse. Men Frelseren talte med myndighed og gav den fangne hans frihed tilbage. Manden, som havde været besat, stod for det undrende folks øjne, lykkelig over sin frigørelse og sine sansers brug..... De øjne, som for ganske kort tid siden havde lyst af vanvid, strålede nu af forstand og fyldtes af taknemmelighedens tårer.—Den Store Mester, 165.

Helbredelsen af høvedsmandens tjener

Høvedsmanden så med troens øje at Guds engle var helt omkring Jesus, og det at hans ord ville befale en engel til at tage til den lidende. Han vidste at hans ord ville gå ind i kammeret, og at hans tjener vil blive helbredt.—Review and Herald, 11.marts, 1890.

Dæmonerne i Gadara

Tidligt om morgenen kom Frelseren og hans ledsagere ind til kysten, ... Fra et skjulested blandt gravene kom to vanvittige mænd styrtende hen imod dem, som om de ville sønderrive dem. På disse mænd hang der stumper af lænker, som de havde revet over, da de undslap fra det sted, hvor de blev holdt bevogtet. Deres kød var forrevet og blødte, hvor de havde såret sig selv med skarpe sten. Deres øjne stirrede bag deres lange, filtrede hår, og det var, som om hver lighed med et menneske var udslettet af de onde ånder, som havde besat dem, og de lignede snarere vilde dyr end mennesker.

Disciplene og deres ledsagere flygtede bort i rædsel, men snart lagde de mærke til, at Jesus ikke var sammen med dem, og de vendte sig om for at se efter ham. Han stod der, hvor de havde forladt ham. Han, som havde standset uvejret, og som tidligere havde mødt Satan og overvundet ham, flygtede ikke for de onde ånder. Medens mændene tænderskærende og med skum om munden nærmede sig Jesus, løftede han den hånd, som havde fået bølgerne til ro, og mændene kunne ikke komme ham nærmere. Rasende, men magtesløse stod de foran ham.

Han bød med myndighed de onde ånder fare ud af dem. Hans ord trængte ind i de ulykkelige menneskers formørkede sind. De fik en uklar følelse af, at en, som kunne frelse dem fra de onde ånders magt, var kommet dem nær. De kastede sig ned for Frelserens fødder for at tilbede ham; men da de åbnede munden for at bønfalde ham om barmhjertighed, talte de onde ånder gennem dem og skreg lidenskabeligt: "Lad mig i fred, Jesus, du den højeste Guds Søn! Jeg besværger dig ved Gud, at du ikke piner mig." ...

På en bjergskråning ikke langt derfra græssede en flok svin. De urene ånder bad om at få lov til at fare i dem, og Jesus tillod dem det. Straks blev hjorden grebet af panisk skræk. De styrtede som vanvittige hen imod brinken, og uden at være i stand til at standse styrtede de ned i søen og omkom.

Imidlertid var der foregået en vidunderlig forvandling med de besatte. Lyset havde skinnet ind i deres sjæle. Deres øjne strålede af forstand. Deres ansigter, som så længe havde været prægede af Satan, blev pludselig milde; de blodplettede hænder blev rolige, og med glad stemme priste mændene Gud for deres udfrielse..... Nu var disse mænd påklædte og havde deres forstands fulde brug; de sad ved Jesu fødder og lyttede til hans ord, medens de priste hans navn, som havde gjort dem raske.—Den Store Mester, 225, 226.

Helbredelsen af dæmonbesat søn

Drengen blev bragt derhen, og idet Frelserens blik faldt på ham, kastede den urene ånd ham til jorden i frygtelige krampetrækninger. Han lå og vred sig, medens han frådede og luften genlød af uhyggelige skrig.

Igen havde livets fyrste og de mørke magters fyrste mødt hinanden på slagmarken..... Lysets engle og en hær af onde engle skyndte sig, usynlige, med at komme til stede for at overvære kampen. En kort stund tillod Jesus den onde ånd at udfolde sin magt, så de tilstedeværende kunne komme til at forstå, hvilken befrielse der nu ville ske.....

Jesus vender sig til den syge og siger: "Du stumme og døve ånd! Jeg byder dig, far ud af ham og far ikke mere ind i ham" Der lyder et skrig, og derefter følger en frygtelig kamp. Det er, som om den onde ånd, idet den farer ud, er ved at berøve sit offer livet. Så ligger drengen ganske stille og tilsyneladende livløs. Mængden hvisker: "Han er død!" Men Jesus tager ham ved hånden, rejser ham op og giver ham, fuldkommen sund på legeme og sjæl, til hans fader. Fader og søn priser deres befriers navn.—Den Store Mester, 291.

Jesus anklages for at være dæmonbesat

Jesus erklærede at Han Selv var den Sande Hyrde, fordi Han gav Sit liv for fåret. . . Jesus talte disse ord lyttere på en stor folkeplads, og det gav dybt indtryk hos manges hjerter som lyttede. De skriftkloge og farisæerne blev fyldt med jalousi fordi mange beundrede ham. . . . . Da Han viste Sig som den Sande Hyrde, sagde fariserne: ”Han er besat af en ond ånd og er ude af sig selv, hvorfor hører I på ham?” Men andre genkendte den Sande Hyrdes røst, og sagde: ret

“Sådan taler en besat ikke; kan en ond ånd åbne blindes øjne?« Derefter kom tempelvielsesfesten i Jerusalem; det var ved vintertid; og Jesus gik omkring i helligdommen, i Salomons søjlegang. Da flokkedes jøderne om ham og sagde til ham: »Hvor længe vil du holde vor sjæl hen i uvished? Hvis du er Kristus, så sig os det rent ud!« Jesus svarede dem: »Jeg har sagt jer det, men I vil ikke tro det. De gerninger, jeg gør i min Faders navn, de vidner om mig. . . . . .Jeg og min Fader er ét.”” ...

Jøderne forstod hvad Han mente, og de tog sten op for at stene Ham. Jesus så roligt og uforfærdet på dem og sagde: ”Mange gode gerninger har jeg ladet jer se fra min Fader; hvilken af de gerninger er det, I vil stene mig for?” ret

Himlens Majestæt stod rolig forvisset, ligesom en Gud for Sine fjender. Deres vrede ansigter, deres hænder fyldt med stene, skræmte ham ikke. Han vidste at usynlige kræfter, legioner af engle, var omkring Ham, og at et ord for Hans læber, ville slå skaren med forfærdelse, om de skulle kaste en eneste steen på Ham. — Signs of the Times, 27.november, 1893.

Selvom Jesus beviste Sin guddommelige kraft, undervist han dog ikke I Sine lektier uden afbrydelser. Magthaverne forsøgte at latterliggøre Ham for folket. De ville lade Ham sige Sine tanker og læresætninger på en sammenhængende måde, men selvom det ofte blev afbrudt, glimtede der lys ind i hundredevis, og når magthaverne hørte Jesus ord, ad de var iklædt magt og holdt folk tryllebundet, så blev de vrede, og sagde: ”Du er en samaritaner og besat af en ond ånd” Jesus mødte disse anklager med rolig værdighed, og hævdede frygtligt og roligt at pagtens rettigheder kredsede sig om Ham selv, og blev ikke modtaget gennem Abraham. Han erklærede: ”Før Abraham var jeg.” Jødernes raseri kendte ingen grænser, og de gjorde antræk til at stene Ham, men Guds engle, usynlige mænd, hastede Ham ud af deres forsamling.—Signs of the Times, 26.maj, 1890.

Onde engle i menneskeskikkelse var blandt Kristi tilhørere

Der var engle indblandet i menneskeskikkelse, mellem Hans tilhørere, der kom med antydninger, kritiserede, misbrugte og fejlfortolkede Frelserens ord.—Review and Herald, 11.august, 1903.

Kristus var instruktør for disse engleforsamlinger, før de faldt fra deres høje rang.—Udvalgte Budskaber 3:410.

Opvækkelsen af Lazarus

Kristus kunne have befalet stenen selv at flytte sig, og den ville have adlydt hans røst. Han kunne have befalet englene, der var ham ganske nær, at de skulle gøre det. På hans bud ville usynlige hænder have flyttet stenen. Men den skulle fjernes af menneskehænder! På denne måde ville Kristus vise, at mennesker skal samarbejde med Gud. Guddomsmagten skal ikke påkaldes for at udføre, hvad der kan udrettes ved menneskemagt.—Den Store Mester, 364.

Jesus skyndte fra by til by i sin virksomhed

Jesus skyndte sig fra sted til sted under hans forkyndertjeneste. Præster og magthavere var på sporet af ham. De fremstillede Hans mission og arbejde forkert. De kom til Hans egne og Hans egne tog ikke imod ham. Engle overvågede kampen for hvert skridt. De så fjendens ånd og arbejde. De så forbavset på Satans bedrag imod Guds guddommelige Søn. De så at han, som blot var næst efter Jesus i magt og herlighed, var faldet så lavt, at han kune påvirke mennesker til at jagte Kristi fodspor fra by til by.—Signs of the Times, 25.november, 1889.

Han ville være dræbt igen og igen, hvis det ikke var for at himmelske engle havde ledsaget Ham, og passet på Hans liv, indtil tiden kom hvor jødernes sag, som et folk, skulle afgøres.—Review and Herald, 12.oktober, 1897.

Kapitel 16 - Engle fra Kristi Lidelse til Hans Død

Jesus og Hans disciple tager til Getsemane

Ledsaget af sine disciple begav Frelseren sig langsomt til Getsemane have. Påskemånen skinnede fuld og rund fra en skyfri himmel. . . . . Medens de nærmede sig haven, havde disciplene lagt mærke til den forandring, der var sket med deres Mester. Aldrig før havde de set ham så helt igennem bedrøvet og tavs. Efterhånden som han gik videre, blev denne mærkelige sorgfuldhed dybere. ....

Da de kom til indgangen til haven, efterlod Jesus alle disciplene med undtagelse af tre og bød dem bede for sig selv og for ham. Sammen med Peter, Jakob og Johannes gik han ind i den indhegnede have.....

“Bliv her og våg med mig! sagde han.”

Han fjernede sig et lille stykke fra dem . . . . . og kastede sig ned på jorden. Han følte, at han på grund af synden var skilt fra sin Fader. Svælget var så stort, så mørkt og så dybt, at hans sjæl gyste ved det. ....

Da Kristus mærkede at hans enhed med Faderen var brudt, følte Han, at han i Sin menneskenatur ikke kunne klare den kommende kamp med mørkets kræfter. I fristelsens ørken blev menneskeslægtens skæbne sat på spil. Da vandt Jesus sejr. Nu kom fristeren for den sidste frygtelige kamp. For dette havde han forberedt i de tre år Kristi havde tjeneste. Alt stod på spil for ham. Hvis det gik galt her, var hans håb om herredøme gået tabt; verdensrigerne ville til sidst tilkomme Kristus; han ville han blive trådt underfode og kastet ud. Men hvis Kristus blev besejret, ville jorden blive Satans rige, og menneskeslægten være i hans magt for altid. Med kampens problemer foran sig, ængstes Kristus over adskillelsen fra Gud. Satan fortalte Ham, at hvis Han blev en syndig verdens sikkerhend, ville adskillelsen være evig. . . . .

Satan indskærpede Frelseren tilstanden på den hårdeste måde: Det folk, der hævder at stå over alle andre ved både timelige og åndelige fortrin, har forkastet dig..... En af dine egne disciple, ... vil nu forråde dig. En af dine mest nidkære disciple vil fornægte dig. Alle vil de svigte dig ret

I sin kval klamrer han sig til den kolde jord som for at hindre sig selv i at lade sig drage længere bort fra Gud.... Fra hans blege læber lyder dette angstfulde råb: "Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi." Men selv nu tilføjer han: "Dog ikke, som jeg vil, men som du vil." — Den Store Mester, 468-470.

Engle i Getsemane

Det himmelske univers overvågede hele Kristi liv med intens interesse – alle skridt fra kryppe til det frygtelige sceneri nu. Og hvilket skue var dette ikke for ti tusinde gange ti tusinde engle, for keruber og serafer, at se på.—Signs of the Times, 9.december, 1897.

Engle svævede over stedet , og var vidne til scneriet.—Åndelige Gaver 1:47.

De beskuede Guds søn, deres elskede Befalingsmand, I Hans supermenneskelige pine, der tilsyneladende døde på slagmarken, for at frelse en fortabt verden, der er ved at gå til. Hele himlen lyttede til denne bøn fra Kristus.

Hans sjælepinsel fremtrang råbet tre gange fra Hans blege og skælvende læber: "Min Fader! er det muligt, så lad denne kalk gå mig forbi; dog ikke, som jeg vil, men som du vil," blev hele himlen rystet. De så at deres Herre blev omsluttet af legioner af Sataniske styrker, Hans menneskenatur blev nedtrykt af en skælvende mystisk rædsel.—Signs of the Times, 9.december, 1897.

De engle som havde gjort Kristi vilje i himlen, var ivrige efter at trørste Han; men det var uden for deres magt at lindre Hans sorg. De har aldrig mærket synderne fra en fortabt verden, og de så forbavset på deres tilbedte Herre, var genstand for en uudsigelig sorg. Selovm disciplene ikke følte med deres Herre i hans konflikts prøvende stund, var hele himlen fuld af forståelse og afventede resultatet med smertelig interesse.— The Present Truth, 3.december, 1885 ret

Bønnen om befrielse vred sig tre gange ud fra Hans læber. Himlen kunne ikke længere klare synet, og havde udsendt en trøstende budbringer til Guds knuste Søn, der besvimede og døde under verdens ophobede skyld. — The Present Truth, 18.februar, 1886.

Det er den største krise, når hjerte og sjæl breeder sammen under syndens byrde, sendes Gabriel for at styrke den guddommelige Lidelsesmand, og støtte Ham til at betræde Sin blodbestængte sti..—Signs of the Times, 9.december, 1897.

Under denne frygtelige krise, hvor alt stod på spil, skinnede der et lys frem midt i den skæbnesvangre times mørke, og den mægtige engel, der står for Guds ansigt, og som har overtaget den plads, hvorfra Satan faldt, steg ned til Kristus. Engelen kom ikke for at tage kalken bort fra Kristus, men for at give ham kraft til at drikke den i forvisning om Faderens kærlighed. . . . .

De sovende disciple var pludselig blevet vækket ved det lys, der omgav Frelseren. De så engelen bøje sig over deres Mester, der lå udstrakt på jorden. De så ham trykke Frelserens hoved til sit bryst og pege opad mod Himmelen. De hørte hans røst, der lød som den skønneste musik, og som talte trøstens og håbets ord. . . . . Atter giver disciplene i

deres træthed efter for den mærkelige døsighed, der overvælder dem. Igen finder Jesus dem sovende.

Han ser bedrøvet på dem, medens han siger: "Sover I stadig og hviler jer? Se, timen er nær, da Menneskesønnen skal forrådes i synderes hænder.

Endnu medens han talte, hørte han fodtrin af skaren, som var ude for at lede efter ham, og sagde: "Stå op, lad os gå; se, han, som forråder mig, er nær." ret

Intet spor var mere synligt af den nylig foregåede strid, da Jesus trådte frem for at gå sin forræder i møde. Han stillede sig foran disciplene og sagde: "Hvem leder I efter?" De svarede: "Jesus fra Nazaret." Jesus svarede: "Det er mig."—Den Store Mester, 472, 473.

Det var i Kristi magt at udfri Sig Selv. Da han sagde ordene: ”Det er mig”, omgav engle Ham straks, og denne skare kunne bevise hvad de ville, eller ville frem til at Kristus var Guds magt. — Denne dagen med Gud, 267.

Det var vanskeligt for englene at udholde dette syn. De ville have befriet Jesus, men den ledende engel forbød dem det. . . . . Jesus vidste, at engle var vidne til hans ydmygelse. Den svageste engel kunne have bragt den spottende skare til at falde hjælpeløs om og kunne have befriet Jesus.—Åndelige Gaver 1:50, 51.

Engelen fjernede sig, og lyset forsvandt Jesus havde mulighed for at undfly, men han blev stående, rolig og behersket. Som den herliggjorte stod han midt i denne forhærdede skare, der nu lå hjælpeløse for hans fødder. Disciplene så til, målløse af undren og ærefrygt..... Men billedet skiftede hurtigt.—Den Store Mester, 473.

Englen trak sig væk, og Jesus stå rolig og selvbehersket, med månens klare lys over hans blege ansigt, og stadig omgivet af lammede og hjælpeløse mænd, medens disciplenene var for forbavsede til et sige et eneste ord. Idet englene fjerner sig, rejser de romerske soldater sig op, og de samles omkring Kristus, sammen med præsten og judas, som om de skammer sig over deres svaghed, og bange for at han vil slippe af deres hænder, .— Signs of the Times, 21.august, 1879.

Disciplene havde tænkt, at deres Mester ikke ville have fundet sig i at blive grebet.... De blev skuffede og harmfulde, da de så rebene blive taget frem for at binde hænderne på ham, som de elskede. I sin vrede drog Peter ubetænksomt sit sværd og ... han huggede blot øret af ypperstepræstens tjener. Da Jesus så, hvad der var sket, gjorde han sine hænder fri, ... og sagde: "Lad dem kun gå så vidt!" Han rørte ved det sårede øre, og det blev straks lægt. Derefter sagde han til Peter: "Stik dit sværd i skeden igen ... Eller mener du, at jeg ikke kan bede min Fader, at han med det samme sender mig mere end tolv legioner engle"?—Den Store Mester, 474.

Da disse ord blev udtalt, oplystes englenes ansigter af håb. De ønskede lige på stedet at omringe deres hersker og at sprede den ophidsede skare. Men bedrøvelse kom atter over dem, da Jesus tilføjede: "Hvorledes skulle da skriften opfyldes, at det bør gå således til?" Også disciplenes hjerter grebes af fortvivlelse og bitter skuffelse, da Jesus lod sig føre bort af sine fjender..—Åndelige Gaver 1:48.

For Annas og Kaifas råd

Kristus skulle formelt forhøres af Sanhedrin, men af Annas blev han underkastet et indledende forhør. . . . .

Da rådsforsamlingen var kommet til stede i domssalen, indtog Kajfas sædet som den øverste embedsmand.... Men da Kajfas nu betragtede fangen, blev han grebet af beundring over hans ædle og værdige optræden. Han følte sig overbevist om, at denne mand var beslægtet med Gud. I næste øjeblik viste han med hån denne tanke fra sig. — Den Store Mester, 475, 478, 779.

Hele himlen så det grusomme værk der stete mod Kristus. Under det skæbnes svangre sceneri der udspillede sig i domssalen, viste Gud smagen af den ånd, som viser sig hos der der ikke vil være lydige mod Hans lov.—Frigivede Manuskripter 12:412.

Det var vanskeligt for englene at udholde dette syn. De ville have befriet Jesus , men den ledende engel forbød dem det. . . Jesus vidste, at engle var vidne til hans ydmygelse.

Ydmyg og sagtmodig stod Jesus foran den rasende mængde, som gjorde ham til genstand for den skændigste behandling. De spyttede ham i ansigtet, det ansigt, som de engang vil ønske at skjule sig for, og som vil oplyse Guds stad og skinne klarere end solen. Kristus kastede intet vredt blik på gerningsmændene. De tildækkede hans hoved med et gammelt klæde, så han ikke kunne se, derpå slog de ham i ansigtet og råbte: "Profetér! hvem var det, som slog dig?" Der blev bevægelse blandt englene. De ville øjeblikkelig have befriet ham; men deres ledende engel holdt dem tilbage. — Åndelige Gaver 1:50, 51.

For Pilatus

Menneskene var besjælede af en djævelsk ånd, dengang de besluttede, at de ville have Barabbas, en tyv og morder, fremfor Guds Søn. Dæmonerne fik magten over menneskeheden; legioner af onde engle fik det fulde herredømme over menneskene, og som svar på Pilatus' spørgsmål om, hvem han skulle løslade dem, skreg de: ”Bort med ham, men lad os få Barabbas løsladt!" Da Pilatus igen talte til dem om Jesus, opløftedes det hæse skrig: "Korsfæst, korsfæst ham!" Ved at give efter for dæmoniske magter blev mennesker ledet til at stille sig på den store frafaldnes side.

Verdener, der aldrig var faldet i synd, betragtede sceneriet med forbavselse, ude af stand til at fatte den ned værdigende tilstand, synden havde skabt. Legioner af onde engle

beherskede præsterne og rådsherrerne og gav udtryk for Satans forslag om at overtale og friste folket med falske påstande og bestikkelse til at forkaste Guds Søn og vælge en røver og morder i stedet for ham. . . . . Hvilket sceneri var dette ikke for Gud at se på, for serafer og keruber at beskue. Guds enbårns søn, himlens Majestæt, herlighedens Konge, blev forhånet, krænket, spottet, afvist, og korsfæstet af dem som Han kom for at frelse, som havde givet sig selv over i Satans kontrol. — Review and Herald, 14.april, 1896.

Englene, der var vidne til, hvad der foregik, lagde mærke tif den overbevisning, som den romerske landshøvding nærede . . ....

Satan og hans engle fristede Pilatus og søgte at lede ham videre til hans egen fordærvelse. De indskød den tanke hos ham, at selv om han ikke tog del i at dømme Jesus, ville andre gøre det.—Åndelige Gaver 1:54, 56.

Selv nu blev det ikke overladt Pilatus at handle i blinde. Et budskab fra Gud advarede ham mod den udåd, han var i færd med at begå. Som svar på Kristi bøn havde Pilatus hustru fået besøg af en engel fra Himmelen, og i en drøm havde hun set Frelseren og havde talt med ham. Pilatus hustru var ikke jøde, men da hun havde set Jesus i sin drøm, nærede hun ingen tvivl om hans oprindelse eller sendelse. Hun vidste, at han var den guddommelige Konge. Hun havde set ham ved forhøret i retssalen. Hun så, at hans hænder var bundne som en forbryders. Hun så Herodes og hans soldater gøre skrækkelige ting. Hun hørte præsterne og rådsherrerne anklage ham som vanvittige i deres skinsyge og ondskab. Hun hørte disse ord: "Vi har en lov, og efter den lov er han skyldig til døden." ret

Hun så Pilatus lade Jesus piske efter først at have erklæret: "Jeg finder ingen skyld hos ham." Hun hørte dommen blive afsagt af Pilatus og så ham overgive Kristus til sine bødler. Hun så korset rejst på Golgata. Hun så jorden indhyllet i mørke og hørte det forunderlige råb: "Det er fuldbragt." Og endnu et andet syn mødte hendes blik! Hun så Kristus siddende på den store hvide sky, medens jorden vaklede i rummet og hans mordere flygtede bort fra synet af hans herlighed. Med et skrig af rædsel vågnede hun op og skrev straks nogle advarende ord til Pilatus.

Medens Pilatus tøvede og overvejede, hvad han skulle gøre, banede et sendebud sig vej gennem mængden og rakte ham brevet fra hans hustru. Det lød således: ret

Hold dig fra denne retfærdige mand; thi jeg har i nat lidt meget i en drøm for hans skyld.

Pilatus blegnede. Han kunne ikke forstå sine egne modstridende følelser. Men medens han tøvede med at handle, ophidsede præsterne og rådsherrerne folkestemningen endnu mere.....

Pilatus higede efter at løslade Jesus; men han indså, at det ikke var muligt for ham at gøre dette og alligevel beholde sin egen stilling og ære. Han valgte at ofre et uskyldigt menneskes liv hellere end at miste sin verdslige magt. ....

Pilatus gav efter for mængdens krav. Hellere end at risikere at miste sin stilling overgav han Jesus til at korsfæstes. — Den Store Mester, 501, 502, 506.

Kristi korsfæstelse

Guds Søn blev overgivet i folkets hænder til at korsfæstes. . . . Han alligevel måtte han bære det tunge kors, ... Jesus segnede om under byrden. . . . . Så greb de en mad som ikke åbenlyst havde bekendt troen på Kristus, dog troede på Ham. De lagde korset på ham og han bår det til det skæbnesvangre sted. Kompagnier af engle stod opmarcheret i luften over stedet. — Åndelige Gaver 1:57.

Hvem var vidne til disse scenerier? Det himmelske univers, Gud Fader, Satan og hans engle.—Bible Echo, 29.maj, 1899.

Himmelske engle . . .hørte de hånende bemærkninger og så rystende hoveder. De havde gladelig brudt ud af deres rækker og taget til Guds Søn i Hans ydmygelse og legemlige pinsel, men dette fik de ikke lov til.—Frigivede Manuskripter 18:71.

”Han frelste andre, ham selv kan ikke frelse,” lød den hån der blev kastet over Kristus, i Hans døds pinsel på korset. Han kunne frelse Sig Selv hvert øjeblik, og komme ned fra korset; men gjorde Han dette, ville verden være givet over til den store frafaldnes kontrol. Det var et under for englene at Kristus ikke lukkede hånsmændenes læber med død. — Youth's Instructor, 14.juni, 1900.

Satan og hans engle blev personificeret ved dem der forhåede Kristus, da Han hang på korset. Han fyldte dem med modbydelig og hæslig tale. Han indgød deres hån.—Frigivede Manuskripter 18:72.

Mørkets myndigheder og magter samlede sig omkring Hans kors. Ærkeforrædderen, bevarede stadig hans ædle statur, førte den frafaldne hær, som blev forbundet med mennesker i kamp mod Gud.—Signs of the Times, 14.april, 1898.

Han kæmpede med Satans magt, mod ham, som erklærede, at han havde Kristus i sin vold, at han var Guds søn overlegen i styrke, at Faderen havde fornægtet sin søn og at denne lige så lidt som han selv længere stod i yndest hos Gud. — Vidnesbyrd for menigheden 2:214.

Kristus gav ikke efter for den plagende fjende, heller ikke i hans bitreste pinsel. Legioner af onde engle var helt omkring Ham, alleigevel blev de hellige engle pålagt at ikke byrde ind i deres rækker, og gå i kamp med den hånende og udæskende fjende, de fik

ej heller lov til at tjene i den guddommelige Lidendes pinefulde ånd. Det var i denne frygtelige mørke stund, at Hans Faders ansigt blev skjult, legioner af onde engle omgav Ham, verdens synder over Ham, hvor ordene, ”Min Gud, min Gud, hvorfor har du forladt mig?” blev vredet ud af Hans blege læber?”—Bible Echo and Signs of the Times, 1.januar, 1887.

Det mørke som dækkede jorden ved Hans korsfæstelse skjulte kompagnier af himlens mægtige agenter, men jorden skælvede ved den himmelske hærs fodtrin. Klipperne blev revet i stykker; for i tre timer blev jorden omgivet af et uigennemtrængeligt mørke; naturen skjulte Guds Søns lidelser, med sin mørke klædning. — Frigivede Manuskripter 5:353.

Faderen blev, sammen med Sine himmelske engle, indhyllet i tykt mørke. Gud var tæt ved siden af Sin Søn, selvom han ikke manifesterede Sig selv for Han eller for noget menneske. Var en enkel stråle fra Hans herlighed og kraft trængt sig igennem det tyke mørke som omgav ham, ville alle tiskuere være blevet udslettet.—Frigivede Manuskripter 12:385.

Hvordan kunne himlen være tavs? Kan vi undre os over det forfærdeligt unaturlige mørke som kom over korset? Kan vi undre os over de iturevne klipper, den buldrende torden, lynglimtene, jordens rystelser der blev betrædt af den himmelske hær, da de så deres elskede Befalingsmand blivet så krænket?—Review and Herald, 1.september, 1891.

Da Kristus råbte, “Det er fuldbragt,” blev de ufaldne verdener sikret. For så var slaget udkæmpet og sejren vundet. Fra nu af havde Satan ikke plads til universets råderum. — Review and Herald, 12.marts, 1901.

De hellige engle var rædselsslagne over at en blandt dem, kunne falde så langt, som at blive genstand for en sådan grusomhed, som den der viste sig mod Guds Søn på Golgata. Al medynk og forståelse, som de kunne have mærket for Satan i hans eksil, det forsvandt nu fra deres hjerter. — Signs of the Times, 23.september, 1889.

Det var ikke præstens hånd der rev det strålende forhæng fra top til bund i stykker, som ellers adskilte det hellige fra det allerhelligste. Det var Guds hånd. Da Kristus råbte: ”Det er fuldbragt,” var den Hellige Vagtmand en usynlig gæst ved Belasazzsars fest, erklærede den jødiske nation for at være en ukirkelig nation. Den samme hånd som skrev tegnene på muren, og som fældede Belsazzars dom og endelig over det babyloniske rige, rev templets forhæng i stykker fra top til bund. — S.D.A. Bibelkommentaren 5:1109.

De tog Hans krop ned, og lagde den i Josefs nye grav, og rullede en stor sten for gravens dør, og lagde som grund for dette, at Hans disciple ville komme og sjæle Ham om natten. Onde engle jublede omkring graven, fordi de mente at Kristus var blevet besejret. En gruppe Romerske soldater var blevet sat omkring graven, og jøderne gjorde store

forfølgelser, for at deres sejer blev fuldstændig. Men himmelske engle bevogtede det sted, hvor deres elskede Befalingsmand sov.—Review and Herald, 9.oktober, 1888.

Ikke før Kristi død blev Satans karakter klart åbenbaret for engle eller for ufaldne verdener. Da kunne hans unddragelser og anklager som tidligere vare en ophøjet engel, ses i deres rette lys. — Signs of the Times, 27.august, 1902.

Kristi død på korset befæstede hans udslettelse som har dødens magt, som var syndens ophavsmand. Når Satan udslettes, vil der ikke være nogen der fristes til det onde; der vil aldrig være brug for forsoningen igen; og der vil ikke være fare for et nyt oprør i Guds univers. Det som rigtig kan holde synden borte i denne mørke verden, vil forhindre synd i himlen.

Betydningen af Kristi død vil kunne ses af hellige og engle. Faldne mennesker kan ikke få et hjem i Guds paradis uden det slagtede Lam fra verdens grundvold af..... Englene ærer og forherliger Kristus, for selv de er ikke sikre, medmindre de ser på Guds søns lidelser. Det er gennem korsets kraft, at englene i himlen bliver ledet bort fra frafald. Uden korset ville de ikke være mere sikret mod det onde, end englene var før Satans fald. Deres fuldkommenhed svigtede i himlen. Menneskets fuldkommenhed svigtede i Eden.... Frelsens plan, som er beviset på Guds retfærdighed og kærlighed, giver en evig sikkerhed mod besmittelse i de syndfrie verdener..... Kristi død på Golgatas kors er vores eneste håb i denne verden, og det vil være vores tema i den verden, som venter. — Signs of the Times, 30.december, 1889.

Kristus har altid, I Sit liv og med Sin død, sementeret det dybe og omfattende spørgsmål, med selvfornægtelse hos Gud, og om Gud er lys og kærlighed. Dette var spørgsmålet der bevægede himlene der oppe, som var begydelsen på Satans afstand fra Gud. Der fremkom krav på forandring eller ophævelse af Hans regerings love i de himmelske sale, som bevis på Guds kærlighed. — Review and Herald, 21.oktober, 1902.

Kapitel 17 - Engle fra Kristi Opstandelse indtil Hans Himmelfart

Kristi opstandelsesmorgen

På sabbaten hvilede disciplene og sørgede over deres Herres død, medens Jesus, herlighedens konge, lå i graven. Da natten nærmede sig, blev der sat stridsmænd til at bevogte frelserens hvilested, medens engle usynligt svævede over den hellige plet.—Budskaber til menigheden, 271.

Natten før den første dag i ugen var langsomt veget bort. Den mørkeste time, lige før daggry, var nu kommen. Kristus var stadig fange i sin trange grav. Den store sten lå på sin plads, det romerske segl var ikke brudt, og de romerske soldater holdt vagt. Og der var usynlige tilskuere. Skarer af onde engle havde samlet sig om stedet. Hvis det havde været muligt, ville mørkets fyrste sammen med sin hær af frafaldne for evigt have holdt den grav forseglet, hvor Guds Søn hvilede. Men en himmelsk hærskare omgav graven. Engle, som er vældige i kraft, vogtede graven og ventede på at byde livets Fyrste velkommen.—Den Store Mester, 779.

Medens det endnu var mørkt, vidste de vågende engle, at tiden til at udfri Guds kære søn, deres elskede hersker, næsten var oprunden. Medens de i dyb bevægelse ventede på hans sejrstime, kom der en mægtig engel hastigt flyvende fra himlen.—Budskaber til menigheden, 181.

Den mægtigste engel fra himlen, han som bibeholdt den position, som Satan faldt fra, fik sin opgave fra Faderen, og iklædte sig himlens fulde rustning, han adskilte mørket fra sit spor. Hans ansigt var som lynild, og hans glæder så hvide som sne.—S.D.A. Bibelkommentaren 5:1110.

En af englene greb fat i den store sten, væltede den bort fra indgangen til graven og satte sig på den. Den anden gik ind i graven og løste tørklædet af Jesu hoved. Engelen fra himlen råbte nu med en høj røst, der fik jorden til at ryste.—Åndelige Gaver 1:66.

Det ansigt, de ser, er ikke nogen dødelig stridsmands ansigt; det tilhører den mægtigste i Herrens hærskare. Dette sendebud er den samme, som nu indtager den plads, hvorfra Satan faldt. Det er ham, der på Betlehems høje forkyndte Kristi fødsel. Jorden bæver, da han nærmer sig, mørkets magter flygter. — Den Store Mester, 779, 780.

Englen nærmede sig graven, rullede stenen bort, som om den var en småsten, og satte sig på den. Himlens lys kredsede sig om graven, og hele himlen blev oplyst af englenes herlighed. — S.D.A. Bibelkommentaren 5:1110.

Englenes anfører tog fat på stenen, som var så stor, at der behøvedes mange stærke mænd til at sætte den for graven, væltede den bort og satte sig på den, medens hans ledsager gik ind i graven og løsnede ligklæderne fra Jesu ansigt og hoved.

Da råbte den mægtige engel med en røst, som fik jorden til at skælve: Jesus, du Guds søn, din Fader kalder dig! Derpå kom den, som havde fået magt til at overvinde døden og graven, frem af graven som en sejrherre, medens jorden bævede, lynet blinkede og tordnens drøn hørtes. —Profetiens Ånd 3:192.

Han som sagde: "Jeg sætter mit liv til for at få det tilbage" , kom frem fra graven til livet som var i ham. Det menneskelige døde, det guddommelige døde ikke. I sin guddommelighed havde Kristus magt til at bryde gravens lænker.—Youth's Instructor, 4.august, 1898.

Idet Kristus løsrev sig fra graven skinnede han i sin guddomsskikkelse, og rejste sig sejrrigt over døden og graven.—Signs of the Times, 30.maj, 1895.

De romerske vagtfolk . . . . . var i stand til at udholde dette syn, for de havde et budskab at frembære som vidne for Kristi genopstandelse. — S.D.A. Bibelkommentaren 5:1110.

Rædsel greb den romerske vagt. Hvor var nu deres magt til at holde Jesu legeme? De tænkte ikke på deres pligt eller på, at disciplene kunne stjæle ham og føre ham bort. Da lyset fra englene skinnede omkring dem klarere end solen, faldt de romerske vægtere til jorden som døde. —Åndelige Gaver 1:66.

I højtidelig ærefrygt betragtede engleskaren dette skue. Og da Jesus kom frem af graven, kastede disse skinnende engle sig til jorden for at tilbede og hilsede ham med jublende sejrssange.—Åndelige Gaver 1:66, 67.

Soldaterne ... hørte, hvorledes de himmelske væsener sang med stor fryd og jubel: Du har sejret over Satan og mørkets magt, du har opslugt døden til sejr! "Og jeg hørte en høj røst i Himmelen sige: "Fra nu af er frelsen og kraften og Riget var Guds, og magten hans Salvedes; thi nedstyrtet er vore brødres anklager, som anklagede dem for vor Gud dag og nat."—Profetiens Ånd 3:194.

Da den himmelske engleskare forlod graven, og lyset og herligheden forsvandt, vovede de romerske vagtposter at løfte deres hoveder og se sig omkring. De fyldtes med forbavselse, da de så, at den store sten var væltet fra indgangen til graven, og at Jesu legeme var opstået.—Åndelige Gaver 1:68.

Satan jublede ikke. Hans engle havde måttet flygte for det klare, gennemtrængende lys fra de himmelske engle, og de beklagede sig bittert til deres konge, fordi byttet med vold var blevet dem frataget, og fordi han, til hvem de nærede sådant had, var stået op fra de døde. —Åndelige Gaver 1:67.

Umiddelbart efter Kristi opstandelse

For en stund syntes Satan at være bedrøvet og vist fortvivlelse. Han holdt råd med sine engle for at overveje hvad det næste var de skulle gøre imod Guds regering. Satan sagde: I må skynde jer til ypperstepræsten og de ældste. Det lykkedes os at bedrage dem, forblinde deres øjne og forhærde deres hjerter mod Jesus. Vi fik dem til at tro, at han var en forfører. Den romerske vagt vil bringe den uhyggelige meddelelse, at Kristus er oprejst fra de døde. Vi fik præsterne og de ældste til at hade Jesus og til at slå ham ihjel. Fremhold nu for dem, at dersom det bliver kendt, at Jesus er opstanden, vil folket stene dem, fordi de har dræbt en uskyldig." — Åndelige Gaver 1:67, 68.

Overvældet af, hvad de havde set og hørt, vendte de bort fra graven og skyndte sig hurtigst mulig til staden, i det de omtalte for enhver, som de mødte, de mærkværdige ting, som de har været vidne til..... Imidlertid blev et bud sendt til præsterne og de ældste, og dette meddelte: Kristus, som I korsfæstede, er opstanden fra de døde! ret

En tjener blev straks sendt med en privat skrivelse, der kaldte den romerske vagt til ypperstepræstens palads. Der blev de nøje forhørte. De gav en fuldstændig beretning om, hvad de havde været vidne til ved graven, nemlig, at en ærefrygt-indgydende engel var kommet fra himlen med et ansigt, der lyste ligesom lynet, og med klæder, hvide som sne; at jorden rystede og bævede, og at de blev aldeles lamslåede; at englen havde taget fat på den uhyre sten, der lå foran indgangen til graven, og havde væltet den bort, som om den var en ubetydelighed; at en skikkelse, omgivet af stor herlighed, var trådt ud fra graven; at et englekor havde fyldt himlen og jorden med jubel og frydesang, samt at de havde genvundet deres styrke, da lyset forsvandt, og sangen ophørte, og at de da mærkede, at graven var tom, og Jesu legeme ingen steder var at finde. — Genløsningen: Eller Kristi genopstandelse; og hans himmelfart, sektion 6, 14, 15.

De skyndte sig ind i staden for at meddele præsterne og de ældste, hvad de havde set. Da disse mordere hørte den vidunderlige beretning, blev hvert ansigt blegt. Forfærdelse greb dem ved tanken om, hvad de havde gjort. Hvis beretningen medførte rigtighed, var de fortabt. En stund sad de tavse og så på hverandre uden at vide, hvad de skulle gøre, eller hvad de skulle sige. At godkende meddelelsen ville være ensbetydende med at fordømme sig selv..

De trådte til side for at overlægge, hvad der burde gøres. De mente, at dersom den meddelelse, vagten havde bragt, kom ud iblandt folket, ville de, der havde taget Jesus af dage, blive ihjelslået som hans mordere. De enedes om at betale stridsmændene for at holde sagen hemmelig. Præsterne og de ældste tilbød dem en stor pengesum og sagde: "Sig: Hans disciple kom om natten og stjal ham, medens vi sov." Og da vagten spurgte, hvad der ville ske med dem, fordi de havde sovet på deres post, lovede de jødiske embedsmænd at overtale landshøvdingen og sørge for deres sikkerhed.— Åndelige Gaver 1:68.

Kvinderne ved graven

De kvinder, der havde stået ved Kristi kors, ventede og vågede, indtil sabbattens timer var til ende. På den første dag i ugen begav de sig ganske tidligt af sted til graven og havde vellugtende salver med sig for at salve Frelserens legeme.....

Uden at vide, hvad der netop nu fandt sted, nærmede de sig haven og sagde, medens de gik: "Hvem skal vælte os stenen fra indgangen til graven" De vidste godt, at de ikke kunne flytte stenen, men alligevel blev de ved med at gå. Og se, pludselig oplystes himmelen af en stråleglans, der ikke stammede fra den opgående sol. Jorden bævede. De så, at den store sten var væltet til side. Graven var tom.

Ikke alle kvinderne var kommet til graven fra det samme sted. Maria Magdalene var den første, der nåede derhen, og da hun så, at stenen var flyttet, skyndte hun sig bort for at fortælle det til disciplene. I mellemtiden var de andre kvinder nået derhen. Et lysskær skinnede over graven, men Jesu legeme var der ikke. Medens de tøvede i nærheden, så de pludselig, at de ikke var alene. En ung mand, klædt i skinnende hvide klæder, sad ved graven. Det var den engel, der havde væltet stenen bort. Han havde iført sig menneskeskikkelse for ikke at skræmme disse venner af Jesus. Men alligevel strålede den himmelske herligheds lys stadig om ham.—Den Store Mester, 539.

Kvinden blev stærkt forfærdet, og bøjede deres ansigter mod jorden; for de himmelske væseners udsyn var mere end de kunne klare. Englen var nødt til at skjule sin herlighed endnu mere, for han kunne tale med dem.—Youth's Instructor, 21.juli, 1898.

Frygt ikke! sagde han, thi jeg ved, at det er Jesus, den korsfæstede, I søger efter. Han er ikke her; thi han er opstanden, som han har sagt. Kom og se stedet, hvor han lå! Og skynd jer hen og sig til hans disciple, at han er opstanden fra de døde.

Atter ser de ind i graven, og atter hører de den vidunderlige tidende. Derinde var der en anden engel i menneskeskikkelse, og han siger: "Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, men han er opstanden; kom i hu, hvorledes han talte til jer, da han endnu var i Galilæa, og sagde, at Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag." ret

Han er opstanden! Han er opstanden! Atter og atter gentager kvinderne disse ord.—Den Store Mester, 539.

Kristi stiger op til Sin Far

Men gå hen, havde englene sagt til kvinderne, og sig til hans disciple og til Peter, at han går forud for jer til Galilæa; dér skal I se ham, som han har sagt jer. Disse engle havde fulgt Kristus som hans skytsengle under hele hans tilværelse på jorden. De havde været

vidne til hans domfældelse og korsfæstelse. De havde hørt hans ord til sine disciple. — Den Store Mester, 793.

Hastigt forlod kvinderne graven "med frygt og stor glæde og løb hen for at fortælle hans disciple det".

Maria havde ikke hørt denne gode tidende. Hun gik hen til Peter og Johannes med det sørgelige budskab: "De har taget Herren bort fra graven, og vi ved ikke, hvor de har lagt ham." ret

Disciplene skyndte sig hen til graven og fandt alting der, som Maria havde sagt. De så ligklæderne og tørklædet, men deres Herre fandt de ikke.....

Maria var fulgt med Johannes og Peter hen til graven. Da de vendte tilbage til Jerusalem, blev hun derude. Medens hun så ind i den tomme grav, fyldtes hendes hjerte af sorg. Da hun så derind, så hun de to engle dér, hvor Jesu legeme havde ligget, den ene ved hovedet og den anden ved fødderne. De spurgte hende: "Kvinde! hvorfor græder du?" Fordi de har taget min Herre bort, og jeg ved ikke, hvor de har lagt ham!" svarede hun.

Så vendte hun sig bort, endog bort fra englene, i den tanke, at hun måtte finde en eller anden, der kunne fortælle hende, hvad der var sket med Jesu legeme. En anden stemme sagde til hende: "Kvinde! hvorfor græder du hvem leder du efter?" Med tåreblændet blik så Maria en mandsskikkelse, og da hun mente, at det var havemanden, sagde hun: "Herre, hvis det er dig, som har båret ham bart, så sig mig, hvor du har lagt ham, så vil jeg hente ham." ...

Men nu sagde Jesus til hende med sin egen velkendte stemme: "Maria!" Nu vidste hun, at det ikke var en fremmed, der talte til hende, og da hun vendte sig, så hun den levende Kristus stå foran sig. I sin glæde glemte hun, at han var blevet korsfæstet. Hun styrtede hen til ham, som om hun ville omfavne hans fødder, og sagde: "Rabbi!" Men Kristus hævede sin hånd og sagde: "Rør ikke ved mig; jeg er jo endnu ikke faret op til min Fader. ...

Jesus afslog at modtage nogen hyldest af sit folk, før han havde fået forvisning om, at hans offer var blevet godkendt af hans Fader. Han steg op til de himmelske boliger og fik af Gud selv forvisning om, at hans sonoffer for menneskenes synd havde været stort nok, og at alle ved hans blod kunne opnå evigt liv.....

Efter at Jesus havde været oppe hos sin Fader, viste han sig for de andre kvinder og sagde: "Vær hilset! Og de gik hen og omfavne,de hans fødder og tilbad ham. Da siger Jesus til dem: Frygt ikke! Gå hen og fortæl mine brødre, at de skal gå til Galilæa; dér skal de se mig."—Den Store Mester, 539-541.

Andre senere opstandelser viser sig

Sent om eftermiddagen på opstandelsesdagen var to af disciplene på vej til Emmaus, en lille by, der ligger knap tretten kilometer fra Jerusalem. . . . . De havde hørt denne morgens efterretninger om, at Kristi legeme var blevet fjernet fra graven, og også rygtet om de kvinder, der havde set englene og mødt Jesus. Nu vendte de tilbage til deres hjem. .

De var ikke nået ret langt frem på deres vandring, da en fremmed sluttede sig til dem, men de var så fordybede i deres tungsindighed og skuffelse, at de ikke lagde særligt mærke til ham. De blev ved med at tale sammen og gav udtryk for deres hjertes tanker..... Medens de talte om de begivenheder, der havde fundet sted, længtes Jesus efter at trøste dem. . . . . Men først måtte han lære dem noget, som de aldrig ville glemme. . . .

Kristus begyndte med Moses,... og udlagde i alle Skrifterne de ting, som angik ham selv. .... Ved at gå ud fra profetierne gav Kristus sine disciple den rette opfattelse af, hvordan han skulle være i sin menneskeskikkelse.....

Medens de vandrede, var solen gået ned,.... Da disciplene skulle til at gå ind i deres hjem, så det ud til, at den fremmede ville fortsætte sin vandring. Men disciplene følte sig draget til ham. .... "Bliv hos os," sagde de. Det lod ikke til, at han ville tage imod indbydelsen, men de trængte ind på ham og sagde: "Det går mod aften, dagen hælder allerede." Kristus gav efter for deres bøn og "gik ind for at blive hos dem". ...

Det enkle aftensmåltid af brød er snart tilberedt. Det bliver sat foran gæsten, der har taget plads for enden af bordet. Nu rækker han sine hænder ud for at velsigne måltidet. Disciplene farer sammen med undren. Deres rejsefælle breder hænderne ud på ganske samme måde, som deres Mester plejede at gøre. De ser igen på dem, og se: i hans hænder ses mærkerne af naglerne. Straks udbryder de begge: Det er Herren Jesus! Han er opstanden fra de døde!

De rejser sig op for at kaste sig ned for hans fødder og tilbede ham, men han er blevet usynlig for dem..... Men de kan ikke blive siddende og tale, når de har så store nyheder at bringe..... De lader deres måltid blive stående urørt, og glædestrålende begiver de sig atter ud på den samme vej, ad hvilken de kom, for at skynde sig at fortælle dette til disciplene i byen.—Den Store Mester, 543-546.

Da de to disciple når tilbage til Jerusalem, går de ind ad østporten, som ved festlige lejligheder står åben om natten..... De begiver sig hen til salen ovenpå, hvor Jesus tilbragte den sidste aftens timer lige før sin død. .... De finder døren ind til værelset forsvarligt stænget. De banker på for at blive lukket ind, men der kommer intet svar. Alt er stille. Så nævner de, hvem de er. Slåen bliver forsigtigt skudt fra døren, de går ind, og en anden træder usynlig ind sammen med dem. Så bliver døren atter stænget for at holde eventuelle spioner ude.

De nyankomne finder alle i overrasket begejstring. De tilstedeværende i salen bryder ud i tak og lovsang og siger: "Herren er virkelig opstanden og set af Simon." Derefter fortæller de to vandrere, ... hvormed de har foretaget rejsen, den vidunderlige beretning om, hvordan Jesus har vist sig for dem: De er lige blevet færdige, ... da se: en anden skikkelse står foran dem..... Så hører de en stemme, som ikke kan være nogen andens end deres Herres stemme. ....

Da blev de grebet af angst og frygt og mente, det var en ånd, de så. Men han sagde til dem: Hvorfor er I forfærdede? og hvorfor opstiger der tvivl i jeres hjerter? Se på mine hænder og mine fødder, at det er mig selv; føl på mig og se; en ånd har jo ikke kød og ben, som I ser, jeg har. Og da han havde sagt dette, viste han dem sine hænder og sine fødder.—Den Store Mester, 547.

En del af disciplene gjorde nu den velkendte sal ovenpå til deres midlertidige hjem, og om aftenen var alle med undtagelse af Tomas forsamlede dér. En enkelt aften besluttede Tomas sig til at mødes med de andre. . . . . Medens disciplene sad ved deres aftensmåltid, talte de sammen om de beviser, som Kristus havde givet dem i profetierne. "Da kommer Jesus, medens dørene var lukkede; og han stod midt iblandt dem og sagde: Fred være med eder!" ret

Derefter vendte han sig til Tomas og sagde: "Ræk din finger frem, se, her er mine hænder; og ræk din hånd frem og stik den i min side, og vær ikke vantro, men troende!" ... ønskede sig ingen yderligere beviser. Hans hjerte bankede af glæde, og han kastede sig ned for Jesu fødder, medens han udbrød: "Min Herre og min Gud!"—Den Store Mester, 550.

Jesus havde truffet bestemmelsen om at møde sine disciple i Galilæa, og snart efter at påskeugen var afsluttet, begav disciplene sig derhen..... Der var syv af disciplene, som fulgtes ad. De var klædt i fiskernes beskedne dragt..... Hele natten igennem sled de i det, men uden held..... Hele tiden havde en ensom skikkelse, der holdt vagt på strandbredden, fulgt dem med sit blik, medens han selv var usynlig for dem. Endelig gryede morgenen. ... og disciplene så en fremmed, der stod på bredden.... Johannes genkendte den fremmede og sagde til Peter: "Det er Herren." — Den Store Mester - 551, 552.

Ved sammenkomsten på et bjerg i Galilæa var alle de troende, man kunne kalde sammen, til stede..... På den fastsatte tid var mere end fem hundrede troende forsamlede i smågrupper på bjergskråningen, ivrige efter at høre alt, hvad de kunne få at vide af dem, der havde set Kristus efter hans opstandelse..... Pludselig stod Jesus iblandt dem. Ingen kunne sige, hvorfra eller hvordan han kom..... Nu erklærede han, at "al magt" var givet til ham. Hans ord førte hans tilhørere ud over jordiske og timelige ting til de himmelske og evige.—Den Store Mester, 557, 558.

I fyrretyve dage blev Kristus på jorden og beredte disciplene til den opgave, der lå foran dem, og forklarede dem det, som de hidtil ikke havde været i stand til at fatte. Han talte om profetierne om hans komme, om jødernes forkastelse af ham og sin død, og viste dem, at disse profetier var blevet opfyldt til de mindste enkeltheder. Han sagde til dem, at de skulle betragte denne opfyldelse af profetier som en forvisning om den kraft, der ville følge dem i deres fremtidige gerning.—Mesterens efterfølgere, 19.

Kristi sidste tilsynekomst før Hans himmelfart

Tiden var kommet, hvor Kristus skulle stige op til sin Faders trone. . . . . Til stedet for sin himmelfart valgte Jesus den plet, der så ofte var blevet helliget ved hans nærværelse, ... Oliebjerget . . .

Nu begav Jesus sig sammen med de elleve disciple hen imod bjerget. Da de gik gennem Jerusalems port, fulgte mange undrende blikke denne lille skare mennesker, som blev anført af en person, som rådsherrerne for nogle få uger siden havde fået dømt og korsfæstet..... Da de nåede til Oliebjerget, gik Jesus i forvejen hen over bjergets top, til de kom i nærheden af Betania. Her standsede han, og disciplene forsamledes omkring ham. Det var, som om der strålede lys ud fra hans ansigt, da han kærligt så på dem..... Med hænderne udrakt til velsignelse og ligesom til forsikring om hans beskyttende omsorg steg han langsomt op fra deres kreds, draget mod Himmelen af en magt, der var stærkere end nogen jordisk tiltrækning. Da han steg opad, så disciplene, fulde af ærefrygt, med anspændt blik efter det sidste glimt af deres himmelfarne Herre. — Den Store Mester, 565-567.

Da Jesus ... steg op fra Oliebjerget, var det ikke kun for øjnenene af nogle få disciplen, men der var mange som så på. Der var en hærskare af engle, tusinde af tusinde, som beskuede Guds Søn, idet han steg op til det høje. — Ellen G. White 1888 Materials, 127.

Medens disciplene stadig stirrede opad, lød der stemmer til dem med en klang som den dejligste musik. De vendte sig om og så to engle i menneskeskikkelse. De sagde til dem: "I galilæiske mænd, hvorfor står I og ser op imod Himmelen? Denne Jesus, som er optaget fra jer til Himmelen, han skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare til Himmelen."

Disse engle hørte til den skare, som havde ventet i en strålende sky for at ledsage Jesus til hans himmelske hjem. Som de mest ophøjede af hele engleskaren var det disse to, der var kommet til graven ved Kristi opstandelse, og de havde fulgt ham gennem hele hans liv på jorden. — Den Store Mester, 567, 568.

Kristus blev etaget op til himlen på en sky, der udgjorde levende engle. — Frigivede Manuskripter 17:2.

Da englenes triumfvogn hentede ham, lød hans ord til dem: "Se, jeg er med eder alle dage indtil verdens ende." — Mesterens efterfølgere, 38.

Tusinde og atter tusinde engle ekskorterede Kristus, som æresvagt til Guds stad, og sang, “Løft jeres hover, oh I porte; og loft jer op, I evige dørere; og herlighedens Konge skal komme ind.” Englevagtfolkene ved porten udbrød: ”Hvem er denne herlighedens Konge?” — Review and Herald, 29.juli, 1890.

Da Han nærmede sig Guds Stad . . . hævede tusinde af englestemmer sig og den højeste engel sang: “Løft jeres hover, O I porte; og være opløftet, I evige dørre; og herlighedens Konge skal drage ind.” —.

Vagtråbet lytter atter: “Hvem er denne herlighedens Konge?” og de ledsagdende engle svarer: ”Hærskarres Herre, Han er herlighedens Konge,” og det himmelske tog passerer gennem portene. — Review and Herald, 29.juli, 1890.

Men da han steg op til det høje, og førte en skare fanger, ledsaget af den himmelske hær, og blev modtaget igennem stadens porte, ... at han havde den samme ophøjede statur som han havde før han kom til verden for at dø for mennesker. —Åndelige Gaver 4a:119.

Kristus ledsages til Faderens nærhed

Der er tronen, og rundt om den er løftets regnbue. Der er serafer og keruber. Englene omringer Kristus, men han vinker dem til side. Han går ind til sin Far. Han peger på sit sejerstrofæ, ...— de som blev oprejst sammen med ham, repræsentanter for de dødes fanger som skal komme frem fra deres grave når basunen lyder. Han går hen til Faderen, og ... siger: Far, det er fuldbragt. Jeg har gjort din vilje, min Gud. Jeg har fuldført frelsesværket. Hvis retfærdigheden er fuldbyrdet, da vil jeg "at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig." — Youth's Instructor, 11.august, 1898.

Faderens arme omslutter Sønnen, og han siger: "Alle Guds engle skal tilbede ham". — Udvalgte Budskaber 1:306.

Engleskaren ... bøjede sig i ærbødighed for Ham, og sagde: “Værdig, værdig er det slagtede lam, og lever igen, som sejrherre.”—Signs of the Times, 17.juni, 1889.

Da Kristus drog ind gennem Himmelens porte, indtog han sin plads på tronen blandt de lovsyngende engle. Så snart denne højtid var forbi, nedsteg Helligånden i rige strømme til disciplene, og Kristus blev i sandhed herliggjort, med den samme herlighed, som han fra evighed havde haft hos Faderen. Udgydelsen af Ånden på pinsedagen var Himmelens bekræftelse på, at Frelserens højtidelige indvielse var fuldbragt. Ifølge sit løfte havde han sendt Helligånden fra Himmelen til sine disciple som tegn på, at han nu, både som præst og konge, havde modtaget al magt i Himmelen og på jorden og var sit folks salvede. — Mesterens efterfølgere, 38.

Kapitel 18 - Engle fra Pinsefesten til de Sidste Dage

Engle beskytter vitale sandheder

Jeg så, at Guds engle fik den opgave med særlig omhu at våge over de hellige, vigtige sandheder, der skulle tjene som et anker for Kristi disciple ned gennem hvert slægtled. Helligånden hvilede i særlig grad over apostlene, der var vidner om vor Herres korsfæstelse, opstandelse og himmelfart vigtige sandheder, der skulle være Israels håb. Alle skulle se hen til verdens frelser som deres eneste håb og vandre på den vej, han havde åbnet ved at ofre sit eget liv, og holde Guds lov og leve. Jeg så den visdom og godhed, Jesus viste, idet han udrustede disciplene med kraft til at fortsætte den samme gerning, for hvilken jøderne havde hadet ham og slået ham ihjel. I hans navn havde de magt over Satans gerninger. Det tidsafsnit, der omfattede Jesu død og opstandelse, var omgivet af en glorie af lys og herlighed, som udødeliggjorde den sandhed, at han var verdens frelser. — Budskaber til menigheden, 236.

Peter og Johannnes befries fra fængslet

Kort tid efter at Helligånden var steget ned, og umiddelbart efter en stund med inderlig bøn, tog Peter og Johannes op i templet for at bede, så de en forpint og lamslået krøbling.... Disciplene så på ham med medfølelse. "Og Peter så fast med sine øjne på ham, sammen med Johannes, og sagde, Se på os." "Sølv og guld har jeg ikke; men det jeg har giver Jeg jer. I Jesu Kristi nazaræers navn stå op og gå." — Profetiens Ånd 3:275, 276.

Da saddukæerne, som ikke troede på en opstandelse, hørte apostlene erklære, at Kristus var opstået fra de døde, blev de rasende, fordi de forstod, at hvis apostlene fik lov at prædike om en opstanden Frelser og i hans navn at gøre undergerninger, så ville læren om, at der ikke var nogen opstandelse, blive forkastet af alle, og saddukæernes sekt ville snart være udslettet. — Mesterens efterfølgere, 78.

Nogle af templets embedsmænd og tempelledere var saddukærere. Lederne arrasterede ved hjælp af et antal saddukærere de to apostle, og satte dem i fængsel, da det var for sent at deres sager blev undersøgt den nat. — Profetiens Ånd 3:278.

Satan og hans engle jublede; men Guds engle åbnede fængselets døre, og tvært imod ypperstepræsternes og de ældstes befaling bød de apostlene: "Gå hen og træd frem og tal i helligdommen alle disse livets ord for folket!"—Åndelige Gaver 1:83, 84.

Imidlertid havde ypperstepræsten og de, som holdt med ham, "sammenkaldt rådet, alle Israels børns ældste." Præsterne og rådsherrerne havde besluttet at rette en beskyldning for oprør mod disciplene, at anklage dem for at have myrdet Ananias og Safira og for at lægge råd op om at berøve præsterne deres myndighed.

Da de sendte bud efter fangerne, for at de skulle føres frem for dem, blev de højligt forbavsede ved den besked, som blev bragt dem: at fængselsdørene var fundet forsvarligt låsede og vagten foran dem, men at fangerne ikke var at finde nogen steder.

Snart efter lød denne forbavsende melding: "Se, de mænd, som I satte i fængsel, står i helligdommen og lærer folket." Så gik anføreren sammen med tjenerne hen og hentede dem, dog ikke med magt; thi de var bange for, at de skulle blive stenet af folket!" ret

Da de for anden gang stod for de mænd, der syntes fast besluttede på deres tilintetgørelse, skimtedes hverken frygt eller tøven i deres ord eller holdning. Og da ypperstepræsten sagde: "Vi har jo udtrykkelig forbudt jer at lære i dette navn, og se, nu har I fyldt Jerusalem med jeres lære og vil bringe dette menneskes blod over os," svarede Peter: "Man bør adlyde Gud mere end mennesker." Det var en himmelsk engel: der udfriede dem af fængslet og bød dem lære i helligdommen.—Mesterens efterfølgere, 47-48.

Over så uforfærdede ord blev disse mordere rasende og besluttede atter at væde deres hænder med blod ved at slå apostlene ihjel. Det var deres plan at udføre dette, da en engel fra Gud påvirkede Gemaliels hjerte til at give præsterne og rådsherrerne dette råd: "Hold jer fra disse mennesker, og lad dem fare; thi dersom dette råd eller dette værk er af mennesker, bliver det til intet; men er det af Gud, kan I ikke gøre dem til intet. Lad jer dog ikke findes som de, der endog vil stride imod Gud." ret

Onde engle tilskyndede præsterne og de ældste til at slå apostlene ihjel; men Gud sendte sin engel til at afværge dette ved at lade en stemme inden for de jødiske lederes egen kreds tale til forsvar for hans tjenere.—Åndelige Gaver 1:85.

Philip og den etiopiske hofmand

Himmelske engle overvåger dem som søger efter oplysning. De samarbejder med dem, som prøver at vinde sjæle til Kristus. Engle tjener dem som skal være frelsens arvinger. Dette vises i Filips og de etiopiske hofmands erfaring.—The Bible Echo, 10.december, 1900.

Denne etiopiske hofmand var af god rang og stor indflydelse. Gud så at når denne omvendes, ville han give andre det lys, som han havde fået og vil udøve en stærk indflydelse for evangeliet. Guds engle ledsagede denne søgende efter lys, og han blev draget nær til Frelseren. Ved Helligåndens manifestation, bragte Herren i berøring med én som ville lede ham til lyset. — Conflict and Courage, 332.

Da Gud upegede Filips arbejde. . . lærte han at alle sjæle er dyrebare i Guds øjne, og at engle vil bringe udpegede agenter lys, til dem som har brug for det. De himmelske engle påtager sig ikke at forkynde evangeliet. Gud sender Sit folk lys ved hjælp af englenes

formidling, og dette lys vil gives verden gennem Hans folk. — The Bible Echo, 10.december, 1900.

Paulus omvendelse

Da Saulus var på vej til Damaskus, udstyret med skriftlig bemyndigelse til at gribe mænd eller kvinder, som prædikede Kristus, og føre dem bundne til Jerusalem, frydede onde engle sig omkring han. Men pludselig blev han omstrålet af et lys fra himlen, hvilket bragte de onde engle til at flygte og medførte, at han hastigt faldt til jorden.—Budskaber til menigheden, 200.

I beretningen om Saulus omvendelse findes der vigtige grundsætninger, som vi altid burde erindre. Saulus blev ført ind til Kristi nærhed..... Han standsede ham på hans vej og overbeviste ham om hans synd, men da Saulus spurgte: "Hvad vil du, at jeg skal gøre?" bragte Gud den spørgende jøde i forbindelse med sin menighed for der at opnå viden om Guds vilje med ham.....

Mens Saulus i sin ensomhed i Judas hus vedblev med at trygle og bede, viste Herren sig i et syn for "en discipel ved navn Ananias" og sagde til ham, at Saulus fra Tarsus bad og trængte til hjælp. "Stå op, og gå hen i den gade, som kaldes "Den Lige", sagde det hinmelske sendebud, "og spørg i Judas hus efter en mand ved navn Saulus fra Tarsus; thi se, han beder....

Ananias kunne næppe tro på engelens ord, for Saulus hårde forfølgelse af de hellige i Jerusalem var rygtedes vidt og bredt. ...

I lydighed mod engelens befaling opsøgte Ananias den mand, der så nyligt havde udstødt trusler mod alle, som troede på Jesu navn; han lagde hænderne på den angrende, forpinte mand og sagde: Broder Saul! det er Herren, som har sendt mig, Jesus, der viste sig for dig på vejen, du kom ad, for at du skal få dit syn igen og blive fyldt med Helligånden." ret

Og straks faldt der ligesom skæl fra hans øjne, og han fik sit syn igen, og han stod op og blev døbt.—Mesterens efterfølgere, 68.

Paul forlader Damascus

Da Paulus prædikede Kristus i Damaskus, undredes alle, som hørte ham . . . . . Modstanden blev så stærk, at Paulus ikke kunne få lov til at fortsætte sit arbejde i Damaskus. Et himmelsk sendebud bød ham drage bort for en tid, og han "drog bort til Arabien," Gal. 1,17. hvor han fandt et sikkert tilflugtssted.

Her i ørkenens ensomhed havde Paulus rig lejlighed til roligt studium og meditation..... Jesus var hos ham og stadfæstede hans tro, mens han skænkede ham visdom og nåde i rigeste mål.—Mesterens efterfølgere, 70-72.

Paulus gerning i Antiokia sammen med Barnabas bestyrkede ham i overbevisningen om, at Herren havde kaldet ham til en særlig tjeneste indenfor hedningeverdenen. Dengang Paulus blev omvendt, havde Herren forkyndt, at han skulle være hedningernes apostel "for at åbne deres øjne, så de må omvende sig fra mørke til lys, fra Satans magt til Gud, for at de kan få syndernes forladelse og arvelod sammen med dem, som er helligede ved troen på mig." Apg. 26,18. Engelen, som viste sig for Ananias, havde sagt om Paulus: "Denne mand er mit redskab, som jeg har udvalgt mig til at bære mit navn frem både for hedninger og konger og Israels børn." Apg. 9,15. Og Paulus selv fik senere i sit liv som kristen, mens han bad i templet i Jerusalem, besøg af en engel fra Himmelen, som bød ham: "Gå! thi jeg vil sende dig til hedningefolk langt borte." Apg. 22,21.—Mesterens efterfølgere, 88.

Kornelius og Peter

Den samme hellige vægter, der om Abraham sagde: "Jeg kender ham!" kendte også Kornelius og sendte ham et direkte budskab fra Himmelen. — Mesterens efterfølgere, 75.

Engelen viste sig for Kornelius, mens han bad. Da høvedsmanden hørte sit navn blive nævnet, blev han bange, skønt han vidste, at sendebuddet var kommet fra Gud, og han sagde: "Hvad er det, Herre?" — Mesterens efterfølgere, 75.

Send en mand til Simon, hvis tilnavn er Peter, som lever sammen med Simon en garver. Og fortæl ham det sted, hvor garveren Simon bor. Da gik Herrens engel til Peter, og forberedte ham på at tage imod mændene.—Ellen G. White 1888 Materials, 1746.

Kornelius var lydig mod synet med glæde. Da englen var gået, ”kaldte han på to af sine tjenestefolk og en gudfrygtig soldat af dem, som stadig var om ham; og han fortalte dem det hele og sendte dem så til Joppe.” . . . . . Englen blev ikke pålagt at fortælle Kornelius, korsets historie. En mand der selv var underlagt menneskers skrøbeligheder og fristelser, ligesom høvedsmanden var, skulle fortælle ham om den korsfæstede og opstande Frelser. I Sin visdom får Herren dem der søger efter sandhed i berøring med sine medmennesker, som kender sandheden.—Review and Herald, 6.april, 1911.

Straks efter samtalen med Kornelius, tog englen til Peter, som på det tidspunkt bad fra hustaget fra sit logi I Joppe. — Review and Herald, 13.april, 1911.

Peter havde ikke lyst til at tage den pligt der var pålagt ham ved guddommelig befaling. Da han fortalte sin erfaring, forsvarede han ikke sin handling efter genrelle principper, men som en undtagelse, på grund af en guddommelig åbenbaring. Og resultatet overraskede ham. Da Kornelius havde fortalt ham sin oplevelse, og englens ord, der viste

sig for ham i et syn, erklærede Peter: ”Nu forstår jeg i sandhed, at der hos Gud ikke er personsanseelse; men i hvert folk er den, som frygter ham og øver retfærdighed, kærkommen for ham.” — Frigivede Manuskripter 6:328, 329.

Peter befris fra fængslet

Til sidst blev dagen for Peters henrettelse fastsat; men de troendes bønner steg stadig op til himlen. Og medens alle deres kræfter og sympati blev kaldet ud i brændende appeller, passede Guds engle på den fængslede apostel. . . . . Peter var sat imellem to soldater, og var bundet på sine håndled med to lænker, hver lænke var fæstnet på hvert håndled til hver af hans vagtfolk. Han kunne derfor ikke bevæge sig uden at de vidste af det. Fængselsdørene var fæstnet sikkert, og en stærk vagt stod foran dem. Enhver chance for at blive befriet eller undslippe, ved menneskelige midler, var derved afskåret.— Genløsningen: eller Peters forkyndertjeneste og Saulus omvendelse, 70.

Peter sad i fængsel og ventede den følgende dag at blive ført ud for at henrettes. Om natten sov han »mellem to soldater, bunden med to lænker; og uden for døren var der vagtmandskab, som bevogtede fængselet. Og se, der stod en Herrens engel og lys strålede i fangerummet; han stødte Peter i siden og vækkede ham og sagde: »Stå hurtigt op!« og lænkerne faldt af hans hænder«.”

Peter, som pludselig vågnede, blev forfærdet over glansen, der fyldte fangerummet og over det himmelske sendebuds skønhed. Han forstod ikke situationen, men han vidste, at han var fri og i sin forvirring ville han have forladt fængselet ubeskyttet mod den kolde natteluft. Guds engel, der var opmærksom på alle omstændigheder, sagde med kærlig omhu for apostelens behov: »Bind op om dig og tag dine sandaler på!«

Peter adlød uvilkårligt; men så henrykt var han over åbenbarelsen af den himmelske herlighed, at han ikke tænkte på at tage sin kappe med. Da bød engelen ham: »Kast din kappe om dig og følg mig!« Og han gik ud og fulgte ham; men han forstod ikke, at det, som engelen gjorde, var noget virkeligt; han mente, at det var et syn, han så. Da de nu var kommet forbi den første og den anden vagt, kom de til jernporten, som førte ud til byen: den åbnede sig for dem af sig selv og de kom ud.”—Vidnesbyrd for menigheden 5:748.

Der bliver ikke sagt et ord, og der høres ingen fodtrin. Engelen svæver i forvejen, omgivet af en blændende stråleglans, og Peter, som stadig er forvirret og tror, at han drømmer, følger med sin befrier. På denne måde går de hen ad en gade, og derpå forsvinder engelen pludseligt, fordi dens opgave er fuldført.

Det himmelske lys svandt bort, og Peter stod pludselig i det dybeste mørke; men efterhånden som hans øjne vænnede sig til mørket, syntes det at sprede sig, og han opdagede, at han stod alene på den stille gade og mærkede den kølige natteluft på sin pande. Nu forstod han, at han var fri og i en velkendt del af byen; han genkendte stedet som et,

han ofte havde besøgt, og som han havde ventet næste morgen at skulle passere for sidste gang.....

postlen begav sig straks til det hus, hvor brødrene var forsamlede, og hvor de i dette øjeblik var optaget af inderlig bøn for ham. "Da han nu bankede på døren til portrummet, kom der en pige ved navn Rode for at lukke op. Og da hun kendte Peters røst, blev hun så glad, at hun ikke åbnede porten, men løb ind og fortalte, at Peter stod udenfor porten, Men de sagde til hende: "Du er jo fra forstanden!" Hun forsikrede imidlertid, at det var, som hun havde sagt. Så sagde de: "Det er hans engel!"—Mesterens efterfølgere, 81-82.

Den samme engel som havde forladt Himlens kongelige sale for at befri Peter fra hans forfølgers magt, havde været vredens og dommens budbringer til Herodes. Engelen som slog Peter for at vække ham af hans slummer; men det var med et anderledes slag at han slog den onde konge, pådrog ham dødelig sygdom.—Profetiens Ånd 3:344.

Stefanus' stening

"Men som var fuld af Helligånden, stirrede han op imod himlen og så Guds herlighed" og sagde: "Se, jeg ser himlene åbnede og menneskesønnen stående ved Guds højre hånd." — Åndelige Gaver 1:89.

Engle under Paulus' forkyndervirksomhed

Der var i Efesus opblomstret en omfattende og fordelagtig handel ved fremstilling og salg af små relikvieskrin og billeder, der fremstillede Artemis tempel og billedstøtte. De, der var interesserede i denne industri, opdagede, at deres indtægter blev mindre og de enedes om at lægge skylden for denne uvelkomne forandring over på Paulus virksomhed.....

Byen kom nu i fuldstændigt oprør. Man søgte efter Paulus, men man kunne ikke finde apostlen. Brødrene, som havde haft en forudanelse om faren, havde skyndsomst bragt ham bort fra stedet. Guds engle var blevet udsendt til apostlens beskyttelse; endnu var den tid ikke kommet, hvor han skulle lide martyrdøden.—Mesterens efterfølgere, 292, 293.

Da de dag efter dag gik ud til deres andagter, fulgte en kvinde med en spådomsånd i sig med dem og råbte: "Disse mænd er den allerhøjeste Guds tjenere, som viser os frelsens vej." Denne kvinde var en særlig agent for Satan; og idet djælvelene blev trængt på grund af Kristi nærhed, blev den onde ånd som var i hende, vanskelig at behage i apostlenes nærvær. Satan vidste at hans rige var angrebet, og modsatte sig Guds tjeneres arbejde. Denne kvindes anbefaling var en skade for sagen, og forviklede folks tanker fra de sandheder der blev præsenteret for dem, og kastede dårligt ry over arbejdet, ved at få folk til at tro de mænd, der talte med Guds Ånd og kraft, var påvirket af den samme ånd som denne sataniske agent.

Apostlene holdt denne modstand ud i flere dage; så befalede Paulus under Guds Ånds inspiration den onde ånd at forlade kvinden. Således blev Satan imødekommet og irettesat. Kvindens umiddelbare og vedvarende tavshed bevidnede at apostlene var Guds tjenere, og at dæmonen havde anerkendt dem til at være sådan, og hade adlydt deres bud. Da kvinden fik fordrevet djævelens ånd, og blev sig selv igen, blev hendes herrer foruroliget over deres kraft. De så at alt håb om at få penge af hendes spådomme og sandsigere var til slut, og indså at, hvis apostlene fik lov til at fortsætte deres arbejde, ville deres egen indkomstkilde snart blive afskåret.—Skildringer fra Paulus' liv, 74, 75.

Efter at kvinden var befriet fra den onde ånd, blev hun en Kristi efterfølger. Hendes mestre så at deres håb om vinding var væk, og tog Paulus og Silas, førte de dem frem for herskerne, anklagede dem for at skabe røre i byen. Dette skabte røre. Skaren rejste sig mod disciplene, og høvedsmændende befalede at fangerne skulle slås.—Review and Herald, 29.juni, 1905.

Efter at have givet dem mange slag kastede man dem i fængsel og pålagde fangevogteren at holde dem sikkert bevogtet. Da denne havde fået en sådan befaling, satte han dem i det inderste fængsel og sluttede deres fødder i stokken. Men Guds engle fulgte dem inden for fængselsmurene.—Åndelige Gaver 1:95, 96.

Apostlene led store smerter på grund af den pinefulde behandling, men de klagede ikke. I stedet for opmuntrede de hinanden i fangehullets bælgmørke og trøstesløshed med at bede og synge lovsange til Gud, fordi de var blevet regnet for værdige til at lide skam for hans skyld..... Med forundring hørte de andre fanger lyden af bøn og sang fra det inderste fangerum.—Mesterens efterfølgere, 117.

Men så længe mennesker var grusomme og hævngerrige, eller forbryderisk forsømmer de alvorlige ansvar der ligger på dem, havde Gud ikke glemt at være sine lidende tjenere nådige. En engel blev sendt fra Himlen for at løslade apostlene. Da han nærmede sig det romerske fængsel skælvede jorden under hans fødder, hele byen blev rystet ved jordskælvet, og fængselsmurerne vaklede som siv i vinden. De tungt boltrede døre fløj op, og kæder og lænker faldt fra enhver fanges hænder og fødder.—Profetiens Ånd 3:382, 383.

Under sin virksomhed i Efesus fik apostlen Paulus særlige tegn på Guds velbehag. Guds kraft ledsagede hans gerning og mange blev helbredt for legemlige sygdomme. "Gud gjorde usædvanlige undergerninger ved Paulus hænder, så man endog bragte tørklæder og bælter fra hans legeme til de syge og sygdommene veg fra dem og de onde ånder fór ud."

Disse håndgribelige beviser på overnaturlig kraft overgik langt, hvad man tidligere havde oplevet i Efesus og mange af dem var af en sådan art, at de ikke kunne efterlignes ved en taskenspillers behændighed eller ved en troldmands sorte kunster. Da disse

undergerninger skete i Jesus af Nazarets navn, havde folket lejlighed til at se, at Himmelens Gud var mægtigere end gudinden Artemis. Således ophøjede Herren sin tjener lige overfor afgudsdyrkerne selv og uendeligt højt over de mægtigste og mest yndede af troldmændene.

Men han, som er herre over alle de onde ånder og som havde givet sine tjenere myndighed over dem, ville bringe endnu større skam og nederlag over dem, der foragtede og vanærede hans hellige navn. Moselov havde forbudt trolddom under dødsstraf, men dog var den hemmeligt blevet udøvet fra tid til anden af frafaldne jøder. Under Paulus besøg i Efesus var der i byen "nogle af de omvandrende jødiske åndemanere," som, da de så de undere, han gjorde, "forsøgte at nævne Herren Jesu navn over dem, som havde de onde ånder." Der blev gjort et forsøg af "syv sønner af Skeuas, en jødisk ypperstepræst." Da de så en mand, der var besat af onde ånder, sagde de til ham: "Jeg besværger jer ved den Jesus, som Paulus prædiker." Men "den onde ånd svarede og sagde til dem: "Jesus kender jeg og om Paulus ved jeg besked, men I, hvem er I?" Og manden, i hvem den onde ånd var, sprang ind på dem og overmandede dem allesammen og mishandlede dem sådan, at de måtte flygte nøgne og sårede ud af huset." ...

Nu kom der ting for dagens lys, som tidligere havde været skjult. Nogle af de troende havde ikke fuldstændigt givet afkald på deres overtroiske forestillinger, da de antog kristendommen. Til en vis grad fortsatte de udøvelsen af trolddom. Da de nu blev overbevist om deres vildfarelse, var der "mange af dem, som var blevet troende, der kom og bekendte og fortalte, hvad de havde begået." Den gode påvirkning strakte sig endog til nogle af dem, der selv havde øvet trolddom og adskillige af dem "kom bærende med deres bøger og brændte dem op for alles øjne og da man beregnede deres værdi. ...

Disse afhandlinger om forudsigelser og spådomme indeholdt regler og anvisninger på, hvordan man kom i forbindelse med onde ånder. De var et reglement for dyrkelsen af Satan, anvisninger på, hvordan man skulle påkalde hans hjælp og opnå viden fra ham.— Mesterens efterfølgere, 153-154.

Et referat fra Demitrius tale blev hurtig omdelt. Tumulten var frygtelig. Hele byen synes i oprør. En mægtig folkemægte samledes hurtigt, og et stormløb mod Akvillas værksted, i det jødiske kvarter, som skulle passe på Paulus. I deres sindssyge raseri var de ved at rive ham i stykker. Men der fandt de ikke apostlen. Hans brødre havde fået information om faren, og havde skyndt ham bort fra stedet. Guds engle blev sendt for at passe på den trofaste apostel. — Skildringer fra Paulus' liv, 143.

Da ypperstepræsterne og rådsherrerne så, hvilken virkning beretningen om Paulus' erfaring havde, grebes de af had til ham. De så, at han frimodigt forkyndte Kristus og gjorde undere i hans navn. De så, at mængden lyttede til hans tale, vendte sig bort fra sine vedtægter og betragtede jødernes ledende mænd som Guds Søns mordere. Deres vrede optændtes, og de kom sammen for at rådslå om, hvad der bedst kunne gøres for at standse

bevægelsen. De blev enige om, at den eneste sikre fremgangsmåde var at slå Paulus ihjel. Men Gud kendte deres forsæt, og engle blev udsendt for at bevogte ham, så han kunne leve og fuldføre sin mission.—Budskaber til menigheden, 242.

Denne del af historien var blevet skrevet til vor formaning, os som verdens ende kommer over. Efeserne hævdede at have omgang med usynlige væsener, som de fik kundskaber fra, hvad der ville komme til at ske. I vor tid kaldes denne kommunikation med ånder for spritisme, og de kunststykker disse medier gør, er ikke helt tryllekunst, bedrag og foregivne ting. Apostlen siger: ”Den kamp, vi skal kæmpe, er ikke mod kød og blod, men mod magterne og myndighederne, mod verdensherskerne i dette mørke, mod ondskabens åndemagter i himmelrummet. Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I må kunne stå imod på den onde dag.” — Youth's Instructor, 16.november, 1893.

Den aldrende fange , stod lænket til sin soldatervagt, og viste intet imponerende eller attraktivt i hans klæder eller udseende, så at verden skulle give ham ære. Alligevel havde dette menneske, tilsyneladende uden venner, velstand eller position en ledsager som verdslige ikke kunne se. Himlens engle var hans ledsagere. Havde en af de skinnende budbringere glimtet ud med kongelighedens pomp og stolthed ville det blegne for dette; konger og hofmænd ville være slået til jorden.... Hele himmelen var interesseret i den ene mand, som nu var vange for sin tro på Guds Søn.—Skildringer fra Paulus’ liv, 254.

Belejringen af Jerusalem

Guds langmodighed med Jerusalem bidrog blot til at gøre jøderne endnu mere forhærdede. Ved deres had og grusomhed over for Jesu disciple forkastede de det sidste tilbud om nåde, unddrog de sig Guds beskyttelse og fjernede de skranker, som han havde sat for Satan og hans engle, og nationen blev overladt til den leder, som den havde valgt. Hendes børn havde vraget Kristi nåde, som kunne have hjulpet dem med at få deres onde indskyldelser væk, og så blive sejrherrerne..

Satan opflammede sjælens heftigste og laveste lidenskaber. Menneskene tænkte ikke på, at de var blottet for fornuft og lod sig beherske af deres indskydelser og et blindt raseri. De blev djævelske i deres grusomhed..... Satan stod i spidsen for nationen, og de højeste borgerlige og kirkelige myndigheder var i hans magt. — Profetiens Ånd 4:29, 30.

Guds engle blev sendt for at gøre udslettelsesarbejde, så at ikke en eneste sten stod på hinanden, og alt var revet ned. — Frigivede Manuskripter 21:66.

Johannes åbenbaring

Frelseren taler om Gabriel i Åbenbaringen, idet han siger, at "han sendte bud ved sin engel og gav det til kende i billeder for sin tjener Johannes Åb 1,1. Og engelen sagde til Johannes: "Jeg er din medtjener og dine brødre profeternes." Åb. 22,9. Hvilken vidunderlig

tanke at den engel, der i værdighed kommer lige efter Guds Søn, er udvalgt til at forkynde Guds hensigter for syndige mennesker!—Den Store Mester, 99.

Gud havde en særskilt gerning for den elskede Johannes. Det var Satans bestemmelse at forhindre denne gerning, og han påvirkede sine tjenere til at ødelægge Johannes. Men Gud sendte sin engel og bevarede ham på en forunderlig måde. Alle, der var vidne til Guds store magt, som den kom til syne i Johannes' befrielse, forbavsedes, og mange blev overbeviste om, at Gud var med ham, og at det vidnesbyrd, han bar angående Jesus, var sandt. De, der søgte at ødelægge ham, var bange for atter at prøve på at tage hans Liv, og han fik lov til vedblivende at lide for Jesu skyld.

Han blev falskelig anklaget af sine fjender, og snart derefter forvistes han til en ø, hvortil Herren sendte sin engel for at åbenbare for ham de begivenheder, der skulle indtræffe på jorden, samt menighedens tilstand ned gennem tiden til verdens ende dens frafald og det standpunkt, den måtte indtage, hvis den ville behage Gud og opnå den endelige sejr.

Engelen fra himlen kom til Johannes i ophøjet pragt, hans åsyn strålende af den overvættes herlighed fra Gud. Han lod Johannes se begivenheder af stor og betagende interesse i Guds menigheds historie og fremstillede for ham de farlige kampe, Kristi efterfølgere ville komme til at udholde. Johannes så dem gennemgå ildprøver, blive forsøgt og renset hvide og til sidst som sejrvindere stå herligt frelst i Guds rige. Engelens åsyn strålede af glæde og var overmåde herligt, da han viste Johannes menighedens endelige sejr.

Da apostelen så Guds menigheds endelige befrielse, henreves han af det herlige skue, og grebet af dyb agtelse og ærefrygt faldt han ned for engelens fødder for at tilbede ham. Det himmelske sendebud løftede ham øjeblikkelig op og sagde som en mild tilrettevisning: "Gør det ikke! Jeg er din medtjener og dine brødres, som har Jesu vidnesbyrd; tilbed Gud! thi Jesu vidnesbyrd er profetiens ånd." ret

Engelen viste derpå Johannes den himmelske stad med al dens pragt og blændende herlighed. Henreven og overvældet, forglemmende den tidligere tilrettevisning, faldt apostelen atter ned for at tilbede for engelens fødder. På ny lød den milde tilrettevisning: "Gør det ikke; jeg er din medtjener og dine brødres, profeternes, og deres, som bevarer denne bogs ord; tilbed Gud!"—Åndelige Gaver 1:130, 131.

Kristus, den kongelige budbringer, kom til Johannes da han var på den havisolerede ø, og gav ham de mest forunderlige åbenbaringer om Sig Selv.—Signs of the Times, 3.marts, 1890.

Den mægtige engel, som underviste Johannes, var ingen ringere end Jesus Kristus. At han sætter sin højre fod på havet og den venstre på jorden, viser hvilken rolle han spiller

i den afsluttende fase i den store strid med Satan. Denne rolle er betegnende for hans enestående autoritet og magt. Striden er blevet mere og mere intens ned gennem tiderne og vil fortsætte med at blive det, indtil mørkets magter i den alder sidste tid vil nå deres højdepunkt. I samarbejde med onde mennesker vil Satan bedrage hele verden og de kirkesamfund, som ikke tager imod kærlighed til sandheden. Men den mægtige engel kræver opmærksomhed. Han råber med høj røst. 'Hans stemme vil med overvældende styrke og autoritet lyde til dem, som har sluttet sig til Satan i kampen imod sandheden..— S.D.A. Bibelkommentaren 7:971.

Engle i middelalderen

I det 13. århundrede fik pavedømmet det frygteligste af alle sine instrumenter i hænde, nemlig inkvisitionen. Mørkets fyrste arbejdede sammen med de ledende mænd i det pavelige hierarki. Når de holdt deres hemmelige rådslagninger, havde Satan og hans engle kontrollen over de onde mænds sind. I deres midte stod en usynlig engel fra Gud og nedskrev den frygtelige beretning om deres syndige beslutninger. — Den Store Strid, 42.

Den protestiske reformation

Banneret over herskeren af Satans synagoge blev løftet højt, og vildfarelsen gjorde tilsyneladende sit triumftog, og reformatorerne, gennem den nåde de havde fra Gud, førte en fremgangsrig krig mod mørkets hære. Jeg fik fremstillet begivenheder fra reformatorernes historie. Jeg ved at Herren Jesus og hans engle overvåger slaget mod Satans magter med stor interesse. Satan, som kombinerer sine hære med onde mennesker, med det mål at slukke det guddommelige lys.—Udvalgte Budskaber 3:110.

Luther

En dag da Luther undersøgte bøgerne i universitetets bibliotek, opdagede han en latinsk bibel. . . . . Med en blandet følelse af ærefrygt og undren vendte han de hellige blade, og med bankende hjerte læste han livets ord for sig selv, idet han nu og da standsede for at udbryde: "O, om Gud ville give mig en sådan bog!" Himmelens engle var ved hans side, og lysende stråler fra Guds trone åbenbarede sandhedens skatte for hans forståelse. — Profetiens Ånd 4:96.

Når fjenderne påberåbte sig skikke og overleveringer eller pavens påstande og autoritet, imødegik Luther dem med Bibelen og Bibelen alene. Her var argumenter, som de ikke kunne imødegå; derfor krævede man højlydt hans blod, ligesom jøderne havde krævet Jesu blod..... Men Luther blev ikke et bytte for deres raseri. Gud havde en gerning for ham at gøre, og Himmelens engle blev udsendt for at beskytte ham.—Profetiens Ånd 4:108, 109.

Her var en ensom mand som havde oprørt præsters og folks raseri. I Augsburg blev han indkaldt for at forsvare sin tro, adlød han indkaldelsen. Den ene mand, der har oprørt præsternes og folkets raseri, blev stillet for retten for dem, som havde fået verden til at skælve - et ydmygt lam omgivet af vrede løver; alligevel stod han ufortrødent op for Kristi og sandhedens skyld og med hellig veltalenhed, som kun sandheden kan indgyde, gav han grundene for sin tro. Hans fjender prøvede på forskellige måder at fortie det tydelige forsvar for sandheden. Først prøvede de at smigre ham og stille det løfte i udsigt, at han skulle blive ophøjet og æret. Men liv og ære var værdiløs for ham, hvis det skulle købes med sandheden som betaling.

Med et tydeligere og klarere lys, skinnede Guds ord over hans forståelse og gav ham en mere levende fornemmelse af pavedømmets fejl, fordærv og hykleri. Hans fjender forsøgte da at skræmme ham og få ham til at give afkald på sin tro, men han stod frimodigt frem og forsvarede sandheden. Han var parat til at dø for sin tro, hvis Gud krævede det; men opgive den? - aldrig! Gud beskyttede hans liv. Han bad om at engle måtte ledsage ham og hæmme hans fjenders raseri og hensigter.—Åndelige Gaver 4b:118, 119.

Hvis forsamlingens øjne var blevet åbnet, ville de have set Guds engle iblandt dem sprede lys gennem vildfarelsens mørke og åbne sind og hjerte for at tage imod sandheden. — Profetiens Ånd 4:124.

Melancthon

Den samme dag var Grünæus blevet forarget over en prædiken af Faber, en af de ledende katolske universitetsdoktorer, og da denne var færdig med at tale, havde han bebrejdet ham, at han forsvarede visse afskyelige vildfarelser. "Faber skjulte sin vrede, men gik straks derefter til kongen, hos hvem han opnåede en fængslingsordre mod den besværlige lærer fra Heidelberg. Melanchthon var ikke i tvivl om, at Gud havde frelst hans ven ved at sende en af sine hellige engle for at advare ham. — Profetiens Ånd 4:164, 165.

Pilgrinsfædrene

Skønt de var landflygtige og havde adskillige genvordigheder, voksede deres kærlighed og tro sig stærk. De stolede på Herrens løfter, og han svigtede dem ikke i nødens stund. Hans engle var hos dem og opmuntrede og trøstede dem. Og da Guds hånd syntes at vise dem vej over havet til et land, hvor de måske selv kunne grundlægge en stat og efterlade deres børn trosfrihedens kostelige arv, begav de sig af sted uden at tøve. — Den Store Strid, 291.

De tre engle i åbenbaringen 14

Kristus kommer for anden gang, med kraft til at frelse. For at berede mennesker til denne begivenhed, har han sendt den første, anden og den tredje engles budskaber. Disse

engle repræsentere dem som modtager sandheden, med kraft til at åbne evangeliet til verden. — S.D.A. Bibelkommentaren 7:978, 979.

William Miller

Jeg så at Gud sendte sin engel til en bonde, der ikke troede på bibelen, for at han skulle påvirke hans hjerte og lede ham til at granske profetierne. Guds engle besøgte gentagne gange denne udvalgte mand for at vejlede hans sind og oplade for hans forstand sådanne profetier, som altid havde været dunkle for Guds folk. Begyndelsen af sandhedens kæde blev ham givet, og han blev ledet videre frem til at granske led efter led, indtil han betragtede Guds ord med forbavselse og beundring. . . . .

Engle fra Gud ledsagede William Miller på hans mission. Han var fast og uforfærdet og forkyndte uden frygt det budskab,.... Skønt han blev modarbejdet både af kristendomsbekendere og af verden og blev trængt af Satan og hans engle, afstod han ikke fra at forkynde det evige evangelium for masserne, hvor som helst han blev indbudt dertil, og fjernt og nær lod han råbet lyde: "Frygt Gud og giv ham ære, thi hans domstime er kommet."—Åndelige Gaver 1:128, 132.

Anstifteren af alt ondt søgte ikke blot at modarbejde virkningerne af adventbudskabet, men også at tilintetgøre selve budbringeren. Miller fremkom med en praktisk henvendelse om Skriftens sandhed til sine tilhøreres hjerter, idet han bebrejdede dem deres synder og bragte uro i deres selvtilfredshed, og hans enkle og skarpe ord vakte deres fjendskab. Den modstand, som medlemmer af kirken lagde for dagen imod hans budskab, gav de mere tarveligt indstillede mod til at gå endnu videre, og hans fjender lagde råd op om at tage hans liv, når han forlod mødestedet. Men der var hellige engle i forsamlingen, og en af dem tog i skikkelse af en mand Herrens tjeners arm og førte ham i sikkerhed bort fra den vrede folkehob.—Den Store Strid, 234.

Mange præster er ikke selv villige til at antage dette frelsende budskab, hindrede dem, der ville have taget imod det. Sjæles blod findes på dem. Prædikanter og lægfolk sluttede sig sammen for at modarbejde dette budskab fra himlen og forfølge William Miller og hans medarbejdere. Falske rygter blev udspredt for at skade hans Indflydelse; og når han tydeligt havde forkyndt Guds råd og fremholdt skarpe sandheder for sine tilhørere, optændtes der til forskellige tider stor forbitrelse imod ham, og nogle lagde sig på lur ved vejen for at dræbe ham, når han forlod mødestedet. Men engle fra Gud blev udsendt for at beskytte ham, og de førte ham i tryghed bort fra den vrede skare. — Åndelige Gaver 1:136.

Kapitel 19 - Engle i Ellen Whites Erfaringer

Ellen Whites kald til at blive en profet

Medens jeg bad ved familiealteret, kom Helligånden over mig, og jeg syntes at stige højere og højere op, langt op over den mørke jord. Jeg vendte mig om for at se efter adventfolket i verden, men kunne ikke finde dem, da en røst sagde til mig: "Se igen, og se lidt højere!" Jeg vendte nu blikket opad og så en lige, smal sti , som var lagt højt oven over jorden. På denne sti vandrede adventfolket fremad mod staden, der lå ved stiens anden ende. Ved stiens begyndelse bag dem var der opstillet et klart lys, som en engel fortalte mig var midnatsråbet. Dette lys bestrålede hele stien og skaffede lys for deres fod, så de ikke skulle snuble. Dersom de holdt blikket fæstet på Jesus, som var lige foran dem og førte dem til staden, var de trygge. — Budskaber til menigheden, 21.

Ved syttenårs alderen ... kom en himmelsk besøgende og talte til mig, og sagde: “Jeg har et budskab til dig at frembære.” “Hvorfor,” tænkte jeg, “det må helt sikkert være en stor misforståelse.” Ordene blev atter sagt: “Jeg har et budskab til dig at frembære. Skriv det ned til folk, som jeg giver dig.”—Sermons and Talks 2:252.

Pagtens ark i himlen

Herren gav mig et syn om den himmelske helligdom. Guds tempel blev åbnet op i himlen, og jeg fik vist Guds ark dækket af nådestolen. To engle stod i hver ende af arken, med deres vinger spredt ud over nådestolen, og de vendte deres ansigter mod den. Min ledsagende engel informerede mig at hele den himmelske hær så med ærbødig æresfygt på Guds lov, som var blevet skrevet af Guds finger. — Livsskildringer af James White og Ellen G. White , 236.

Arken i den jordiske helligdom var mønsteret af den sande ark i Himlen. Derfor stod, ved siden af den himmelske ark, levende engle, enhver med den ene vinge til at skygge over nådestolen, og rækker højt op, medens den anden vinge var fuldet sammen, som tegn på ærbødighed og ydmyghed. — Signs of the Times, 24.juni, 1880.

Oh, om alle kunne beskue vor dyrebare Frelser som Han, en Frelser. Lad Hans hånd trække det forhæng til side som skjuler Hans herlighed for vore øjne. Det viser Ham i Hans høje og hellige sted. Hvad ser vi? Vor Frelser, ikke tavs eller passiv. Han er omgivet af himmelske intelligensvæsener, keruber og serafer, ti tusinde gange ti tusinde engle.

Alle disse himmelske væsener har et mål over alle andre, som de interessere sig meget for - Hans menighed i en fordærvet verden..... De arbejder for Kristus under hans befaling, for at frelse alle til det yderste, som er på Ham og tror på Ham. Disse himmelske væsener arbejder hurtigere på deres mission,.... De er forenet i en hellig alliance, i en stor og ædel

enhed, for at vise den korsfæstede og opstande Frelsers kraft, medfølelse, kærlighed og herlighed.

I deres tjeneste, disse himlens hære illustrerer hvad Guds kirke bør være. Kristus arbejder for deres skyld i de himmelske sale, sender Hans budbringere ud til alle dele af kloden, for at assistere enhver lidende, som ser efter Ham for hjælp, for åndeligt liv og kundskab.—S.D.A. Bibelkommentaren 7:967, 968.

Satan før sit fald, og som han er nu

Satan var engang en hædret engel i himlen, næst efter Kristus i rang. Hans ansigt var, ligesom de andre engles, mildt og bar præg af lykke. Hans pande var høj og bred og røbede stor forstand. Hans skikkelse var fuldkommen, hans holdning ædel og majestætisk.—Budskaber til menigheden, 174.

Satan blev fremstillet for mig, sådan som han engang var, en lykkelig og ophøjet engel. Derpå så jeg ham, som han nu er. Han har stadig en kongelig skikkelse. Hans træk er endnu ædle, men hans ansigtsudtryk vidner om, at han er ulykkelig, og fuld af ængstelse, bekymring, bedrag og allehånde ondt. Den pande, der engang var så ædel, er begyndt at hælde tilbage nede ved øjnene. Jeg så, at han så længe havde hengivet sig til det onde, at hver eneste god egenskab var fordærvet og hvert ondt træk, var veludviklet. Hans blik var lumsk og listigt og røbede stor skarpsindighed. Han var stor af legemsskikkelse, men kødet hang løst omkring hans hænder og ansigt. Da jeg så ham, havde han hagen hvilende i venstre hånd og syntes at være hensunken i dybe tanker. I hans ansigt var der et smil så fuldt af ondskab og djævelsk list, at det bragte mig til at skælve. Dette smil har han, lige før han griber sit bytte, og når han får byttet i sin snare, bliver smilet rædsomt. —Budskaber til menigheden, 183.

Engle som Ellen White så i syner og drømme

Jeg drømte, at flere af brødrene i Californien var samlede til møde, hvor de skulle lægge de bedst mulige planer for arbejdet i Den-kommende-tid. Nogle mente det var klogt at undgå de større byer, og arbejde på mindre steder. Min mand talede alvorligt for at de bedste planer lægges, og der gøres større anstrengelser, som bedre kunne sammenlignes med vort budskabs karakter.

En ung mand, som jeg ofte har set i drømme, kom ind under mødet, Han lyttede med stor interesse til, hvad der blev sagt, og derpå udtalte han med autoritet og fast overbevisning: ret

Byerne og landsbyerne er en del af Herrens vingård. De skal høre advarselsbudskaberne. Sandhedens fjende gør sig de yderste anstrengelser for at lede folket bort fra Guds sandhed ..... I skal så ved alle vande.—Ellen G. Whites livsskildringer, 208.

I mit arbejde er jeg knyttet til mine hjælpere, og jeg er også knyttet til og i tæt berøring til min Instruktør og andre himmelske intelligensvæsener. Dem som kaldes af Gud, bør være I berøring med Ham, gennem Hans Helligånds virke, så de kan blive undervist af Ham.—Spalding og Magan samlingen, 462.

Når vi rejste i toget var jeg ude af stand til at sidde op. Min mand tilberedte et leje på sædet, og jeg lå ned, med smertende hoved og hjerte.....

I denne sindstilstand faldt jeg i søvn, og drømte at en høj engel stod ved min side og spurgte mig hvorfor jeg var ked af det. Jeg fortalte ham om de tanker der havde bebyrdet mig, og sagde: Jeg kan kun så lidt godt, hvorfor kan vi ikke være hos vore børn, og nyde deres selskab? Han sagde: Du har givet Herren to smukke blomster, vellugten som er så liflig som røgelse for Ham, og er mere dyrebar i Hans øjne end guld eller sølv, for det er et hjertets gave. Det drager på hjertets fibre som intet offer kan. Du bør ikke se på de nuværende ting, men holde øjet rettet mod din pligt, rettet mod Guds herlighed, og følge Hans opåbende forsyn, og stien skal lyses op for dig. Enhver selvfornægtelse, ethvert offer, bliver nøje skrevet ned, og vil bringe sin løn. — Åndelige Gaver 2:129, 130.

Jeg drømte at en ung mand, som så pænt ud kom ind i det lokale jeg var i, umiddelbart efter at jeg havde talt. Denne person havde vist sig for mig i vigtige drømme, for at instruere mig fra tid til anden, i de sidste seksogtyve år. Han sagde: Du har henledt folks opmærksomhed til vigtige emner, som er fremmede og nye for mange. For nogle er de meget interessante. Arbejdet i ord og lære har gjort hvad de kunne for at bringe sandheden, som sat spørgsmål hos mange og vækket interesse. Men blev der ikke gjort mere for at folk fik indtryk, så vil det du gør nu, vær næsten frugtesløst. — Review and Herald, 4.november, 1875.

Når man ofte spørger om min tilstand i synet, efter at jeg er kommet ud af det, vil jeg sige at når Herren finder det rigtigt at give mig et syn, er jeg taget hen til Jesu og engles nærvær, og er helt tabt for jordiske ting. Jeg kan ikke se længere end dertil englen viser mig. Min opmærksomhed er ofte rettet til scenerier der sker på jorden.—Åndelige Gaver 2:292.

Kampen i Manassas

Jeg har et syn på det ulykkelige slag i Manassas, Virginia. Det var det mest rædselsvækkende og forpinte drama. Sydstaternes hær havde alt til deres fordel og var beredt til en frygtelig strid. Nordstaternes hær spredte sig med triumf og tvivlede ikke at de ville sejre. Mange var dumdristige og rykkede pralende frem, som om sejren allerede var deres. Idet de nærmede sig slagmarken, var mange blevet svage på grund af slid og manglende forfriskning. De ventede ikke så kraftigt et sammenstød. De kastede sig i kamp og sloges modigt og desperat. Der var dødsfald på begge sider. Både nordstaterne og

sydstaterne led hårdt. Sydstaternes folk mærkede slaget og efter kort tid ville have blevet drevet yderligere tilbage. Nordstaternes folk stormede frem, selvom deres ødelæggelse var meget stor.

Først da kom en engel ned og vinkede sin hånd tilbage. Straks var der forvirring i rækkerne. Det fik nordstaternes folk til at se at deres tropper var på tilbagetog, selv om det i virkeligheden ikke var sådan og et hovedkulds tilbagetog begyndte. — Vidnesbyrd for menigheden 1:266, 267.

Sanatorielederen

I min drømme var jeg på Health Retreat , og min leder sagde at jeg skulle lægge mærke til det hele. Jeg var på et afsiddes liggende sted, hvor jeg ikke kunne ses, men kunne se alt hvad der skete i lokalet. Personer gjorde regnskabet op med dig, og jeg hørte dem protestere over for dig, over de store beløb der var brugt på pension, lokaler og behandling. Jeg hørte du afviste at sætte budgettet ned med en fast, og beslutsom røst. Jeg blev forbavset over at se at budgettet var så højt. Det virkede som om du styrrede det.

Jeg så at det indtryk din opførsel gjorde for mange, som satte deres penge til, ikke var god for institutionen. Jeg hørte at nogle af jeres brødre bad dig indstændigt, og sagde at du ikke oprådte klogt og uretfærdigt, men du var klippefast over for dig selv i optræden. Du hævdede at du derved, arbejdede for institutionens bedste. Men jeg så at personer der forlod sundhedsasylet var alt andet end tilfredse. . . . . .

I nattestunden så jeg dig I selskab med instutionens oldfrue. Så vidt det kunne ses for andre, kunne i have været mand og hustru. Din optræden mod alle andre var forkert i Guds øjne, og mit hjerte blev såret ved tingenes tilstand. Jeg spurgte: ”Hvem har forhekstet jer, så at I ikke adlyder sandheden? Gud er misaget. Du har såret Hens Helligånd. Søster H___ vil aldrig igen være dem hun var før. Men i er begge skyldige over for Gud….

De ting som udspillede sig i . . . . blev åbnet op for mig. En røst sagde: ”Følg mig, og jeg vise dig de synder som de praktiserer som står i ansvarsfulde stillinger.” Jeg gik gennem lokalerne, og jeg så dig, en vagtmand på Zions mure, var rigtig meget imtim med en anden mands hustru, forråddede hellige sandheder, korsfæstede din Herre på ny. Overvejer du at der er en vagtmand, en Hellig Én, som er vidne til dit onde arbejde, ser dine handlinger hører dine ord, og disse er også registrerede i himlens bøger?—Frigivede Manuskripter 8:315-317.

Familien Brown

Guds engel sagde: Følg mig. Det var som om jeg var i et rum i en simpel bygning, og der var flere unge mænd der spillede kort. De lod til at være meget optaget af den underholdning, de var i gang med, og var så fordybede at de ikke bemærkede at nogen kom

ind i lokalet. Der var unge piger tilstede og holdt øje med spillerne, og ordene der blev sagt er ikke af den mest ædle slags. Der var en ånd og indflydelse der kunne mærkes i det rum, som ikke var af en karakter der renser og opløfter sindet og forædler karakteren. . . .

Jeg spurgte: Hvem er de, og hvad skal denne scene repræsentere?

Så blev der sagt "Vent." ...

Jeg fik en anden præsentation. Der blev drukket flydende gift, og ordene og handlingerne var alt andet end godt for seriøse tanker, en klar opfattelse af forretningstanker, ren moral, og opløftende for deltagerne. . . .

Jeg spurgte igen, "Hvem er disse?" ret

Svaret er "En del af den familie du besøgte. Sjælefjenden, Guds og menneskers store fjende, hovedet over magter og myndigheder, og herskeren over denne verdens mørke har ledelsen her i aften. Satan og hans engle leder, med deres fristelser, disse stakkels sjæle til deres egen ruin.—Udvalgte Budskaber 3:41, 42.

N. D. Faulkhead og det skjulte tegn

Bror Faulkhad kaldte mig til møde. Jeg fortalte ham at jeg havde et budskab til ham og hans hustru, som jeg flere gange havde forberedt og sende dem, men jeg følte at herrens Ånd forbød mig at gøre det. Jeg spurgte ham om at give mig et tidspunkthvor jeg kunne møde dem. Han svarede: "Jeg er glad for at du ikke sendte mig det skriftligt; jeg vil hellere have budskabet fra dine læber; var det kommet på anden vis, vil jeg ikke tro det var godt for mig." Så spurgte han: "Hvorfor ikke give mig budskabet nu?" Jeg sagde: "Bliver du her for at høre det?" Han svarede at det ville han.

Jeg var meget træt, for jeg deltog i skolens afsluttende klasser den dag; men nu rejste mig for sengen hvor jeg lå og læste for ham i tre timer. Hans hjerte blev bløgjort, der var tårer i hans øjne, og da jeg ophørte med at læse, sagde han: "Jeg accepterer alt hvader der står; alt dette tilkommer mig." Meget af det son jeg havde læst, angik Echo-kontoret og lidelsen fra begyndelsen af. Herren åbenbarede også brotr Faulkheads forbindelse med frimurerne for mig, og sagde tydeligt at han hvis han ikke brød alle hans bånd til disse selskaber, vil han miste sin sjæl.

Han sagde: "Jeg accepterer det lys Herren har sendt mig gennem dig. Jeg vil handle på det. Jeg er medlem af fem loger, og tre andre loger har jeg kontrol over. Jeg gør alle deres forretninger. Nu skal jeg ikke mere gå til deres møder, og skal afslutte mine forretningsforbindelser med dem, så hurtigt det er muligt." Jeg gentog de ord for ham, som min vejleder har sagt om disse selskaber. Givet en vis bevægelse som min vejleder gav mig, sagde jeg, "Jeg kan ikke fortælle alt det jeg har fået." ret

Bror Faulkhead fortalte pastor Daniells og andre at jeg gav særlige tegn, som kun de højste blandt frimurerordnen kendte, som han lige var gået ind i. Han sagde at jeg ikke kendte tegnene, og at jeg ikke var klar over at jeg gav tignene til ham. Dette var et særligt bevis for ham, at Herren arbejdede gennem mig, for at redde ham.—Frigivede Manuskripter 5:148, 149.

Engle var tilstede medens Ellen White var vågen

Da jeg vågnede og så ud af vinduet, så jeg to hvide skyer. Så faldt jeg i søvn igen, og i mine drømme blev disse ord talt til mig: ”Se på disse skyer. Det var præcis disse skyer som omgav den himmelske hær, som proklamerede verdens Genløsers fødsel for hyrderne.” Jeg vågne op og så ud af togvinduet igen, og der var to stor hvide skyer, så vide som sne. Det var klare, adskite skyer, men den ene kom nærmere og rørte den anden, og de blandes sammen for et øjeblik; så adskiller de sig igen, og forbliver hver for sig som før. De forsvandt ikke, men fortsat synlige om formiddagen. Klokken tolv skiftede vi tog, og jeg så ikke skyerne mere.

I løbet af dagen var jeg dybt berørt med tanken om at Guds engle, indhyllede disse skyer, som var lige foran os; så vi kunne glæde os over deres ledelse, og også forvisningen om at vi ville se Guds frelse ved møderne i Brisbane. Og nu hvor møderne er ovre, og vi ser den forunderlige interesse folk udviser, er jeg mere end nogensinde sikker på at himmelske engle har indhyllet disse skyer – engle som sendes fra salene deroppe for at bevæge folks hjerter. Og nu holdes den distraherende påvirkening tilbage, som nogle gange får adgang til vore lejrgrunde, hvorved menneskers tanker adspredes fra, at tænke over de vitale sandheder som bringes hver dag.

Ved dette møde, har tusindevis hørt evangeliets indbydelse, og har lyttet til sandheder som de aldrig har hørt før. I løbet af hele mødet, har der ikke været nogen højrøstet modstand, eller høje stridigheder fra dem, hvis hjerter var imod Guds lov. Vi hørte ingen offentlig modstand igennem byen. Dette var en usædvanlig erfaring, og vi troede at Gud engle var tilstede for at holde disse mørkets magter tilbage.—Review and Herald, 21.marts, 1899.

Jeg led af reumatisme i venstre side og kunne ikke finde hvile på grund af smerten. Jeg vendte mig fra side til side, idet jeg prøvede at finde lindring for lidelsen. Det gjorde ondt i hjertet, hvilket ikke var noget godt varsel for mig. Endelig faldt jeg i søvn.

Omkring klokken halv ti forsøgte jeg at vende mig og da jeg gjorde dette, opdagede jeg, at mit legeme var fuldstændig fri for smerte. Medens jeg vendte mig fra side til side og bevægede mine hænder erfarede jeg en usædvanlig frihed og lethed, som jeg ikke kan beskrive. Rummet var fyldt med lys det mest vidunderlige milde himmelblå lys og det forekom mig, som om jeg var i himmelske væseners arme.

Dette ejendommelige lys havde jeg før oplevet i perioder med særlig velsignelse, men denne gang var det tydeligere og gjorde et dybere indtryk og jeg følte en sådan fred, en fred så fuld og rig, at det ikke kan udtrykkes med ord. Jeg satte mig op og så, at jeg var omgivet af en lysende sky, der var hvid som sne og havde et mørkt rosa farveskær i kanten. Den blideste, herligste musik fyldte luften og jeg genkendte musikken som englesang. Da sagde en stemme til mig: "Frygt ikke, jeg er din Frelser. Hellige engle omgiver dig."—Vidnesbyrd for menigheden 9:65, 66.

Kapitel 20 - Engle i den Sidste Krise

Gode og onde engle vil vise sig

Sataniske redskaber i menneskelig skikkelse vil tage del i denne sidste strid for at modstå opbygningen af Guds rige. Også himmelske engle i menneskelig forklædning vil være til stede der hvor kampen står. De to modstridende partier vil fortsætte med at eksistere til det sidste store kapitel af denne verdens historie bliver afsluttet.—Review and Herald, 5.august, 1909.

Satan vil bruge alle anledninger til at lokke mennesker væk fra deres alliance med Gud. Han og hans onde engle ser er med ham, vil vise sig på jorden som mennesker, der prøver at bedrage. Guds engle vi også vise sig som mennesker, og vil gore alt i deres magt for at forpurre fjendens hensigter. Vi har en andel at gøre i dette. — Frigivede Manuskripter 8:399.

Satan mønstrer alle sine styrker til angreb i den sidste store strid, og udholdenheden hos Kristi disciple bliver prøvet til det yderste. Sommetider ser det ud som om de må give op. Men et bønnens ord til Herren Jesus flyver som en pil til Guds trone. Guds engle bliver sendt ind i striden, og strømmen bliver vendt. —In Heavenly Places, 297.

Herren vil gøre lige så store ting for dem, der står fast på rettens side i den sidste tid af jordens historie,... Vældige engle beskytter dem. —Profeter og Konger, 513.

Onde engles arbejde gennem spiritisme

Satan har længe haft sine sidste bestræbelser for at bedrage verden, ... Lidt efter lidt har han beredt vejen for sit mesterstykke af bedrageri ved udviklingen af spiritismen. Endnu har han ikke opnået den fulde opfyldelse af sine planer, men han vil nå dertil i den sidste rest af tid der er tilbage. . . . . Med undtagelse af dem, der ved Guds kraft bevares gennem troen på hans ord, vil hele verden blive draget ind i denne forførelse. — Den Store Strid, 561, 562.

Spiritismen er bedragets mesterstykke. Det er Satans mest succesrige og fascinerende bedrag — Noget som fanger deres forståelse, som har lagt deres elskede i graven. Onde engle kommer i form af de elskede, og fortæller om hændelser i deres liv, og gør ting som de gjorde medens de levede. På denne måde får de folk til at tro at deres døde venner er engle, der svæver over dem og taler med dem. Disse onde engle som giver sig ud for at være bortgåede venner, betragtes som en vis form for afgudsdyrkelse, og for mange mange har deres ord større tyngde end Guds ord.—Signs of the Times, 26.august, 1889.

Forud for Herrens komme vil "Satans kraft, med al løgnens magt og tegn og undere, og med al uretfærdighedens forførelse," blive åbenbaret. Og apostlen Johannes, der

beskriver den undergørende kraft, som vil vise sig i de sidste tider, erklærer: "Det gør store tegn, så det endog får ild til at falde fra himlen ned på jorden for menneskenes øjne. Og det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre." Det er ikke blot bedrag, der her omtales og forudsiges! Mennesker lader sig bedrage ved de undere, som Satans medhjælpere har magt til at udføre, og ikke af dem, som de giver sig ud for at gøre. — Den Store Strid, 391.

Satan er en listig fjende. Og det er ikke vanskeligt for onde engle at både repræsentere hellige og syndere, som er døde, og gøre disse fremstillinger synlige for menneskeøjne. Disse manifestationer vil være hyppige, og udvikle en mere forbløffende karakter vil vise sig, idet vi nærmer os tidens afslutning.—Review and Herald, 1.april, 1875.

He Han har magt til at fremstille ligesom et billede af de afdøde venner for mennesker. Ligheden er fuldkommen. De kendte træk, ordene og tonefaldet gengives helt nøjagtig.....

Mange vil komme til at stå over for djævelske ånder, der giver sig ud for at være elskede venner eller slægtninge og forkynder de allerfarligste kætterier. Disse ånder vil appellere til vor inderligste deltagelse og vil udføre undere for at støtte deres påstande. Vi må være forberedt på at modstå dem med Bibelens sandheder: At de døde intet ved, og at de, som viser sig på denne måde, er onde ånder.

Vi står lige foran "prøvelsens stund, som skal komme over hele jorden for at prøve dem, der bor på jorden." Åb. 3,10. Alle, hvis tro ikke er fast grundfæstet i Guds ord, vil lade sig bedrage og overvindes. — Den Store Strid, 391, 396.

De meddelelser, man får fra ånderne, vil erklære, at Gud har sendt dem for at overbevise dem, der forkaster søndagen, om deres vildfarelse, og de hævder, at landets love bør adlydes lige så vel som Guds lov. De vil beklage den store ondskab i verden og støtte de religiøse lederes vidnesbyrd om, at den moralske nedgang skyldes vanhelligelsen af søndagen. Det vil fremkalde stor vrede imod alle dem, som nægter at anerkende rigtigheden af deres vidnesbyrd. .— Den Store Strid, 591.

Mirakler i endens tid

Før tidens afslutning vil han gøre endnu større undere. Så langt hans magt rækker, vil han udføre virkelige mirakler. Skriften siger: »Det forfører dem, der bor på jorden, ved de tegn, som det fik magt til at gøre.« ikke blot de tegn, som det påstår at gøre. Noget mere end blot bedrageri påpeges i dette skriftsted. — Vidnesbyrd for menigheden 5:698.

Vi behøver ikke at blive bedraget. Snart vil der finde underfulde foreteelser sted i tæt kontakt med Satan. Guds ord erklærer at Satan vil udføre mirakler. Han vil gøre folk syge, og vil så plutselig fjerne sin sataniske makt fra dem. De vil så bli betraktet som helbredet.

Disse gerninger med tilsynelatende helbredelse vil bli en prøve for syvendedagsadventistene. Mange som har hatt stort lys, vil la være at vandre i lyset, fordi de ikke er blitt ett med Kristus.—Udvalgte Budskaber 2:53.

Nogle vil være fristede til at tage imod disse undere, som om de kom fra Gud. Syge vil blive helbredt for vore øjne. Mirakler vil blive udført for vore øjne. Er vi forberedte på den prøve, der venter os, når disse løgnens undere fra Satan kommer tydeligere til syne? Vil ikke mange sjæle gå i snaren og blive fanget? Ved at afvige fra Guds klare forskrifter og befalinger og ved at agte på fabler forbereder mange deres sind til at tage imod disse løgnens undere. Vi må nu alle søge at ruste os til striden, som vi snart må optage. Troen på Guds ord, som vi må granske under bøn og gøre anvendelse af i det praktiske liv, vil være vort skjold mod Satans magt og gøre os til sejrvindere ved Kristi blod.—Vidnesbyrd for menigheden 1:302.

Onde ånder active blandt restfolket

De dødes form vil vise sig ved Satans listige bedrag, og mange vil knytte sig til ham som elsker og gøre løgne. . . . Lige blandt os vil nogle vende sig bort fra troen og tage djælvles ånder og lære til sig.—The Upward Look, 317.

Spiritister vil presse tingene ud i en kamp med forkyndere, der underviser i sandheden. Hvis de trækker sig vil de udfordre dem. De citerer skriften, ligesom Satan gjorde mod Kristus. ”Prøv alt,” siger de. Men deres tankeeksperimenter er at lytte til deres deres bedrageriske tækning, og slutter sig til deres kredse. Men sammen med mørkets engle, påtager de døde venners form, og taler med dem, som var de lysets engle.

Deres kære vil vise sig i lysets kælder, som ligeså genkendelige som da de var på jorden. De vil undervise dem, og tale med dem. Og mange vil bedrages af dette forunderlige skue fra Satans magt. Deres eneneste sikkerhed for Guds folk er at være helt igennem fortrolig med deres Bibler, og få forstand på vor tros grundsætninger når det gælder de dødes søvn.—Signs of the Times, 12.april, 1883.

Jeg er blevet vist at onde engle i form af troende vil virke i vore rækker, med at bringe en stærk vantroens ånd ind. Lad endog dette ikke tage modet fra jer, men bring et sandt hjerte til Herrens hjælp mod sataniske agenters kræfter. Disse onde kræfter vil samle sig til vore møder, ikke modtage en velsignelse, men modvirke indflydelsen fra Guds Ånd.....

Vi skal aldrig udstøde ord, som menneskelæber kan sige, der bekræfter onde engle i deres arbejde, men vi bør gentage Kristi ord. Kristus var læreren for disse engleskarer, før de faldt fra deres høje stand.—Udvalgte Budskaber 3:410.

Satan og hans engle vi vise sig på denne jord som mennesker, og vil blande sig med dem, om hvem Guds ord siger: "Skal nogle falde fra troen, idet de lytter til forførende ånder og dæmoners lærdomme."—Frigivede Manuskripter 8:345.

Når disse spiritistiske bedrag åbenbares for det som de virkelig er – onde ånders skjulte virke – vil dem, som har arbejde I disse, miste deres tankesind.—Frigivede Manuskripter 8:345.

Jeg så vort folk i stor vånde, hvor de græd og bad og påkaldte Guds trofaste løfter, medens de gudløse omgav os og hånede og truede med at slå os ihjel. De spottede os for vor svaghed, de gjorde nar af os, fordi vi var så få, og de hånede os med skarpe bemærkninger. De beskyldte os for at gøre os uafhængige af hele verden. De havde afbrudt vore forsyninger, så vi ikke kunne købe og sælge, og pegede på vor usle fattigdom og hårdt ramte tilstand. De kunne ikke se, hvordan det ville være muligt for os at eksistere uden verden; vi var afhængige af verden og måtte føje os efter verdens skik og brug og love, eller forlade den. Hvis vi var de eneste mennesker i verden, som Herren var nådig, så så det sort ud for os.

De påstod, at de havde sandheden, at miraklerne blev udført blandt dem, at engle fra Himmelen talte med dem og færdedes iblandt dem, at stor kraft og tegn og undere udfoldede sig iblandt dem, og at dette var det timelige tusindårsrige, som de havde ventet så længe. Hele verden var omvendt og samstemmede med søndagsloven, og dette lille svage folk skilte sig ud i trods mod landets love og Guds lov, og påstod, at de var de eneste på denne Jord, som havde ret.—Herren kommer, 209.

Engle vil gøre det arbejde mennesker forsømmer

Når guddommelig kraft forenes med menneskelig bestræbelse, vil værket spredes som ild i en stubmark. Gud vil bruge hjælpere, hvis oprindelse mennesker vil være ude af stand til at opspore; engle vil gøre et arbejde, som mennesker kunne have fået velsignelse ved at udføre, hvis de ikke havde negligeret Guds lov. — Review and Herald, 15.december, 1885.

Engle dække Guds folks behov

Jeg så de hellige forlade stæderne og byerne, samle sig i grupper og opholde sig på de mest afsides beliggende steder. Engle skaffede dem føde og vand, medens de ugudelige led sult og tørst.—Budskaber til menigheden, 282.

I trængselstiden lige før Kristi andet komme vil de retfærdige blive bevaret af himmelske engle, men de, der overtræder Guds lov, vil ikke finde sikkerhed. Til den tid kan englene ikke beskytte dem, der ringeagter en af Guds forskrifter.—Patriarker og Profeter, 256.

Midt i trængselstiden en trængselstid, som der aldrig har været magen til, så længe der har været folkeslag til vil hans udvalgte stå urokkelige. Satan og hele ondskabens hær kan ikke dræbe selv det svageste af Guds børn. Vældige engle beskytter dem, og Herren vil for deres skyld give sig til kende som "gudernes Gud" der fuldt ud er i stand til at frelse dem, som stoler på ham. — Profeter og Konger, 513.

Satans personificerer sig

I denne antikristelige tidsalder vil den vise sig som den sande Kristus, og da vil Guds lov blive gjort helt ugyldig i vor verdens nationer. Oprør mod Guds lov vil blive fuldmoden. Men den egentlige leder i hele dette oprør er Satan klædt som en lysets engel. Mennesker vil blive bedraget og vil ophøje ham i Guds sted, og forgude ham. Men almagt vil lægge sig imellem, og for de frafaldne kirker der forener sig i ophøjelsen af Satan, vil dommen gå foran, »derfor skal hendes plager komme på én og samme dag: død og sorg og sult, og hun skal opbrændes med ild. Thi stærk er Herren, vor Gud, som har dømt hende.«— Vidnesbyrd for prædikanter, 62.

Forklædt som en lysets enkel, vil han vandre på jorden som en der gør undere. Med et smukt sprog vil han komme med ophøjede følelser. Han vil sige gode ord, og udføre gode gerninger. Kristus vil personificeres, men på et punkt vil der være markant forskel. Satan vil vende folk fra Guds lov. På trods af dette, vil han efterligne retfærdigheden, så han om muligt, endog kan føre de udvalgte vild. Kronede overhoveder, præsidenter, herskere på høje steder, vil bøje sig for hans falske teorier. — Review and Herald, 17. august, 1897.

Det er umuligt at give noget indtryk af den erfaring, Guds folk, der lever her på jorden, vil få, når himmelsk herlighed bliver blandet med en gentagelse af tidligere tiders forfølgelser. De vil vandre i lyset, der udgår fra Guds trone. Ved englens hjælp vil der være en stadig forbindelse mellem himmelen og jorden. Satan vil udføre alle slags mirakler og omgivet af onde engle påstå at være Gud, for om det er muligt at føre endog de udvalgte vild. Guds folk vil ikke finde sikkerhed ved at udføre mirakler, for Satan vil efterligne de undere, som udføres. — Vidnesbyrd for menigheden 9:16.

Satan forbereder sine bedragerier, for at Guds folk under hans sidste felttog ikke skal forstå, at det er ham. I 2 kor 11,14 står der: og det er intet under; thi Satan selv påtager sig skikkelse af en lysets engel. ... Satan vil bruge sin magt i den yderste udstrækning for at pine, friste og vildlede Guds folk.—Review and Herald, 13.maj, 1862.

Satan ... vil udgive sig for at være Jesus Kristus og udføre store mirakler. Mennesker vil falde ned og tilbede ham som Kristus. Det vil blive os befalet at tilbede denne skabning, som verden ærer som Kristus har advaret os mod netop sådan en fjende, menneskets værste, som vil sige, at han er Gud.—Review and Herald, 18- december, 1888.

Den tid kommer, da Satan vil gøre mirakler lige for dine øjne og give sig ud for at være Kristus; og hvis du ikke er godt grundfæstet i Guds sandhed, vil du blive lokket bort fra det, du bygger på.—Review and Herald, april 3, 1888.

I de sidste dage vil han vise sig på en sådan måde, at menneskene skal tro, at han er Kristus, som er kommet til verden anden gang. Han vil i sandhed forvandle sig til en lysets engel. Men medens han i enhver henseende vil se ud som Kristus, så langt det gælder det blotte udseende, vil han ikke bedrage nogen uden dem, der . . . .står sandheden imod. — Vidnesbyrd for menigheden 5:698.

Onde engle tilskynder til forfølgelse

Satan arbejder nedefra for at oprøre sit forbunds helvedes kræfter imod de retfærdige. Han gennemsyrer menneskeagenter med sine egne egenskaber. Onde engle vil, i forening med onde mennesker, anstrenge sig for at chikanere, forfølge og ødelægge. — The Upward Look, 262.

Hver gang menneskene forkaster sandheden, vil deres sind blive mere formørket og deres hjerter hårdere, indtil de til sidst er forhærdede i vantro. De vil lade hånt om de advarsler, som Gud har givet dem, og de vil fortsætte med at træde på et af de 10 bud, indtil de tilskyndes til at forfølge dem, der helligholder det. Kristus tilsidesættes ved den foragt, som vises hans ord og hans folk. Når spiritismens lære anerkendes af kirkerne, fjernes de hæmmende bånd, som har været lagt på det kødelige hjerte, og mennesker vil benytte religionen som en kappe til at dække over de hæsligste synder. Troen på spiritistiske manifestationer åbner døren for forførende ånder og djævles lærdomme, og onde engles indflydelse vil da gøre sig gældende i de forskellige trossamfund. —Den Store Strid, 428.

Scenerne for forrådelsen, forkastelsen og korsfæstelsen af Kristus er blevet annulleret, og vil atter blive annulleret i højere skala. Folk vil blive fyldt med Satans kendetegn. Bedragene fra Guds og menneskers fjende, vil have stor magt. — Udvalgte Budskaber 3:415.

En dæmonisk ånd tager besiddelse i mennesker i vor verden. . . . .Dæmonisk intelligens. . . .vil iturive og ædeløgge mennesker der er formet efter guddommelig lignelse, fordi . . . ikke kan kontrollere sin bror samvittighed og gøre ham illoyal mod Guds hellige lov. — The Upward Look, 285.

Da de hellige forlod stæderne og byerne, blev de forfulgt af de ugudelige, der søgte at slå dem ihjel. Men de sværd, der blev løftet for at dræbe Guds folk, gik i stykker og faldt lige så kraftesløse som et strå. Engle fra Gud skærmede de hellige. .—Budskaber til menigheden, 344.

Så vil han under de hårde trængsler kunne sige: ”Mit folk, gå ind i dit kammer og luk dine døre bag dig; hold dig skjult en liden stund, til vreden er draget over.” Hvilket er det kammer som de skal skjule sig i? Det er Kristi og hellige engles beskyttelse. På dette tidspunkt er Guds folk ikke på ét sted. De er forskellige grupperinger, og på alle dele af jorden. — Historiske skildringer af syvendedags adventisternes udlandsmissioner , 158.

I de afsluttende scenerier I denne jords historie, forlanger Herren, medens alle jordiske elementer besiddelser intensivere, vil Herren forlange en uophørelig årvågenhed. Men vi får ikke lov til at kæmpe alene. Midt I blandt farerne, øges overalt, vil dem, der vandre ydmygt for Gud, ikke stoler på deres egen visdom, få engle som hjælpere og beskyttere. I farens stund vil de kende kraften i Guds omsorg. — Review and Herald, 25.april, 1907.

Om natten så jeg en scene, som gjorde et dybt indtryk på mig. Der så ud til at herske stor forvirring, og hærs styrker stødte sammen. Et sendebud, fra Herren stod foran mig og sagde: »Kald på din familie! Jeg vil lede jer, følg mig!« Han førte mig ned ad en mørk sti, gennem en skov og gennem bjergkløfter, og sagde så: »Her er i trygge.« Andre var også ført til dette tilflugtssted. Det himmelske sendebud sagde: »Trængselstiden er kommet som en tyv om natten, sådan som Herren havde advaret jer om, at den ville komme.« — Herren kommer, 19. sep.

Satans viser sig efter prøvetidens afslutning

Satans vrede øges eftersom hans tid bliver kortere, og hans bedrageriske og ødelæggende arbejde når sit højdepunkt i trængselstiden. Guds langmodighed er til ende. Verden har forkastet Hans barmhjertighed, foragtet Hans kærlighed, og trådt på Hans lov. De onde har overtrådt grænsen for deres prøvetid, og Herren vil trække Sin beskyttelse tilbage, og overlade dem til den leders nåde, som de har valgt....

Som en kronende handling i dette store bedrageriske drama, vil Satan selv prøve at personificere Kristus. Menigheden har længe vedkendt sig at se frem til Kristi komme, som deres håbs fyldest. Nu vil den store bedrager gør det synligt at Kristus er kommet. På forskellige steder af jorden, vil Satan vise sig selv blandt menneskene som et majestætisk væsen med strålende klarhed, efterligne beskrivelsen af Guds søn, som Johannes har givet det i Åbenbaringen. Den herlighed som omgiver ham er uovertruffent for det mennesker nogen sinde har set. Jubelråbet lyder ud over luften: ”Kristus er kommet! Kristus er kommet!” ret

Folk bliver lammet af beundring af ham, medens han løfter sine hænder op for dem, og erklærer en velsignelse over dem, ligesom Krisuts velsignede Sine disciple, da Han peronligt var på jorden. Hans røst er blød og overmandende, og helt melodisk. Med høflige og medfølende tonefald bringer han nogle af de samme nådeige og himmelske sandheder

som Frelseren gav; han helbreder folks sygdomme, og han hævder med sin påtagne Kristi karakter, at have ændret sabbaten til søndagen, og befaler alle at helligholde den dag som han har velsignet. Han erklærer at dem som fortsat vil holde den syvende dag hellig, bespotter hans navn, når de ikke lytter til hans engle, der har sendt dem lys og sandhed. Dette er det stærke og overdådige bedreg.—Profetiens Ånd 4:441, 442.

Satan indser, at han er ved at tabe sin sag. Han kan ikke bedrage hele verden. Han gør en sidste desperat anstrengelse for at bedrage de trofaste ved at udgive sig for Kristus. Han iklæder sig den kongelige klædedragt, der er beskrevet i Johannes' syn. Det har han magt til at gøre. Han vil vise sig for sine bedragne efterfølgere - den kristne verden, der ikke har taget imod kærlighed til sandheden, men elsket uretten .. . . . Og de vil modtage ham som Kristus, der kommer igen.

Han erklærer, at han er Kristus selv, og man tror virkelig, at den smukke, majestætiske skikkelse, der taler så blidt og er omgivet af en herlighed, som ingen dødelige nogen sinde har set magen til, er Kristus selv. Hans bedragne efterfølgere opløfter det sejrrige råb: "Kristus er kommet igen! Kristus er kommet! Han har løftet sine hænder og velsignet os, ...

De hellige, som er omgivet af Guds engle, ser forundret til. Vil de også blive bedraget? Vil de tilbede Satan? En klar, melodisk stemme høres: "Se opad!" ret

En ting har bestandig været i de bedendes tanker - deres sjæles endelige, evige frelse. Dette har været målet for deres håb - det evige liv, der er blevet lovet dem, der holder ud indtil enden. Hvor havde deres ønsker været alvorlige og brændende! Dommen og evigheden var så nær. I tro var deres øjne fæstet på den skinnende trone omgivet af hvidklædte engle, og det har holdt dem tilbage fra at synde....

Blot endnu en anstrengelse, så vil Satans sidste bedrag være forbi. Han hører det stadige råb om, at Kristus skal komme og befri dem. Hans sidste kneb går ud på at få dem til at tro, at deres bønner er blevet besvaret.—Det skal ske i de sidste dage, 164, 165.

Engle og det universelle dødsdekret

Hvis mennesker havde guddommelig synsevne, ville de se skarer af engle, som er vældige i kraft, opstillet omkring dem, der har bevaret ordet om udholdenhed i Jesus. Med blid medfølelse, har englene iagttaget deres pine og hørt deres bønner. De afventer deres befaling til at rive dem ud af faren, men de må vente endnu en liden stund. Guds folk må drikke kalken og døbes med dåben. Den udsættelse, som er så smertelig for dem, er det bedste svar på deres bønner. Mens de forsøger at vente tillidsfuldt på, at Herren skal gribe ind, nødes de til at udøve tro og bevare håbet og udholdenheden, hvilket de har gjort i alt for ringe grad i deres religiøse erfaring.....

De himmelske engle vedbliver trofast med at stå vagt. Skønt der ved lov er fastsat et tidspunkt, da de, der holder Guds bud, må dræbes, vil deres fjender i visse tilfælde komme loven i forkøbet og forsøge at berøve dem livet før den berammede tid. Men ingen kan komme forbi de mægtige vagtposter, som omringer alle de trofaste.—Den Store Strid, 444.

Gud lægger sig imellemnår de onde prøver at dræbe Guds folk

De himmelske engle vedbliver trofast med at stå vagt. Skønt der ved lov er fastsat et tidspunkt, da de, der holder Guds bud, må dræbes, vil deres fjender i visse tilfælde komme loven i forkøbet og forsøge at berøve dem livet før den berammede tid. Men ingen kan komme forbi de mægtige vagtposter, som omringer alle de trofaste. . . . .

Det er ved midnat, at Gud viser sin magt og befrier sit folk. Solen kommer til syne og skinner i al sin glans. Tegn og undere følger i hurtig rækkefølge. De gudløse ser til i rædsel og undren, mens de retfærdige med højtidelig glæde betragter tegnene på deres befrielse. . . . . Mørke, tunge skyer stiger op og støder mod hinanden. Men midt på den formørkede himmel er der et skyfrit sted, som lyser med ubeskrivelig herlighed, og hvorfra Guds røst høres.

Stemmen ryster himlen og jorden. Der kommer et vældigt jordskælv, "som der ikke har været mage til! siden der kom mennesker på jorden." Åb. 16, 18. Hele himmelhvælvingen synes at åbne og lukke sig. Herligheden fra Guds trone synes at bryde igennem. Bjergene skælver som siv for vinden, og store klippeblokke kastes til alle sider. Der lyder et brøl som af et kommende uvejr. Havet piskes, så bølgerne rejser sig. Hvirvelstormens hvin lyder som røsten af onde ånder, der er på ødelæggelsestogt. Hele jorden hæver sig og svulmer som havets bølger. Dens overflade sønderbrydes. Dens grundvolde synes at give efter. Bjergkæder synker i grus. Beboede øer forsvinder i havet. . . . .

Kraftige lyn flammer ud fra himlen og indhyller jorden i flammer. Gennem tordenens frygtelige brølen forkynder mystiske og frygtindgydende stemmer dommen over de gudløse. . . . . De, der for ganske kort tid siden var så hensynsløse, så pralende, så udfordrende og i deres grusomhed hoverede over Guds lovlydige folk, overvældes nu af forfærdelse og ryster af skræk. Deres nødråb overdøver elementernes rasen. Onde ånder erkender Kristi guddommelighed og skælver for hans magt, mens mennesker bønfalder om nåde og kryber skrækslagne omkring. .— Den Store Strid, 635-638.

Kristi genkomst

Kristus kommer med kraft og megen herlighed. Han kommer med Sin egen herlighed og med Faderens herlighed. Han kommer med alle de hellige engle med Sig. Han kommer med alle hellige engle med Sig. Medens hele verden er kastet ud i mørke, vil der være lys

i alle de helliges boliger. De vil gribe det første lys for Hans anden tilsynekomst.—Kristi illustrerede lektier, 420.

Snart vendtes vore øjne mod øst, for en lille sort sky havde vist sig, omkring halv så stor som en mands hånd, og vi vidste alle, at det var Menneskesønnens tegn. I højtidelig stilhed stirrede vi alle på skyen, idet den drog nærmere og blev lysere, herlig og endnu herligere, indtil den var en stor hvid sky. Den nederste del så ud som ild; en regnbue var over skyen, mens der var ti tusind engle omkring den, der sang den dejligste sang; og på den sad Menneskesønnen.—Vidnesbyrd for menigheden 1:60.

Intet menneskeligt sprog kan beskrive begivenhederne i forbindelse med Menneskesønnens andet komme i himmelens skyer..... Han kommer iklædt lysets kappe, som han har været iført fra evighed af. — Review and Herald, 5.september, 1899.

Et følge af hellige engle med skinnende, funklende kroner på deres hoveder ledsagede ham på hans færd.—Åndelige Gaver 1:206, 207.

Mens jorden vakler, lynene glimter og tordenen brager, kalder Guds Søn de sovende hellige frem. Han ser på de retfærdiges grave, og så løfter han sine hænder mod himlen og råber:"Vågn, vågn, vågn, I, som sover i støvet, og stå op!" ...

Alle de, der forlader gravene, har samme legemsstørrelse, som da de blev begravet. Adam, som står blandt de opstandne, er høj af vækst og har en majestætisk skikkelse. Han er ikke ret meget mindre end Guds Søn. Han er meget forskellig fra senere slægtleds mennesker. Her ser man tydeligt menneskeslægtens store degeneration. Men alle opstår med den evige ungdoms friskhed og kraft..... Den dødelige forkrænkelige skikkelse, som er blottet for skønhed og engang blev besmittet af synd, bliver smuk, fuldkommen og udødelig. Alle skavanker og defekter efterlades i graven.—Den Store Strid, 453.

Han døde for os, og blev oprejst for os, så vi kan komme frem fra graven til et herligt kompagniskab med himmelske engle, til at møde vore elskede og genkende deres ansigter, for Kristi lighed ødelægger ikke deres billede, men forvandler det ikke i Hans herlige billede. Enhver hellig som er knyttet i et familieforhold vil her kende hver andre på dette sted.—Udvalgte Budskaber 3:316.

De levende retfærdige forvandles "i et nu, i et øjeblik." Ved lyden af Guds stemme blev de herliggjort. De bliver udødelige og bortrykkes sammen med de opstandne hellige for at møde Herren i luften. Engle "samler hans udvalgte sammen fra de fire verdenshjørner og fra himlenes yderste grænser."—Den Store Strid, 453.

Hellige engle lægger små børn i deres mødres arme.—Den Store Strid, 453.

Idet de små børn kommer udødeliggjorte frem fra deres grave, vil de øjeblikkeligt kaste sig i deres mødres arme. De mødes igen for aldrig mere at skilles. Men mange af de

små har ingen mor der. Vi lytter forgæves efter moderens henførte sejerssang. Englene tager imod de moderløse børn og leder dem til livets træ. — Youth's Instructor, 1.april, 1858.

Venner, som for længe siden blev skilt ved døden, forenes atter for aldrig at skilles mere, og med jubelsange drager de sammen op til Guds stad.

På begge sider af skyvognen er der vinger, og under den er der levende hjul. Og mens vognen bevæger sig opad, råber hjulene: "Hellig!" Og mens vingerne bevæger sig, råber de: "Hellig!" Og den ledsagende engleskare råber: "Hellig, hellig, hellig er Herren, Gud den Almægtige!" Og de frelste råber: "Halleluja!" mens vognen kører videre mod det ny Jerusalem.—Den Store Strid, 453.

Vi trådte alle ind i skyen tilsammen, og det tog os syv dage at stige op til Glarhavet, hvor Jesus hentede kronerne og med sin egen højre hånd satte dem på vore hoveder. Han gav os harper af guld, og sejrspalmer.—Budskaber til menigheden, 23.

Der er rækker af engle på hver side, og Guds genløste går ind gennem keruber og serafer. Kristus byder dem velkommen og giver dem Sin velsignelse. ”Vel gjort, du gode og tro tjener, ... gå ind til din Herres glæde.” Hvad er det for en glæde? Han ser Sine sjæles møje, og er tilfreds.—S.D.A. Bibelkommentaren 6:1093.

Satan og hans onde engle bundet til denne Jord

Hele jorden viser sig som en gold ørken. Ruinerne fra byer og landsbyer der er ødelagt af jordskælvet, slår træerne op med rødder, ujævne klipper revet op af havet eller revet ud af jorden selv, ligger spredt over dets overflade, mendens overordentlige stor huller viser de steder hvor bjergene er blevet revet fra deres grundvolde. Dette skal være Satans hjem, sammen med hans onde engle, i et tusinde år. Her vil han begrænset til at strejfe op og ned ad jordens brudte overflade, og ser virkeningerne af hans oprør imod Guds lov. I et tusinde år kan han nyde den forbandelses frugt som han har skabt. Begrænset til jorden vil han ikke have mulighed for at husere på andre planater, friste og genere dem der ikke er faldet. — Profetiens Ånd 4:474, 475.

Ved sin egen handlemåde har Satan selv smedet en kæde som han selv vil blive bundet ved. . . . Nu forenes alle ufaldne væsener med Guds lov som uforanderlig. De søtøtter Hans regering, som genløser overtræderen, sparede ikke Sin egen Søn. Hans lov har vist sig som fejlfri. Hans regering er sikret for altid. — Signs of the Times, 27.august, 1902.

Her skal Satan og hans onde engle have deres bolig i tusind år. Han får ikke adgang til andre verdner og vil altså være ude af stand til at friste og plage dem, som aldrig har syndet. Det er i denne forstand, at han er bundet.—Den Store Strid, 462.

Fra englene og fra de genløste hellige hørte jeg fryderåb, der lød som ti tusind musikinstrumenter, fordi Satan ikke mere skulle plage og friste dem, og fordi beboerne i andre verdener var befriet for hans nærværelse og hans fristelser.—Budskaber til menigheden, 351.

Kapitel 21 - Engle i det Store der Kommer Efterpå

Når vi kommer til himlen

Derefter så jeg et meget stort antal engle bringe herlige kroner fra staden en krone til hver hellig med vedkommendes navn påskrevet. Idet Jesus bad om kronerne, blev disse overrakt ham af engle, og med sin højre hånd satte den elskelige Jesus kronerne på de helliges hoveder. På lignende måde hentede englene harper, og Jesus gav også disse til de hellige. De ledende engle slog først tonen an; derpå opløftede enhver sin stemme i taknemmelig lovsang, og hver hånd bevægede sig med færdighed hen over harpens strenge, frembringende melodisk musik i rige og fuldkomne strofer. Derpå så jeg Jesus lede den forløste skare hen til stadens port. Han tog fat i porten, svingede den tilbage på de skinnende hængsler og bød folkeslagene, der havde bevaret sandheden, at træde ind. — Budskaber til menigheden, 288.

Fra herlighedens konges læber vil velsignelsen falde over deres ører som den flotteste musik: ”Kom, I min Faders salige, arv riget der er forberedt for jer, fra verdens grundlæggelse.” Således vil de genløste bydes velkommen i de boliger Jesus har forberedt til dem. Deres ledsagere vil ikke være jordens modbydelige, men dem som ved guddommelig hjælp har dannet en fuldkommen karakter. Al syndig tendens, alle ufuldkommenehder, er blevet fjernet ved Kristu blot; og Hans herligheds udmærkelse og klarhed, der langt overgår solens klarhed omkring ækvartor, bliver dem tildelt, Og den moralske skønhed, Hans karakterfuldkommenhed, skinner gennem dem, i værdi der langt overgår denne ydre glans. De står uden fejl over for den store hvide trone, der deler englenes værdighed og privilegier. — The Watchman, 31.marts, 1908.

De genløste vil møde og genkende dem, som har ledt opmærksomheden mod den opløftede Frelser. Hvilket saligt samkvem har de med disse sjæle! ”Jeg var en synder,” det vil siges, ”uden Gud og uden håb til verden, og du kom til mig og henledte min opmærksomhed til den dyrebare frelser, som mit eneste håb. . . . . ”Andre vil sige: ”Jeg var en hedning i hedenske lande. Du forlader dine venner og bekvemmelige hjem og kom for at lære mig at finde Jesus, og tro på Ham som den eneste sande Gud. Jeg rev mine afguder ned, og tilbad Gud, og nu ser jeg Ham ansigt til ansigt. Jeg er frelst, frelst for evig, og beskuer altid Ham som jeg elsker. . . . .” ret

Andre vil vise deres taknemmelighed til dem som giver de sultne mad og nøgne klæder. ”Da min sjæl gibes af fortvivlelse i vantro, sandte Herren dig til mig,” de siger, ”for at sige håbe og trøstefulde ord. Du gav mig mad til det fysiske, og du åbnede Guds ord for mig, vækkede mine åndelige mangler. Du behandlede mig som en bror. Du havde sympati for mig i mine sorger, og genrejste min forslåede og sårede sjæl, som at jeg kunne gribe Kristi hand, som var rakt ud for at frelse mig. I min uvidenhed lærte du mig tålmodigt

at jeg havde en Fader i himlen som sørger for mig. Du læste de dyrebare løfter i Guds Ord for mig. Du indgød den tro i mig, at Han vil frelse mig. Mit hjerte blev blødgjort, underlagt og sønderbrudt, idet jeg betragtede det offer som Kristus gjorde for mig. . . . . Jeg er her, frelst, frelst for evig, skal altid leve i hans nærvær, og prise Ham som gav Sit liv for mig." ret

Hvilken glæde vil der være, når disse genløste møder og hiser dem, som har haft en byrde for deres skyld!—Review and Herald, 5.januar, 1905.

Hvis de tager imod Kristus og tror på Ham, vil de komme i et tæt forhold med Gud. Han giver dem kraft til at blive Guds sønner, og knytte sig til de højeste embedspersoner i himmelriget, forene sig med Gabriel, med keruber og serafer, med engle og ærkenglen. "Og han viste mig en flod med livets vand, klar som krystal. Fra Guds og Lammets trone vælder den ud midt i stadens gade. På begge sider af floden vokser livets træ, som bærer frugt tolv gange; hver måned giver det sin frugt; og bladene fra træet er til lægedom for folkene. Og der skal ikke mere være noget, som er under forbandelse. Og Guds og Lammets trone skal være i staden, og hans tjenere skal tjene ham, og de skal se hans ansigt, og hans navn skal stå på deres pander. Og der skal ingen nat være mere, og de trænger ikke til lys fra lampe eller lys fra sol, thi Gud Herren skal lyse over dem; og de skal være konger i evighedernes evigheder." — Spalding og Magan Samlingen, 52.

Først når Guds forsyn ses i evighedens lys, vil vi kunne forstå, hvor meget vi skylder Guds engles omsorg og mellemkomst. Himmelske væsener har taget aktiv del i menneskers anliggender.— Uddannelse, 304.

I det fremtidige liv skal vi forstå ting som er vanskelige for os her. Vi vil erkende hvor stærk en hjælper vi har haft, og hvordan Guds engle blev hvervet til at passé på os, idet vi har fulgt rådene i Guds ord. — Signs of the Times, 3.januar, 1906.

I den kommende verden, vil Kristus lede de genløste over livets flod, og vil undervise dem i sandhedens forunderlige lektier. Han vil folde naturens mysterier ud for dem. De vil se at en Mesterhånd holder verdenerne på deres plads. De vil kunne beskue den dygtighed den store Kunstner iklæder markens blomster, ov vil lære den barmhjertige Faders hensigter, som udleder ale lysstråler, og sammen med hellige engle vil de genløste anerkende Guds højeste kærlighed til en utaknemmelig verden, med lovprisningssange. Så vil det kunne forstås at "Gud elskede verden således, at han gav sin enbårne Søn, at enhver der tror på ham ikke går fortabt, men får evigt liv." — Review and Herald, 3.januar, 1907.

De har et mere helligt forhold til Gud end engle som aldrig er faldet.—Vidnesbyrd for menigheden 5:740.

Ved Hans kærligheds kraft, gennem lydighed, forvandles faldne mennesker, en støvets orm, og udrustes til medlem i den himmelske familie, en ledsager med Gud, og

kristus og hellige engle gennem evige tider. Himlen vil sejre, for det tomrum Satan og hans hær udgjorde, vil udfyldes af Herrens genløste.—The Upward Look, 61.

Gud skabte mennesket til sin ære, og efter at menneskeslægten var blevet stillet på prøve, skulle den forenes med den himmelske familie. Det var Guds hensigt at genbefolke Himmelen med den menneskelige familie, hvis de ville være lydige mod ham i alt. Adam skulle stilles på prøve, for at det kunne blive konstateret, om han ville være lydig ligesom de loyale engle eller ulydig.— S.D.A. Bibelkommentaren 1:1082.

De kærlige og venlige følelser, som Gud selv har nedlagt i mennesket, vil der komme til udtryk på den sandeste og skønneste måde. Det rene samvær med hellige væsner, den harmoniske kontakt med de velsignede engle og med de trofaste fra alle tidsaldre, de, der har tvættet deres klæder og gjort dem hvide i Lammets blod, de hellige bånd, som sammenknytter familien i himlen og på jorden - alt dette bidrager til de frelstes lykke. — Den Store Strid, 475.

Tusindeårs-dommen

I løbet af de tusinde år, mellem den første og anden opstandelse, vil de ondes dom finde sted. Daniel erklærer at da den Gamle af dage kom, ”blev der givet dom til den Allerhøjestes hellige.” Samtidig regerer den retfærdige som konger og præster for Gud. I Åbenbaringen skriver Johannes: ” Og jeg så troner, og de satte sig på dem, og der blev givet dem magt til at dømme.” ”de skal være Guds og Kristi præster og være konger med ham i de tusinde år.” Det er på den tid, som Paulus forudsagde ”at de hellige engang skal dømme verden” I forening med Kristus skal de dømme de onde, sammenligne deres handlinger med lovbogen, bibelen, og afgøre alle sager efter det som er gjort legemeligt. Satan og onde engles skal også dømmes af Kristus og Hans folk. — The Southern Watchman, 14.marts, 1905.

Jesu tredje komme

Ved slutningen af de tusind år vender Kristus atter tilbage til jorden. Han ledsages af alle de frelste og en hærskare af engle. Han stiger ned til jorden i frygtindgydende majestæt og befaler de gudløse at opstå, så de kan få deres dom. De træder frem - en vældig skare, talløse som havets sand. Hvor er de dog forskellige fra dem, som opstod i den første opstandelse! De retfærdige var iklædt udødelig ungdom og skønhed. De gudløse bærer mærker af sygdom og død.

Hvert eneste blik i denne vældige skare er vendt mod Guds Søns herlighed. Som med en røst udbryder de gudløse: "Velsignet være han, som kommer, i Herrens navn!" Det er ikke kærlighed til Jesus, som får dem til at sige dette. Sandhedens magt tvinger ordene frem fra uvillige læber. Som de onde gik i graven, således kommer de op af den - opfyldt af det samme fjendskab til Kristus og den samme oprørske ånd. De får ingen ny nådetid, i hvilken

de kan genoprette, hvad de har forspildt. Intet ville opnås derved. De har levet i ulydighed hele livet, og deres hjerter er ikke blevet blødgjort. Hvis de fik tildelt en ny nådetid, ville de benytte den, som de benyttede den første, til at undslå sig Guds krav og anstifte oprør imod ham.

Kristus stiger ned på Oliebjerget, hvorfra han efter sin opstandelse for til himlen, og hvor engle gentog løftet om hans genkomst. Profeten siger: "Herren min Gud kommer og alle de hellige med ham." "På hin dag står hans fødder på Oliebjerget østen for Jerusalem, og Oliebjerget skal revne midt over ... og danne en vældig dal." "Og Herren skal være konge over hele jorden. På hin dag skal Herren være en og hans navn et." Zak. 14, 5. 4. 9. —Den Store Strid, 464.

Then we looked up and saw the great and beautiful City, with twelve foundations, twelve gates, three on each side, and an angel at each gate. We cried out, The City! The great City! It is coming down from God out of heaven! And it came down in all its splendor, and dazzling glory, and settled in the mighty plain which Jesus had prepared for it.—Åndelige Gaver 1:213.

Nu forbereder Satan sig til en sidste frygtelig kamp om overherredømmet. Da ondskabens fyrste var berøvet sin magt og afskåret fra at fortsætte sit bedrageriske værk, var han ulykkelig og nedslået, men når de gudløse døde opstår og han ser, hvor talrige hans tilhængere er, får han nyt håb og beslutter at fortsætte den store strid. . . . . De gudløse er Satans fanger. . . . . De er rede til at lytte til hans forslag og adlyde hans befalinger. Han er dog stadig listig nok til ikke at indrømme, at han er Satan. Han hævder, at han er den fyrste, som er verdens retmæssige herre, og at hans arv er blevet ham frataget på ulovlig vis. Han fremstiller sig for sine bedragne undersåtter som en frelser og forsikrer dem, at det er ved hans magt, at de er blevet bragt op af graven, og at han om kort tid vil befri dem fra det grusomste tyranni. . . . . Han foreslår at lede dem mod de helliges lejr og tage Guds stad i besiddelse.....

I denne vældige skare findes der mange mennesker fra tiden før syndfloden. . . . . Der er konger og generaler, som erobrede riger, modige mænd, som aldrig har tabt et slag, . . . Satan rådslår med sine engle og derefter med disse konger og erobrere og mægtige mænd. De betragter deres styrker og erklærer, at stadens hær er lille i sammenligning med deres, og at den vil kunne besejres. De planlægger, hvorledes de skal tage det nye Jerusalems skatte og herlighed i besiddelse. Alle giver sig straks til at forberede sig til kampen. Dygtige håndværkere fremstiller våben. Berømte militære ledere opdeler deres krigere i kompagnier og divisioner.

Endelig gives der ordre til fremrykning, og den vældige hær sætter sig i bevægelse.... Satan, den største af alle krigsherrer, leder fortroppen, og hans engle følger ham i den afgørende kamp. —Den Store Strid, 464, 465.

Nu viser Kristus sig igen for sine fjender. Højt oppe over byen, på en grundvold af skinnende guld, hæver der sig en stor trone. På denne trone sidder Guds Søn, og omkring ham står hans undersåtter. —Den Store Strid, 465.

I nærværelse af alle jordens og himlens beboere foregår den endelige kroning af Guds Søn.....

Han ser en høj, majestætisk engel sætte kronen på Kristi hoved, og han ved, at han selv kunne have haft denne engels ophøjede stilling.—Den Store Strid, 466, 468.

Den endelige dom

Og Kongernes Konge, som er tildelt den højeste rang og magt, forkynder nu dommen over dem, der har gjort oprør mod hans styre, og lader retfærdigheden ske fyldest over for dem, der har overtrådt hans lov og underkuet hans folk. ....

Så snart bøgerne er blevet åbnet og Jesus ser på de gudløse, husker disse hver eneste synd, som de nogensinde har begået. De ser nøjagtigt, hvor deres fødder forlod renhedens og hellighedens sti, og de ser, i hvor høj grad hovmod og oprør førte dem til at overtræde Guds lov.....

Over tronen kommer korset til syne, og som i et panorama fremstilles Adams fristelse og fald og de efterfølgende etaper af den store plan til menneskeslægtens frelse. Frelserens fødsel i fattigdom, hans barndom i nøjsomhed og lydighed, hans dåb i Jordan, ... Hans gerning for folket, ...forræderiet . . . . Guds Søn, som under jubel blev fremstillet for Annas, anklaget i ypperstepræstens palads og i Pilatus' domshal, som blev ført frem for den feje og grusomme Herodes, ...- alt fremstilles klart og levende.

Og nu fremstilles for den skrækslagne mængde de sidste scener -' man ser ham tålmodigt bære sine lidelser, idet han slæber sig til Golgata, man ser himlens Fyrste, der hænger på korset....

Alt vises nøjagtigt, som det gik til. Satan, hans engle og hans undersåtter formår ikke at vende blikket bort fra billedet af deres eget værk. Enhver mindes den rolle han spillede.—Den Store Strid, 466, 467.

Den tid vil komme hvor alle må stå frem for engle og for mennesker, åbenbaret i deres sande lys. Ligesom kunstneren genskaber menneskeansigtets træk på den polerede plade, ligeså skal karaktertrækkende overføres til himlens bøger. . . . I dommen vil alle stå åbenbaret ligesom han er, enten formet efter guddommelig lignelse eller vansiret af selvishedens og ærgerrighedens afgudssynder.—Frigivede Manuskripter 17:288.

På den dag hvor alle skal belønnes efter hvordan hans gerninger har været, hvordan vil overtrædelserne se ud i deres egne øjne, som de fik lov at se deres livs optegnelser for et øjeblik, som de valgte at gøre det. . . . . .

På dommens dag vil mennesker se hvad de kunne var blevet ved Kristi kraft. . . . . De kendte Guds krav, men de nægte at gå med til de betingelser han lagde ned i Hans ord. Efter eget valg fik de lov til at gå sammen med dæmoner. . . . .

På dommens dag, vil alt dette åbne sig op for den forhærdede. Sceneri efter sceneri går frem for dem. Ligeså tydeligt som middagssolens lys, ser de alle hvad de kunne være, hvis de havde samarbejde med Gud i stedet for at gå imod Ham. Billedet kan ikke forandres. Deres sager er afgjort for altid. . . .

Og de faldne engle, er begavet med højere intelligens end menensker, vil erkende hvad de har gjort for at bruge kræfter på at lede folk til at vælge bedrag og falskneri.—The Upward Look, 203.

Men nu er det øjeblik kommet, da oprøret skal udryddes for stedse og sandheden om Satan åbenbares. I et sidste desperat forsøg på at støde Kristus fra tronen, tilintetgøre hans folk og tage Guds stad i besiddelse, er ærkebedrageren blevet totalt afsløret. De, der har sluttet sig til ham, ser, at hans sag er fuldstændig tabt. Kristi tilhængere og de trofaste engle forstår til fulde omfanget af hans rænkespil mod Guds regering. Alle betragter ham med afsky.

Satan erkender, at hans forsætlige oprør har gjort ham uegnet til at have bolig i himlen..... De anklager, som han har forsøgt at bringe over Jehova, falder nu fuldstændig tilbage på ham selv. Og nu bøjer Satan sig dybt og indrømmer, at dommen over ham er retfærdig. .... Ethvert spørgsmål om sandhed og vildfarelse i den langvarige strid er nu blevet klarlagt. ....

Selvom Satan har været tvunget til at anerkende Guds retfærdighed og Kristi herredømme, forbliver hans karakter uforandret. Hans oprørskhed bryder atter frem som en flodbølge. Fuld af raseri beslutter han, at han ikke vil give efter i den store strid. Han vil udkæmpe en sidste fortvivlet kamp mod himlens Konge. Han styrter ind mellem sine undersåtter og forsøger at indgyde dem sit eget raseri og få dem til straks at gå i kamp. Men blandt de talløse millioner, som han har forført til oprør, findes der nu ikke en, som erkender hans herredømme. Hans magt er brudt. De gudløse hader Gud lige så meget, som Satan hader ham, men de indser, at deres sag er håbløs, og at de intet kan stille op mod Jehova. Deres raseri retter sig mod Satan og mod dem, som har været hans redskaber i bedrageriet, og de kaster sig over dem med et djævelsk raseri.....

Ild fra Gud falder ned fra himlen. Jorden slår revner.... Fortærende flammer slår ud af alle de gabende kløfter..... Den dag, der er luende som en ovn, er kommet. Elementerne

kommer i brand og opløses, og jorden og alt menneskeværk skal opbrændes. Mal. 4, 1; 2. Pet. 3, 10. Jordens overflade er én smeltet masse - en mægtig, sydende ildsø.....

De gudløse får deres straf på jorden..... Nogle tilintetgøres på et øjeblik, mens andre lider i mange dage. Alle straffes "efter deres gerninger." De retfærdiges synder er blevet overført til Satan, og han må ikke blot lide for sit eget oprør mod Gud, men for alle de synder, han har forført Guds folk til at begå. Hans straf er langt strengere end den, der rammer dem, han har bedraget. Efter at alle de, som lod sig forføre af ham, er omkommet, lever og lider han stadig. I de lutrende flammer tilintetgøres de gudløse endelig. — Den Store Strid, 469-473.

Ved at leve et liv i oprørskhed bringer Satan og alle de, der gør fælles sag med ham, sig selv i den grad i modstrid med Gud, at hans blotte nærværelse for dem er som en fortærende ild. Herligheden fra ham, som er kærlighed, vil tilintetgøre dem. —Den Store Mester, 524.

Så vil hele universet blive vidne til syndens natur og resultater, og dens endelige tilintetgørelse, som i begyndelsen ville have bragt frygt til englene og vanære over Gud, vil nu godtgøre hans kærlighed og stadfæste hans ære for alle dem, som med glæde gør hans vilje og har hans lov i deres hjerter. —Den Store Strid, 359.

Den ild, som fortærer de onde, lutrer og renser jorden. Hvert spor af forbandelsen udslettes. Intet evigt brændende helvede skal minde de frelste om syndens frygtelige resultater.

Kun et minde bliver stående. Frelseren vil for evigt bære mærkerne af korsfæstelsen. På hans sårede hoved, i hans side og på hans hænder og fødder findes de eneste spor af det frygtelige værk, som synden har udrettet. —Den Store Strid, 473.

Synd er noget mystisk, noget uforklarligt. Der var ingen grund til dens opståen. At søge at forklare den, ville være at søge en grund til den og det ville være at retfærdiggøre den. Synden opstod i et fuldkomment univers den var utilgivelig og overordentlig forkert. Årsagen til at den opstod og udviklede sig, er aldrig blevet forklaret og vil aldrig blive det, selv ikke på den store dag, når retten bliver sat og bøgerne åbnet; når hvert menneske skal dømmes efter sine gerninger, og Guds angrende, helliggjorte børns synder lægges på syndebukken, syndens ophavsmand. På den dag vil det blive klart for alle, at der ikke findes, og aldrig har været nogen årsag til synden. Ved den endelige fordømmelse af Satan og hans engle og alle de mennesker, som har forenet sig med dem i overtrædelse af Guds lov, vil de alle bringes til tavshed. Når de utallige oprørere fra alle bringes til tavshed. Når de utallige oprørere fra alle tider, lige fra den første store oprører til den sidste overtræder, bliver spurgt, hvorfor de har brudt Guds lov, vil de være tavse. Der vil ikke være noget svar at give ingen grund som har den mindste vægt. — Signs of the Times, 28.april, 1890.

Alle verdenernes bobere vil overbevises om den retfærdig lov, ved oprørets overtrædelse og syndens udryddelse. . . .Udvirkelsen af frelsesplanen åbenbaerer ikke kun Guds karakter for mennesker men også for engle, og syndens ondartede karakter vil kunne forstås gennem evige tider, ved Faderens og Sønnens omkostning for en oprørsk slægts genlsøning. I Kristus, det slagtede lam fra verdens grundlæggelse af, vil alle verdenener beskue forbandelsens mærker, og engle, såvel som mennesker vil tilskive Genløseren ære og herlighed, igennem hvem de er sikret fra frafald.

Korsets store effektivitet bevogter den forløste skare fra at de kan falde en anden gang. Kristi liv og død afslører Satans bedrag effektivt, og imødegår hans krav. Kristi offer for en falden verden drager ikke kun mennesker, men også engle til Ham, hos hvem der er uløselig forening. Gennem frelsesplanen hævdes Guds retfærdighed og barmhjertighed til fulde, og oprøret vil aldrig i evighed opstå igen, pinslerne vil aldrig igen berøre Guds univers.— The Messenger, 7.juni, 1893.

Jorden gøres ny

Når Gud renser jorden til sidst, vil det ligeså se ud som en bundløs ild sø. Ligesom Gud bevarede arken midt i vandflodens tumult, fordi den indeholdt otte retfærdige personer, vil han bevare det Nye Jerusalem, med de trofaste fra alle tider, ... Hele jorden, undtagen den del som staden ligger på, vil indpakkes i et hav af flydende ild, dog vil staden bevares som arken blev, ved et mirakel fra den Almægtiges kraft. Den står uskadt iblandt de fortærede elementer. — Åndelige Gaver 3:87.

Den nye jord og vor evige arv

Han så jorden renset ved ild og ren for alle spor af synd, alle mærker fra forbandelse, og genoprettet og givet de hellige i eje for evig og altid.—Frigivede Manuskripter 10:158.

Frelsesplanen vil ikke engang blive forstået helt, når de genløste ser, som de selv ses, og kender som de selv bliver kendt. Men igennem evigheden vil der til stadighed åbenbare sig nye sandheder for det undrende og taknemlige sind. — Den Store Strid, 456.

I frelsesplanen findes der højder og dybder, som ikke kan udgranskes selv i evigheden vidundere, som englene begærer at få indblik i. Blandt alle skabte væsener er det kun de frelste, som af egen erfaring har kendt den virkelige kamp mod synden. De har arbejdet sammen med Kristus og er blevet fælles med ham om hans lidelser på en måde, som selv englene ikke kunne blive det. Har de intet vidnesbyrd at aflægge om visdommen i frelsesplanen intet, der kan være af værdi for de ikke faldne skabninger? — Uddannelse, 308.

Der er hemmeligheder i genløsningens plan ... som er genstand for de himmelske engles stadige forundring. Idet apostelen Peter taler om de åbenbaringer, Gud har givet

profeterne angående »Kristi lidelser og al den herlighed, som skulle følge derefter«, siger han, at dette er noget, som »engle attrår at få indblik i«. — Vidnesbyrd for menigheden 5:702.

Den forløste skare vil rejse fra verden til verden, og meget af deres tid vil bruges på at ransage forløsningens mysterier. Og igennem hele evighedens længde, vil dette emne stadig kunne åbnes op for deres sind. —Review and Herald, 9.marts, 1886.

Frelsens videnskab står over alle andre videnskaber. Det er den videnskab, som englene og alle de syndfrie verdeners beboere gransker; den videnskab, som helt optager vor Herre og Frelser; den videnskab, som har sine udløbere i den plan, som blev udtænkt i den Almægtiges sind, og som var fortiet fra evige tider« den videnskab, som Guds frelste vil granske gennem endeløse tider.— Uddannelse, 126.

Guds vidunderlige, nådige hensigter, den frelsende kærligheds mysterium, er det emne, som "engle attrår at få indblik i," og det vil beskæftige dem gennem endeløse tider. Både de frelste og de ikke faldne væsener vil i Kristi kors finde deres videnskab og sang. Det vil vise sig, at den herlighed, der lyser fra Kristi åsyn, er den selvopofrende kærligheds herlighed. I lyset fra Golgata vil man se, at den selvfornægtende kærligheds lov er livets lov for jorden og Himmelen; at den kærlighed, som "ikke søger sit eget " har sit udspring i Guds eget hjerte; og at i ham, som var sagtmodig og ringe, åbenbaredes hans væsen, som bor i det lys, intet menneske kan nærme sig.—Den Store Mester, 11.

Efterhånden som evighedens år henrinder, bringer de endnu rigere og herligere åbenbaringer om Gud og Kristus. Med indsigten vokser også kærligheden, ærbødigheden og lykken. Jo mere menneskene lærer om Gud, des større bliver deres beundring for hans karakter. Når Jesus forklarer dem frelsens rigdomme og fortæller dem om de store bedrifter, som blev udført i den store strid med Satan, vil de frelstes hjerter fyldes med endnu større hengivenhed for ham, og med endnu større fryd slår de guldharperne. Og titusinde titusinder og tusinde tusinder af stemmer forener sig i lovsang.

Epilog

Genløsningens tema er noget engle ser ind i; det vil være de genløstes videnskab og sang ud i uendelige tider. Er det ikke værd tænke over og studere nu? — Bible Echo, 1.januar, 1888.

Når han forsker og overvejer de emner, som engle attrår at få indblik i , kan han få samkvem med dem. Han kan følge den himmelske lærers skridt og lytte til hans ord, ligesom dengang, hvor han lærte på bjerget og sletten og ved søen. Han kan i denne verden leve som i en himmelsk luft og indgyde de sørgende og fristede på jorden håbets tanker og længsel efter at blive hellige. Han vil selv komme i nærmere og stadig nærmere samfund med den Usynlige; ligesom den mand, der i gamle dage vandrede, med Gud, vil han bestandig komme nærmere til evighedens verden, indtil portene åbner sig, og han går derind. Han vil ikke føle sig som en fremmed. De røster, som byder ham velkommen der, er de helliges røster, de, som var hans usynlige ledsagere på jorden røster, som han her lærte at høre og elske, Den, som ved hjælp af Guds ord har levet i samfund med Himmelen, vil føle sig hjemme i det himmelske samfund.— Uddannelse, 127.

Herren vil at vi skal være skarpsindige til at forstå disse mægtige væsener, som besøger vor verden, har gjort en aktiv del i al det arbejde som vi har kaldt for vort eget. Disse himmelske væsener er tjenende engle, og de forklæder sig selv ofte i menneskeskikkelse. Som fremmede taler de med dem som engagerer sig i Guds arbejde. De har ledsaget de rejsende der har været i fare på ensomme steder. Engle har i menneskeskikkelse sagt opmuntrende ord på stormfulde skibe, for at lindre frygt og indgyde håb i farens stund, og passagerne har troet at de det var én af dem, de aldrig havde talt med før.—The Upward Look, 84.

Lad os bevare vort sind opfyldt af Guds herlige forjættelser, så vi kan tale sådan, at det kan være til trøst og styrkelse for andre. På den måde kan vi lære de himmelske engles sprog, som, hvis vi er tro, skal være vore ledsagere gennem alle evigheder.— The Youth's Instructor, 10.januar, 1901.

I det fremtidige liv skal vi forstå de ting som forvirrer os. Vi indser hvor stærk en hjælper vi havde og hvordan Guds engle er hvervet til at passe på os, idet vi følger rådene i Guds ord.— In Heavenly Places, 257.

Enhver af de frelste vil forstå, hvad englene har virket i hans eget liv. Den engel, som var hans beskytter fra det første øjeblik; den engel, der vågede over hans skridt, og som holdt sin hånd over ham i farens stund; den engel, der fulgte ham i dødsskyggens dal, som mærkede sig hans hvilested, og som var den første, der hilste ham på opstandelsens morgen hvordan vil det ikke blive at tale sammen med ham og komme til at vide besked om de

guddommelige indgreb i den enkeltes liv, om Himmelens medvirken i alt arbejde for menneskeheden! — Uddannelse, 305.
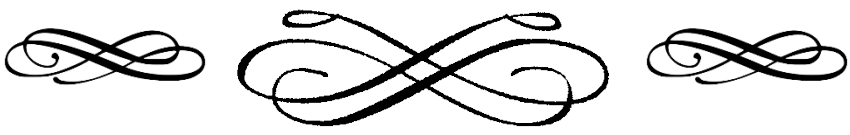
I Forventning om Enden